

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The woman has blonde hair and is looking down at the man. The man has a beard and is looking up at her. They are both wearing white shirts. The background is a soft-focus outdoor scene with greenery and a building.

„Mereu o plăcere
așteptată cu nerăbdare“

CHRISTINA DODD

AMBLÂNZIREA
UNUI CRAI

SUZANNE
ENOCH

SERIA „MIRESE SCANDALOASE“

Cu un an în urmă, Lady Camille Pryce și-a părăsit în fața altarului logodnicul înfumurat – pentru un motiv întemeiat. Nu doar că mariajul lor fusese aranjat încă de când ea avea doar trei zile, iar el șapte ani, dar logodnicul ei s-a dovedit prea arogant ca să fi încercat măcar s-o cunoască vreodată. Acum, renegată, fără un soț sau o familie care s-o întrețină și s-o protejeze, nu i-a rămas decât o opțiune – să meargă să lucreze în notoriul club Tantal.

O casă de jocuri de noroc pentru gentlemeni condusă de o femeie, Tantal nu este locul potrivit pentru o lady cuviincioasă, așa că, pentru a o salva, logodnicul părăsit trebuie să o recupereze. Dar cum accesul în club îi este interzis, este silit să-și angajeze vărul căzut în dizgrația înaltei societăți ca să facă asta.

Un crai chipeș, cu experiență, Keating Blackwood este bărbatul potrivit s-o ademenească pe Camille să se întoarcă și să se mărite cu logodnicul ei. Dar în momentul în care se întâlnesc, Keating vrea s-o salveze... pentru el. Imposibil? Poate. Însă dacă frumoasa Camille poate să-l facă pe cel mai iscusit cartofoar să-și pună cărțile pe masă – și să-și riște inima – orice deznodământ este posibil...

„Una dintre autoarele mele preferate.“

AMANDA QUICK

SUZANNE ENOCH a scris până în prezent 40 de romane, care au intrat pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-3378-1

9 786063 333781

Taming an Impossible Rogue
Suzanne Enoch
Copyright © 2012 Suzanne Enoch
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212. sector 4. București. România

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Îmblânzirea unui crai
Suzanne Enoch

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENOCH, SUZANNE

Îmblânzirea unui crai / Suzanne Enoch;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3378-1

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

SUZANNE ENOCH

Îmblânzirea unui crai

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA®
2018

*Pentru Bryna Dambrowski,
o femeie foarte răbdătoare și generoasă*

capitolul 1

Keating Blackwood se trezi brusc, iute ca un glonț. Era cineva cu el în cameră. Cineva pe care nu îl invitase. Cu ochii închiși, se mișcă doar cât să își bage mâna sub pernă și să își încleșteze degetele pe mânerul cuțitului aflat acolo.

– Știi că este mijlocul zilei, nu?

Întinzându-și din nou degetele, Keating își deschise ochii și se ridică în capul oaselor. În beznă aproape totală din cameră, abia reuși să distingă silueta întunecată care se îndrepta către cele mai apropiate draperii grele, închise la culoare.

– Așteaptă. Nu...

În cameră se revărsă o lumină orbitoare. Razele soarelui păreau să îi străpungă țeasta, cuibărindu-se acolo, pulsând.

– La naiba, Fenton, mârâi el, închizând ochii strâns. Ce dracu' faci aici?

– Te caut pe tine. Am nevoie de ajutorul tău.

– Atunci trage blestematele alea de draperii și așteaptă-mă în salon.

– Bine. Apropo, ai un ochi vânăt tare drăguț.

– Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip. Cu un foșnet de țesătură, camera din spatele pleoapelor sale se întunecă din nou. Când deschise ochii, încă mai vedea puncte roșii orbitoare, dar, măcar pentru moment, nu mai simțea nevoia apăsătoare de a-și calcula finanțele. Și spune-i lui Barnes să-ți aducă o cană foarte mare de ceai, adăugă el, apăsându-și palma pe tâmplă.

– Nu vreau ceai.

– Eu da. Pleacă!

De îndată ce rămase din nou singur în odaia lui, Keating scoase o cămașă și pantaloni din dulap și se îmbrăcă.

Ghetele îi erau lângă ușă, dar le ignoră așa cum făcuse și cu jacheta și vesta pe care Pidgeon i le pregătise de ieri. Aruncând o privire îndoielnică spre ușă, își ridică lavaliera proaspăt călcată și o înnodă strâns în jurul frunții. Cu puțin noroc, îi va ține creierul în cap. Dumnezeuule, trebuia să înceteze să mai bea vodcă rusească – sau ce băuse el aseară.

– Te crezi pirat? întrebă Fenton în timp ce Keating venea către salon ținându-se de pereții de pe ambele părți ale coridorului. Puteai măcar să-ți pui niște papuci.

– Nu am. Keating șchiopătă către fereastra îndepărtată și trase perdelele, apoi se așeză vizavi de vărul lui. Cu riscul de a părea neîncrezător, de ce ai nevoie de ajutorul *meu*? Și grăbește-te, bine? Aș putea leșina oricând.

– De ce am nevoie de ajutorul tău? repetă Stephen Pollard, marchizul de Fenton. Știu că eviți Londra, dar sunt sigur că ai citit ziarele.

– Evit Londra. De ce dracu' aș dori să citesc despre ea? Tava cu ceai sosi și, fără să i se ceară, Barnes îi turnă o ceașcă, puse cinci lingurițe de zahăr și i-o duse. Mulțumirile mele, îi spuse el majordomului, sorbind prelung.

– De ce să te deranjezi cu ceaiul? spuse Fenton, aplecându-se să-și toarne o ceașcă și făcând un adevărat spectacol din faptul că-și puse o singură linguriță de zahăr.

Ignorând remarca, Keating sorbi atent ceaiul prea fierbinte și prea dulce.

– Credeam că nu vrei ceai.

Vărul lui se uită în jos către ceașca din mâna sa, apoi, cu o grimasă, o puse deoparte.

– Nu vreau. Încercam să subliniez ceva, presupun. Despre zahăr.

– Da. Am observat asta. Lovitura ta chiar m-a rănit.

– Dimineața – sau la prânz – după ce ai fost beat m-aș fi gândit că ceaiul dulce ți-ar veni de hac.

– Am avut mult timp și multe ocazii să experimentez. Ceaiul dulce ajută. Puțin. Uneori. Trase aer în piept și învârti ceaiul în cana plină ochi. Deci de fapt vrei

să discutăm despre ceai? Keating luă o înghițitură, încercând să ignore durerea asurzitoare din cap.

– Nu, nu vreau.

– Bine. Pentru că altfel ai bătut atâta drum pentru un motiv foarte neîntemeiat. Hai să trecem la subiect!

Fenton își puse mâinile între genunchi.

– Da, sigur. Ți amintești de lordul și de lady Montshire? Înțelegerea idioată pe care au făcut-o cu părinții mei?

În sfârșit, Keating schiță un zâmbet.

– Dumnezeu, ea are 21 de ani acum, nu? Te trec fiorii că te vei lega cu lanțuri de o fată pe care nu ai întâlnit-o niciodată? Ți sugerez să închizi ochii și să te gândești la Anglia.

– Are 22 de ani. Marchizul se încruntă. Chestia este că mie chiar mi-a plăcut să nu îmi petrec ultimii opt ani nevoit să curtez fete și că am renunțat la toate prostiile cu curtatul. Ce-ar fi mai convenabil decât doar să stabilești o dată, să mergi la biserică și apoi să faci un moștenitor?

– Faci ca viața casnică să pară la fel de atractivă ca o piatră de mormânt. Deja mai interesat fără să vrea, Keating își apropie dosul pumnului de ochiul său vânăt. Umflătura trecuse puțin. Ieri nu putuse nici măcar să îl deschidă. Care este problema ta, atunci? îl întreabă el. Sau ar trebui să ghicesc? Ai cunoscut-o și are o față de zgrițuroaică. Se uită chiorâș. Îi lipsește un picior. E...

– Keating, ce-ar fi să taci?

– Eu doar încerc să completez golurile pe care le-ai lăsat.

– Este destul de drăguță. Acum un an avocatul meu i-a dus actele, ea și părinții ei au semnat, am dat anunț în ziar și am fost la biserică. Te-am invitat chiar și pe tine să participi la ceremonie.

– Ca să vezi. Invitația fusese probabil îngropată în mijlocul uneia dintre scrisorile de câte zece pagini ale lui Fenton. De parcă ar fi avut și cel mai mic interes

în legătură cu cine l-a invitat pe verișorul lui să ia masa sau care duce a încuviințat din cap în direcția lui. Anul trecut? Ce s-a întâmplat atunci?

– Fata a fugit.

În ciuda faptului că se așteptase să se fi întâmplat vreun dezastru sau vreo altă nenorocire, Keating clipi.

– A fugit? Vrei să spui că a refuzat să se mărite cu tine?

– Vreau să spun că a apărut în ușa bisericii purtând o rochie albă încântătoare și apoi s-a întors și a fugit. A dărâmat un candelabru și aproape a dat foc bisericii.

Keating îl privi lung pe vărul lui. Crescuseră aproape ca frații, dar în ultimii zece ani se îndepărtaseră. Era diferența dintre destinul fiului unui marchiz și al fiului fratelui mai mic al unui marchiz, spusese întotdeauna Stephen. Pentru Keating însemnase că, de îndată ce Stephen își dăduse seama că va moșteni un titlu, bogăție și pământuri, devenise atât de cu nasul pe sus, încât nici unul dintre cei inferiori lui nu mai suportau să se afle în aceeași cameră cu el. Cât despre Keating, inevitabil devenise unul dintre cei inferiori.

– Păi, ești un tip destul de... chipeș, răspunse el, luptând cu dorința de a-și miji ochii chiar și în lumina difuză din încăpere, și ești un marchiz cu o avere cu care te tot lauzi și refuzi să mă împrumuți, deci trebuie să te întreb dacă i-ai spus ceva care să o sperie.

– Să o sperie? De ce aș speria-o? Cum aș putea să o sperii când n-am vorbit niciodată nici măcar un cuvânt cu fata?

– Nici măcar un cuvânt?

– Am văzut-o de câteva ori de la distanță, dar... Fenton își ridică mâinile în aer. Mă cunoști; nu sunt îndrăzneț. Nu știu să port o discuție fermecătoare ca tine.

– Ai putea, dacă te-ai deranja să-ți scoți bățul din fund și să faci și altceva decât să te uiți de sus la toată lumea.

– Nu este nevoie să mă jignești. Sunt cum sunt. Și tu ești cum ești.

Asta nu suna promițător. De fapt, cuvintele declanșară o neliniște întârziată în capul lui care îl durea deja.

– Din moment ce ți-a fost promisă ție, Fenton, presupun că n-a ajuns prea departe. Poate ar trebui să încerci să-i scrii o scrisoare sau – îmi dau și eu pur și simplu cu părerea acum – să vorbești cu ea ca să afli ce s-a întâmplat.

– Aș face asta, doar că viitoarea mea soție chiar a ajuns departe. A dispărut și, când a reapărut, își găsisse de lucru.

Dacă vărul lui n-ar fi stat acolo, cu furie, frustrare și stânjeneală întipărite pe chip, Keating ar fi râs. Oricum fu tentat să o facă, numai că abia reușise să-și deschidă ambii ochi. Două sau trei zile între încăierări păreau un timp mai rezonabil decât să se apuce imediat de încă una.

– Ce fel de lucru? Damă de companie? Sigur nu actriță. Asta ar fi prea...

– La clubul Tantal.

– Ce dracu' este clubul Tantal?

Numai din tonul lui Stephen și nu suna promițător, iar numele era cu siguranță sugestiv. Londra devenise chiar mai păcătoasă în absența lui? Era ceva neașteptat. Se gândise că, după plecarea lui, toți vor deveni niște sfinți doar de frica de a nu fi comparați cu el.

– Dumnezeu mare, *chiar* că ai devenit un pustnic.

Și, brusc, Keating nu se mai simți amuzat. Punând deoparte ceaiul, se ridică în picioare.

– Din moment ce știi de ce mă aflu aici, mormăi el, nu pot decât să-ți doresc noroc în căutările tale. Dacă pot să-ți fac o sugestie, încearcă puțină... ei bine, dacă nu poți compasiune, atunci măcar umanitate. Acum ieși afară din casa mea!

– La naiba, Keating! Au trecut șase ani. Nu mi-am dat seama că subiectul este încă atât de proaspăt. Fenton își drese glasul: Iartă-mă! Doar că toată lumea știe de clubul Tantal. Este cel mai în vogă la Londra. Lady Cameron – sau mai bine zis, Lady Haybury acum – a deschis

un afurisit de club pentru gentlemen acum mai puțin de un an și angajează numai femei.

Trăgând aer în piept, Keating se întoarse în scaunul lui. Fenton nu fusese niciodată interesat de altcineva decât de Fenton, iar haosul despre care povestea cu siguranță nu lăsa de înțeles că marchizul își schimbase în vreun fel atitudinea. Ar fi fost o greșeală din partea lui doar să se aștepte ca Stephen să fie altfel acum. Și dacă marchizul avea nevoie de ajutor... ei bine, verișorului lui rebel putea să-i prindă bine în mai multe moduri.

- Haybury este căsătorit?

- Da, cu văduva fostului conte de Cameron. Fenton se încruntă. Nu schimba subiectul. Aici este vorba despre mireasa *mea*, nu despre a lui Oliver Warren.

Cu maxilarul încă încleștat, Keating încuviință din cap.

- Foarte bine. Clubul Tantal. Atunci este un bordel? întrebă el, decizând că nu era atât de greu de crezut ca marchizul din Haybury să fie implicat în așa ceva. Dacă logodnica ta a ajuns acolo, mai bine ți-ai căuta nevastă în altă parte.

Chipul marchizului se înroși.

- Nu e un afurisit de bordel. Dar nu ești primul care să creadă asta.

- Percepția, prietene. Este ceea ce crede toată lumea că este. Caut-o în altă parte pe Lady Fenton.

Fenton izbi cu pumnul în brațul fotoliului și se încruntă.

- Dacă s-a... întinat, atunci *chiar* că o să caut în altă parte. Dar locul este foarte popular, foarte exclusivist și membrii jură că e și curat. Și eu sunt bătaia de joc a tuturor pentru că fata contelui de Montshire preferă să-și câștige traiul muncind, servindu-i pe egalii mei, în loc să se mărite cu mine. Nu a avut nici măcar decența să se ducă să se ascundă undeva la țară, unde să uite cu toții de ea... și de ce mi-a făcut mie.

- Atunci du-te să o iei de acolo.

- M-am gândit și la asta. Mai întâi, Lady Haybury a refuzat să-mi permită accesul în clubul Tantal chiar

și ca invitat al altcuiva. Am fost exclus. *Eu*. În al doilea rând, n-am nici cea mai vagă idee cum să abordez o fată atât de... rebelă, înfumurată și, în al treilea rând, nici măcar nu știu sigur dacă așa ar trebui să procedez. O vreau înapoi în biserica aia – în oricare biserică – lângă mine și vreau să fie recunoscătoare că i s-a oferit o a doua șansă de a avea un stil de viață pentru care ar trebui să-mi mulțumească.

– Ah! Deci te simți puțin umilit.

– A făcut o greșală. Una foarte mare. Sunt dispus să-i dau o a doua șansă de dragul viitorului ei și...

– Și pentru ca lumea să nu mai râdă de tine.

– Da, și de asta, izbucni Fenton. Dar tu, dintre toți oamenii, ar trebui să apreciezi când i se dă cuiva o a doua șansă, mai ales că știi că se întâmplă atât de rar. Ea ar putea să reintre în grațiile familiei ei, să aibă o viață confortabilă și răsfățată și să-și vadă copiii bucurându-se de aceleași lucruri. Nu sunt un om crud; da, presupun că sunt puțin încrezut, dar dacă nici o a noua generație de marchizi nu poate să se mândrească cu asta, atunci ar putea la fel de bine să fie și fermieri.

Keating se abținu să se uite prin camera din casa lui micuță și confortabilă. Poate că Havard's Glen nu era o fermă, dar era pe aproape. Și, cu siguranță, el tunsese destule oi ca să-și câștige titlul de gentleman de țară.

– Într-adevăr.

– Ce spun este că ar fi înțelept ca ea să nu irosească o a doua șansă. Nu o să mai existe și a treia.

Asta Keating putea să înțeleagă bine. Și îl deranja extrem de tare că vărul lui știa exact cum să-l manipuleze și părea să nu aibă nici cea mai mică șovăială în a o face. Evident, trebuia să-și ascundă mai bine cicatricele dacă nu voia să profite cineva de ele. Pentru o clipă, Keating privi lung spre fereastra întunecată.

– Vreau ceva în schimb, spuse el.

– M-am gândit eu că ai vrea. Poate cele cinci mii de lire pe care mi le-ai cerut în ultimii patru ani?

- Ar fi de ajuns. Hm. Nu se gândise că va fi atât de simplu. Ceea ce însemna că Fenton o voia pe Lady Camille Pryce mai mult decât era dispus să recunoască. Dacă vin împreună cu alte cinci mii de lire.

Fenton clipi.

- Zece mii de lire în schimbul aducerii unei fete la biserică? Nu prea cred.

- Din moment ce fata tot fuge de tine de mai bine de un an, ştim amândoi că este mai complicat decât pare. Dar dacă preţul este prea exagerat, caută-ţi ajutor în altă parte.

- La naiba, Keating. Eşti un ticălos, să ştii.

- Aşa mi s-a zis. Batem palma?

- Aş vrea să-ţi scoţi lavaliera aia din jurul capului. Nu inspiră prea multă încredere.

- Nu sunt aici ca să-ţi inspir încredere. De fapt, cum tu eşti cel care a venit să mă vadă, mă mulţumesc să stau aici desculţ şi să mă uit la tine până când încetezi să mă insulti şi te cari.

- Doar spune-mi că o s-o faci, bine? Este nevoie de puţină subtilitate. N-am încredere în nimeni altcineva care să mă secondeze.

- Iar reputaţia mea proastă eclipsează statutul tău de bătaie de joc a tuturor.

- Şi asta. Mă îndoiesc că-şi mai aminteşte multă lume că suntem veri. Oricum, asta sper. Dar prezenţa ta o să... mute atenţia negativă dinspre mine.

- Ca să caşte gura la mine. Cu un oftat, Keating închise ochii. Nu îţi sunt dator cu nimic, Stephen. Zece mii de lire. Şi da, ştii că poţi să ai încredere în mine.

Trăgând adânc aer în piept, marchizul se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

- Da, la naiba cu toate. Zece mii de lire şi, la douăzeci şi patru de ore după aceea, sunt un bărbat însurat.

Keating se ridică şi strânse mâna vărului său.

- Vreau asta în scris. Şi mă aştept să faci ce-ţi spun eu în povestea asta. Pentru că, în mod evident, să-ţi urmezi

propriile sfaturi când vine vorba despre această Lady Camille nu ți-a ieșit prea bine.

- Da, da. În scris, și o să-ți ascult recomandările. Numai să fii în Londra până vineri.

- Numai să ai pregătită înțelegerea scrisă ca să o semnez când ajung sau plec din nou.

De îndată ce Fenton ieși pe ușă, Keating se cufundă din nou în semiîntinericul din încăpere ca să-și termine ceaiul. Să se întoarcă la Londra. La un moment dat, jurase că nu o va mai face niciodată. Lady Camille Pryce tocmai îi provocase o mulțime de bătăi de cap, dar, în același timp, poate că era calea spre ceva în care încetase să mai creadă cu șase ani în urmă. Izbăvirea.

capitolul 2

- Cine este cel care stă la masa ducelui de Walling?

Lady Camille Pryce se încruntă când ridică privirea din planul cu așezarea locurilor la masă, pentru dimineață.

- Te sfătuiesc să te ocupi cu memorarea meselor și să nu mai cauți necazuri, Lucille.

Micuța brunetă se înroși.

- Am întrebat doar cine este.

- Este lordul Patrick Elder, răspunse Camille. Are deja o soție și două amante. Mă îndoiesc că o caută pe a treia.

- Cammy.

- Vorbesc foarte serios. Și văd că domnul Alving de la masa de lângă fereastră se încruntă. Du-te să îi zâmbești și vezi ce putem să facem ca să-i schimbăm starea de spirit.

Lucille își mușcă buza.

- Care masă?

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu!”

Înăbușindu-și bombănitul, Camille îi întinse colegei ei planul distribuirii locurilor la masă.

- Sosește lordul Blansfield. Este unul dintre membrii noștri fondatori, deci așază-l la una dintre mesele rezervate. Nu lângă ușă. Este foarte sensibil la curent.

- Dar...

- Lucille, tot ceea ce ți se cere în prezent este să zâmbești și să-ți aduci aminte că lucrezi, nu că încerci să găsești un soț sau pe cineva care să-ți cumpere bijuterii.

Poate că era puțin dură, dar după trei dimineți în care lucrase cu Lucille Hampton, începea să creadă că fata se potrivea mai bine pe o poziție în care nu trebuia să dea indicații bărbaților. Sau să facă orice altceva decât să-și fluture genele și să chicotească.

Își înăbuși un suspin. Cu un an în urmă, s-ar fi speriat și de propria umbră... și de umbra oricui altcuiva. Din moment ce Lady Haybury îi oferise un acoperiș deasupra capului și o modalitate de a-și câștiga traiul fără să fie nevoită să-și ridice fustele, ea era dispusă să-i mai acorde lui Lucille câteva zile ca să se acomodeze la clubul Tantal. Uneori o mică șansă putea duce la o mare minune.

- Domnule Alving, spuse ea și se opri la masa lui. Am auzit că bucătarul nostru face azi doar câteva tarte cu piersici. Să pun deoparte una pentru dumneavoastră?

Unchiul contelui de Massing miji ochii și își ridică privirea spre ea.

- Este criminal felul în care voi, fetele, ne cunoașteți fiecare secret.

Camille zâmbi.

- Doar pe cele gastronomice. Și pe cele despre pariuri, pe cele politice, pe majoritatea celor din dormitor și despre cine cu cine era prieten sau dușman... dar asta nu era o discuție pe care voia să o aibă cu unul dintre membrii clubului. O să pun să vi se aducă tarta la masă până vă terminați ouăle poșate.

După ce dădu comanda la bucătărie, rămase în spațiu câteva momente urmărind cum Lucille conducea la mese următoarele grupuri de bărbați. Genele ei continuau să fluture, dar era probabil un gest deja întipărit

în caracterul ei. Din ce povestise Lucille despre viața ei de dinainte de clubul Tantal, fata locuise singură cu mama ei, o femeie care tânjise evident după afecțiunea bărbaților până la punctul în care ajunsese să vadă în propria fiică o concurentă nedorită.

Camille oftă din nou, uitându-se prin salon la alte douăsprezece femei care cărau platouri, turnau băuturi sau se strecurau printre mese, încurajându-i pe domnii care zăboveau prea mult fie să se mute într-una dintre camerele de joc mai confortabile, fie să se ocupe de ce întâlniri puteau să mai aibă în Londra în dimineața aceea.

Acele femei îi deveniseră prietene când crezuse că nu va mai avea ocazia să mai aibă vreuna. În ultimul an, ele erau familia ei adoptivă, femei care fugiseră de viețile lor pentru sute de motive diferite și găsiseră refugiu în cel mai ciudat loc pe care ți-l puteai închipui. În gând, mulțumi încă o dată Cerului pentru clubul Tantal. Și lui Lady Cam... nu, Haybury de acum... pentru că îi îngăduise să lucreze diminețile, când oaspeții erau mai puțin beți și când era mai puțin probabil să spună tot ce le trecea prin minte când o vedeau.

Chiar când se gândea la toate acelea, cineva o ciupi de fund. Tare.

Țipă și se întoarse iute. Își strânse pumnii de furie și ridică privirea spre bărbatul rotund care acum se holba la pieptul ei.

– Încetați numaidecât, spuse ea tăios.

Individul ridică o sprânceană.

– Nu-ți schimonosi fețișoara aia drăguță vorbind, spuse el. Vino să stai lângă mine și o să-ți arăt eu ce farmece ai!

– Farness, las-o baltă! Bărbatul din spatele căpcăunului, Arthur Smythe, din câte își amintea ea, își apucă prietenul de cot. Țsta nu este un bordel.

Căpcăunul continuă să o privească lung.

– Mi-ai promis că o să mă distrez de minune la clubul ăsta al tău, Smythe. Dă-te la o parte și lasă-mă să am parte

de asta. Se apropie cu un pas de ea. Tu ești fata care a fugit de la nunta cu Fenton de anul trecut, cu fustele în vânt. Am auzit că ești angajată aici. Își dau doi șilingi să mi te așezi în poală. Trei, dacă te miști.

Camille își ridică mâna stângă în aer, cu degetele răsfirate. Toate doamnele cunoșteau semnalul, chiar dacă ea, din păcate, îl folosisese mai mult decât toate celelalte. Chiar și în diminețile mai puțin aglomerate și cu mai puțină lume băută în club. Riscurile unei reputații compromise, bănuia ea. Din fericire, chiar dacă Lady Haybury preferase să angajeze numai femei, nu îi luase mult să se convingă că o mână de foști boxeri foarte solizi ar fi putut să fie de folos.

Cu coada ochiului, observă cum cel mai mare dintre „bărbații de ajutor“, cum ajunseseră să-i numească ea și celelalte fete, se apropie. Numai cineva într-o doagă s-ar fi împotrivit când domnul Jacobs îl conducea afară prin ușa clubului.

Când se întoarse iar spre căpcăun, un pumn și un braț acoperit de o haină frumoasă îi trecură prin fața ochilor... și se opriră direct în bărbia lui Farness. Tipul rotofei căzu în fund pe podeaua cu mochetă albastră.

– Când am fost ultima oară în Londra, auzi din spațele ei o voce trăgănată molcomă, cultivată, bărbații nu insultau femeile în felul acesta. Așa că pot doar să presupun că fie te-ai înșelat, fie nu ești bărbat.

Cuvintele „Sângerosul Blackwood“ începură să se audă din toate părțile, pe același ton cu care bărbații obișnuiau să vorbească despre rezultatul final al celor mai imposibile și mortale pariuri. Ea făcu un pas în lateral, în timp ce bărbatul înalt cu părul negru, căruia îi aparținea pumnul, se aplecă să-l ridice pe Farness în picioare.

– Care să fie, așadar? murmură el. Te-ai înșelat sau pur și simplu nu ești bărbat?

Căpcăunul ridică niște degete tremurânde spre buza spartă.

– Dumnezeu mare! Ești Blackwood. Blestematul și sângerosul Blackwood.

– Eu știu asta. Tu răspunde-mi la întrebare.

– Înșelat, spuse Farness cu răsufarea întretăiată. M-am înșelat.

– Atunci îți sugerez să-ți ceri scuze, continuă Blackwood, pe același ton cu care ar fi cerut încă o carte la un joc de douăzeci și unu.

– Eu...

– Ei. Nu mie.

Farness se uită la ea.

– Îmi cer scuze.

– Pentru? îl îndemnă presupusul ei apărător.

– Pentru... pentru că te-am insultat, milady.

– Foarte bine. Cu un brânci ușor, dar fără îndoială serios, îl împinse pe Farness în brațele domnului Jacobs. Să plec și eu? întrebă el și se uită la ea pentru prima dată.

Ochii de un căprui-deschis, de culoarea ceaiului tare, unul dintre ei încercuit de urma vagă a unei vânătăi care pălea, o priviră atenți. Înăbușindu-și impulsul brusc de a-și aranja părul, ea scutură din cap.

– Câtă vreme nu se mai apelează la pumni, nu te pot învinovăți că mi-ai apărat onoarea... cu toate că nu era nevoie.

O urmă de zâmbet îi atinse buzele.

– Mulțumesc. Și nu mi s-a părut niciodată că apărarea onoarei unei doamne este o frivolitate.

Chiar când își dădu seama că părea să se holbeze la bărbatul acela, lumea adunată în cerc în jurul lor se agită și se dădu la o parte. Diane, Lady Haybury, își făcu apariția în micul spațiu eliberat.

– Nu o să accept ca lumea să se bată în clubul meu, spuse ea, ignorându-l pe domnul Farness care era scos afară și îndreptându-și atenția spre bărbatul bătauș. Al cărui oaspete sunteți dumneavoastră, domnule?

– Al meu.

Ducele de Greaves intră în cerc cu o expresie atât de liniștită, încât ai fi zis că discuta despre vreme.

– Lady Haybury, Keating Blackwood. Keating, proprietara localului, Lady Haybury.

„Oh, Doamne!” Camille rezistă nevoii subite de a da înapoi. Nu își dorise decât ca bărbatul acela să n-o mai ciupească de fund. Dar să-i implice pe Diane, pe duci și să întrerupă activitatea clubului... Poate ar fi trebuit pur și simplu să accepte pișcătura ca atare; până la urmă, dintre toate doamnele angajate acolo, căderea ei în dizgrație era de departe cea mai cunoscută. Având în vedere unele lucruri care se spuneau pe la spatele ei – și chiar în față – de fiecare dată când se aventura în afara clubului, ar fi trebuit măcar să se aștepte la asemenea nepolitețe din când în când și între pereții refugiului său.

Diane aruncă o privire în direcția ei.

– Mai este necesară vreo altă acțiune, Camille?

Ea scutură din cap.

– Cred că a fost destulă agitație, milady.

Mai mult decât destulă.

Diane încuviință, apoi își întoarse atenția spre foarte înaltul Keating Blackwood.

– Dacă Excelența Sa dorește să garanteze pentru dumneavoastră, domnule Blackwood, atunci vă permit să rămâneți. Motivele dumneavoastră în clipa asta par destul de cavalierești. Să aveți o zi bună, domnule, și să vă simțiți bine la clubul Tantal.

Keating Blackwood își înclină capul.

– Vă mulțumesc, milady.

Simțind nevoia unui pahar zdravăn de tărie, Camille se scuză și se întoarse la locul ei din apropierea ușii de la intrare a salonului. Nu se presupunea că trebuia să se fi obișnuit cu asemenea atacuri până acum? Să fie ridiculizată și ofensată pentru că făcuse ceea ce continua să creadă că fusese cel mai rațional lucru pe care îl făcuse în viața ei? În cea mai mare parte, clubul Tantal fusese refugiul ei sigur în ultimul an. O intruziune întâmplătoare a... realității, credea ea, era totuși cu mult mai bine

decât tot ce avusese de înfruntat pe străzile din Mayfair. În cele din urmă, lumea va uita sau alte scandaluri îl vor înlocui pe al ei. Sau, cel puțin, așa sperase în ultimul an.

Lucille scoase un mic sunet în spatele ei.

- Dumnezeule, ciripi ea. Nu m-am gândit niciodată că bărbatii o să se bată pentru noi aici. E minunat.

Camille se încruntă.

- „Minunat” nu este cuvântul pe care l-aș alege eu, răspunse ea. Urăsc asta. Dar alternativa este... ei bine, de fapt nu există cu adevărat nici o alternativă.

- Nu puteai să-ți găsești de lucru ca guvernantă? Poate pe undeva pe la țară.

Lucille răspunse cu o voce șoptită, oprindu-se ca să-și fluture genele când lordul Haybury intră în salon.

- Da, pentru că totul este magic la țară, nu există ziare și nimeni nu știe să citească sau să scrie scrisori primite de la Londra. Camille se încruntă. Cât de proastă am fost că nu m-am gândit la asta până acum!

- Oh! Eu pur și simplu nu m-am gândit prea mult la asta. Nu trebuie să fii nepoliticoasă.

Nu, nu trebuia să fie. Și indiferent cât era Lucille de prostuță, nimic din cele întâmplate nu era din vina ei. Cu un oftat, Camille o bătu ușor pe umăr.

- N-are rost ca problemele mele să-ți dea bătăi de cap. Aruncă o privire prin salon, ușurată să vadă cum oaspeții reveniseră cu toții la locurile lor. Acum, de ce nu mergi la masa lordului William Atherton și să-i spui că Mary Stanford a început un joc douăzeci și unu chiar acum?

- Ce înseamnă asta?

- Înseamnă că lordul William Atherton crede că Mary este foarte drăguță, iar eu am nevoie de masa lor pentru cei trei domni care așteaptă în foaier.

- Oh, foarte bine. Habar n-am cum de reușești să ții minte toate astea.

Cu fustele foșnind, Lucille se îndreptă cu pas sprinten spre masa din colțul îndepărtat.

Când Camille ridică din nou privirea, o neliniște vagă o copleși. Keating Blackwood, cu privirea îndreptată spre chipul ei, se apropie de podium, fără să fi încercat măcar să pară interesat de orice alt lucru sau de altă persoană din preajma ei.

– Mulțumesc din nou, spuse când el se opri, sperând că previne cererea lui de a-i da un sărut sau altceva ca recompensă pentru așa-zisul lui eroism. Cum ți se pare micul dejun?

– Exceptional, răspunse el, sprijinindu-și cotul pe pupitrul folosit de chelnerițe ca să-și țină tabelele cu mesele, listele de nume, meniurile și preferințele individuale ale domnilor. Tu ești Lady Camille Pryce.

Ca să-și ascundă tresărirea, Camille frunzări hârtiile.

– Cu greu se poate spune că ăsta e un secret. Acum, te pot ajuta cu ceva? Cu o sticlă de vin poate? Avem un foarte bun bur...

– Eu sunt Keating Blackwood.

– Așa am auzit. Se uită la el pentru o clipă, surprinzând expresia nerăbdătoare de pe chipul lui uscățiv. Ai un ochi vânăt.

– Aproape mi-a trecut. Își trecu neglijent un deget peste obrazul stâng. Tu nu știi cine sunt eu.

– Ești Keating Blackwood. Memoria mea durează mai mult de un minut, te asigur.

Un zâmbet scurt îi arcui gura. Era o gură foarte atrăgătoare, observă ea printre altele. Dar nu era prima gură atrăgătoare care decidea că, femeie decăzută fiind, ea avea neapărat nevoie de un amant sau de un binefăcător sau, chiar mai rău, să se dedea unui comportament autodistructiv.

– Stephen Pollard este vărul meu.

Pământul de sub picioarele lui Camille păru că se cutremură fiindcă se legăna alarmant. Sprijinindu-se tare de podium, se chinui din răputeri să tragă aer în piept. Până în clipa aceea, Lady Haybury făcuse o treabă nemaipomenită, reușind să-l țină pe lordul Fenton departe de clubul Tantal. Atâta vreme cât ea rămânea

între acei pereți, insultele și ciupiturile ocazionale fuseseră cele mai urâte lucruri care i se întâmplaseră. Dar acum problemele trecuseră dincolo de pereții raiului ei într-un mod foarte alarmant.

– Eu...

– Ți-o spun doar ca să nu fii luată prin surprindere mai târziu, dacă menționează cineva acest lucru, continuă el. Încerc să fiu onest.

Camille își înghiți nodul din gât.

– Îți apreciez sinceritatea, îndrăzni ea, folosindu-și toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu fugă. Totuși, cum tu ești oaspetele unuia dintre membrii clubului, iar eu sunt doar gazda de la micul dejun, cu greu am nevoie de o prezentare detaliată.

– Asta este modalitatea prin care îmi spui că nu trebuia să mă deranjez să mă prezint, din moment ce nu o să ne mai întâlnim? ripostă el.

– Ei bine, da, cred că așa este.

Urma de zâmbet îi atinse din nou buzele.

– Vărul meu este un bufon înfumurat, milady. Adică nu cred că a fost vreodată genul care să smulgă aripile muștelor sau... să rănească intenționat pe cineva. Sunt curios. Ți-a făcut vreun rău? Te-a insultat? De asta n-ai vrut să te măriți cu el?

Întrebarea o luă complet prin surprindere. Încercând să nu rămână cu gura căscată la el, își întoarse privirea în altă parte și schiță un zâmbet distrat spre lordul Trask în timp ce vicontele intra în salon cu cei doi fii ai lui. Când Lucille se apropie, Camille o trimise să așeze familia Trask... la o masă undeva; se putea prea bine să fie și în bucătărie la câtă atenție îi acordase.

– Dacă n-ai de gând să-mi răspunzi la întrebare, aș prefera să zici, insistă Blackwood. Am o minunată farfurie cu șuncă și brânzeturi și un duce plictisit care mă așteaptă la masă.

– Atunci ar trebui să te întorci acolo.

Ea își ridică tabelul cu distribuirea locurilor și se duse să-i întâmpine pe următorii oaspeți.

- Ieși vreodată la plimbare? auzi vocea lui Blackwood din spatele ei.

Oh, Doamne, acum o urmărea prin salon.

- Nu.

- Ar trebui. La ce oră termini treburile?

- Eu... la... Nu cred că este treaba ta, domnule Blackwood. Acum te rog să încetezi să mă mai hărțuiești sau o să mă văd obligată să te dau afară.

- Nu vreau să-ți fac nici un rău, milady, răspunse el cu o voce scăzută. Am fost plecat din Londra șase ani și, după cum am spus, m-ai făcut curios. Puțini oameni îl înfruntă pe Fenton. Mi-ar plăcea pur și simplu să-ți cunosc motivele.

Nici măcar părinții ei nu îi puseseră acea întrebare. Încordată, Camille inspiră adânc.

- Sunt liberă după ora unu, spuse ea în grabă înainte să se poată răzgândi. Dar nu părăsesc aproape niciodată incinta clubului. Poți să mă găsești în grădina cu trandafiri.

El schiță o plecăciune scurtă.

- Așa o să fac.

Ea se prefăcu a-și îndrepta atenția spre oaspeții care întârziaseră la micul dejun și, după o clipă, căldura pe care o simțise în spate dispăru. Printre toate lucrurile la care se așteptase vreodată nu era și apariția vărului bărbatului pe care îl părăsise în fața altarului cu un an în urmă. Și nu se gândise niciodată că cineva va fi mai degrabă interesat ce făcuse lordul Fenton încât ea să fugă, decât să se întrebe de ce își pierduse *ea* mințile. Pentru că nu și le pierduse. Nici atunci și nici acum.

Dacă vreo rudă de-a lui Fenton voia o explicație pentru acțiunile ei, Camille era mai mult decât dispusă să i-o ofere. Atâta vreme cât el își dădea seama că nu se schimba nimic. Și atâta vreme cât nu credea că va fi docilă cu vărul lui Stephen Pollard după ce îi întorsese spatele chiar acestuia din urmă.

Camille răspunse cu un zâmbet forțat salutului unui lord. Da, era foarte conștientă că-și distrusese viața.

Lucrul de care nimeni – mai ales bărbații – nu părea să-și dea seama era că nu avea de gând să înrăutățească și mai tare lucrurile. Niciodată.

capitolul 3

Ronțăitul unui măr îl distrase pe Keating de la privitul pe fereastra din față de la Baswich House.

– Mă așteptam ca lucrurile să se fi schimbat măcar puțin în șase ani, comentă el, urmărind o trăsură mare cu blazonul ducelui de Monmouth care trecea huruind pe stradă.

– Ai văzut singura diferență de dimineață. Acolo unde, apropo, aproape ai început o încăierare. Ducele de Greaves se sprijini de tocul ușii și mai luă o mușcătură din măr. Sunt curios, spuse el.

– De ce nu stai la Pollard House cu Fenton? sugeră Keating.

– Nu e amuzant dacă ghicești tot ce urmează să zic. Greaves își flutură degetele în aer. Deci răspunde la întrebarea pe care ți-ai pus-o singur.

– Stephen continuă să pretindă că nu suntem rude, ceea ce mie îmi convine destul de mult. Dacă vrei să plec, îmi găsesc o locuință în altă parte.

– N-am zis niciodată asta. Greaves se mută pe cealaltă parte a ușii ca să se uite și el pe fereastra din față. Există oameni care vor să dovedească ceva și se înconjoară cu tipi care au un caracter bun ca să se pună pe ei într-o lumină bună. Eu, pe de altă parte, prefer craii și ticăloșii. Nu doar că sunt mai interesanți în conversație, dar eu ies mai bine prin comparație.

Keating pufni.

– Atunci ar trebui să te previn că am de gând să mă port frumos cât sunt aici. Un nou început.

Suna promițător, oricum; chiar dacă putea să aibă încredere în discreția lui Greaves, își dăduse cuvântul

de onoare că va ține pentru el adevăratul motiv al reînțoarcerii la Londra.

O urmă de îndoială, neîncredere – ceva de genul acesta – străbătu chipul ducelui și apoi dispăru. Nu conta; Și Keating avea propriile îndoieli legate de abilitatea de a-și reface reputația. Așa că era un lucru bun faptul că voia ca vizita lui să fie scurtă. Și dacă reușea să se țină departe de belele, putea să mai încerce o dată.

Dar era ca și cum ar fi așezat căruța în fața boilor, aflându-se în comitate diferite. Își scoase ceasul vechi și zgâriat de buzunar și îl deschise.

– Cel puțin n-ai zis nimic defăimător cu voce tare, Adam, comentă el și se ridică în picioare. Și eu am îndoielile mele. Dar deocamdată, am o întâlnire.

– La fel și eu, răspunse Greaves. Și, Keating, dacă nu aveai remușcări în privința caracterului tău, nu te-ai fi ascuns ca un pustnic în ultimii șase ani. Doar să nu uiți că purtarea ta necuviincioasă continuă să fie probabil cu mult mai interesantă decât oricâtă decență ai da dovadă acum.

– Mulțumesc pentru discurs. Am auzit poezia pe care au compus-o despre mine. Oftă, trecând pe lângă Greaves și îndreptându-se spre foaier. O să văd dacă reușesc să mă abțin ca să nu mă ridic la nivelul așteptărilor expuse acolo.

– În apărarea ta, răspunse ducele schimbându-și poziția ca să îl vadă, poezia nu e foarte bună. Și e deja veche de șase ani. Știu sigur că s-au mai scris o mulțime de poezii de atunci. Unele cel puțin la fel de prost scrise precum tributul adus ție.

Keating scoase un mormăit. Dacă ducele sugera că el și isprăvile lui fuseseră uitate, ei bine, chiar că ar fi fost o ușurare. Totuși, avea limpede sentimentul că exista o mare diferență între a fi lăsat deoparte în timp ce se derula un nou joc și a fi uitat. Și nu, nu era o poezie prea bună.

Armăsarul lui cenușiu-închis, Regele William Lordul Cailor (cum îl numise un crescător optimist) sau Amble

(Mers agale) (după cum îl poreclise Keating, mai realist) îl aştepta în faţa reşedinţei Baswich. Urcă în şa şi, în timp ce mergea la trap pe Grosvenor Street pentru a doua oară în ziua aceea, Keating îşi îndreptă umerii. Chiar şi cu bătaia de dimineaţă, la clubul Tantal lucrurile se desfăşuraseră mai bine decât se aşteptase, atât în privinţa întâlnirii cu Lady Camille Pryce, cât şi în legătură cu reacţia aristocraţilor care îl văzuseră din nou la Londra.

Nu ştia sigur dacă era din cauză că Tantal avea o legătură specială cu scandalul, care făcea ca isprăvile lui din trecut să fie mai puţin... remarcabile acolo sau pentru că reuşise să ia Londra prin surprindere. Indiferent de motivul liniştii, avea sentimentul clar că oraşul nu va mai fi atât de primitiv de îndată ce locuitorii lui aveau timp să-i observe prezenţa.

Sau dacă fusese pur şi simplu uitat? Mult prea bârfit şi apoi transformat într-un nor de cenuşă de îndată ce izbucnise următorul scandal? Keating expiră lung. Ar fi fost perfect acceptabil pentru el. Numai că nu prea se bizuia pe noroc zilele acelea.

Crezuse că Tantal fusese aglomerat la micul dejun, mai ales într-o zi în care nu era nici o şedinţă în parlament. Totuşi, aglomeraţia de trăsură care traversau hurend drumul acum era cel puţin dublă faţă de ce văzuse mai devreme. Cu maxilarul încleştat, îl lăsă pe Amble cu unul dintre rândaşi şi, în loc să se alăture mulţimii pe treptele din faţă, se îndreptă spre partea opusă a casei. Ipocriţi afurisiţi! Cu toţii perorau despre valorile vieţii nobile şi se duceau să ia prânzul într-un loc unde erau încurajaţi să facă ochi dulci angajatelor.

Se întrebă câţi dintre ei îşi justificau acţiunile repetând mantra pe care o auzise de cel puţin şase ori de când aflase de existenţa clubului Tantal: fără atingeri, cel puţin nu fără permisiunea doamnei. Aparent, asta făcea întreaga... existenţă a locului scandaloasă, dar acceptabilă.

Camille Pryce stătea pe o băncuță din piatră, la umbra unui stejar aflat în mijlocul unui cerc de tufe de trandafiri bine îngrijite. Pentru o clipă, Keating se opri la marginea aleii pietruite, observând că, intenționat sau nu, copacul proteja băncuța și pe cea care o ocupa de nenumăratele ferestre ale clubului. Ea își schimbase rochia din mătase elegantă, de culoarea bronzului, pe care o purtase de dimineață; iar cea simplă, din muselină cu imprimeu floral albastru cu verde părea aproape absurd de modestă ținând cont de locul unde lucra.

Aceasta era fata cu care Stephen ar fi trebuit să se însoare cu un an în urmă. O tânără sfioasă și decență, de 22 de ani, care stătea într-o grădină bine întreținută și citea o carte. Civilizată și indiferentă, portretul femeii cu care marchizul de Fenton fusese logodit de la 7 ani. Keating își aduse aminte de momentul când vărul lui aflase de înțelegere; văicăreala și vărsăturile simulate exagerate fuseseră extrem de amuzante... până într-acolo încât și el i se alăturase. La 6 ani, fusese de acord că femeile erau mult supraestimate.

În lumina soarelui care se strecura printre frunze, părul ei blond avea mai multă culoare, deși galben părea un cuvânt prea puternic pentru a-l descrie. Lapte bătut și zer păreau mai potrivite. Culoarea – sau lipsa ei – erau, de fapt, foarte izbitoare, mai ales în combinație cu ochii la fel de albaștri ca seninul cer al dimineții.

Da, fusese însărcinat să o readucă în siguranță în brațele societății – și ale vărului lui – și da, își petrecuse câteva minute bune în fața oglinzii de toaletă de la Havard's Glen jurându-și că se va purta cum se cuvine, își va câștiga banii și se va întoarce acasă fără incidente. Totuși, mai presus de orice, era bărbat. Iar ea era uluitoare.

Keating se scutură de un fior. Cu siguranță, nu fusese genul poetic nici măcar pe vremea când era suficient de tânăr încât să fie considerat naiv. Și nu mai era nici așa de tânăr acum. Da, era frumoasă. Era și femeia destinată marchizului de Fenton și era și mijlocul prin care

avea să obțină zece mii de lire. Cu banii aceia va putea, în sfârșit, să îndrepte niște lucruri. Lucruri pe care le făcuse greșit cu șase ani în urmă. *Iată* care era motivul – singurul motiv – pentru care se întorsese la Londra.

Își dresе vocea. S-o sperie de moarte pe fată l-ar fi costat scump.

– Arăți de parcă ai poza pentru un portret, comentă el și făcu un pas în față.

Ea ridică privirea. După expresia ei calmă, își dăduse seama că el stătea acolo.

– Atunci cum ar trebui să stau în timp ce citesc? Cu un braț sub cap și cu degetele de la picioare îndoite?

Evident, nu era atât de fragilă pe cât părea.

– Voiam să fie un compliment. Să mă întorc și să o iau de la capăt?

Ochii albaștri îl studiară cu atenție.

– Nu prea semeni cu vărul tău. Îndrăznesc să spun că, dacă nu-mi spuneai de legătura dintre voi, nu mi-aș fi dat seama niciodată.

– Sincer, răspunse el, apropiindu-se îndeajuns încât să ridice cartea din poala ei și să se uite la titlu, am auzit că nu prea ai avut timp să-l vezi pe vărul meu.

Hm! *Mândrie și prejudecată*. Deci avea înclinații romantice. Era bine de știut, chiar dacă nu era sigur în ce fel putea să-l ajute să i-o returneze lui Fenton, cel rece ca un sloi.

Se îmbujoră.

– Am acceptat să vorbesc aici cu tine pentru că mi-ai pus o întrebare pe care nu mi-a mai pus-o nimeni înaintea ta. Dacă vrei să mă insulti sau să mă cerți, domnule Blackwood, să știi că nu ești primul. Și nici nu ești un om a cărui părere să conteze câtuși de puțin pentru mine. Este limpede că m-am înșelat când am crezut că ai putea fi cineva care să mă... înțeleagă.

Smulgându-și cartea din mâinile lui, se ridică și merse înapoi către conacul mare.

„La naiba“. Văzându-și cele zece mii de lire îndepărtându-se valvârtej, Keating se duse după ea. Era limpede

că avea nevoie de o altă abordare... și repede. Îi puse o mână pe umăr.

- Milady, nu am do...

Ea se întoarse și îl pocni cu cartea în tâmplă.

- Lasă-mă în pace! se răsti și își văzu de drum.

Dacă Keating nu ar mai fi fost lovit până atunci, lovitura aceea ar fi putut să-l oprească. Din moment ce mai purta încă semnele unui ochi învinețit de boxerul uriaș, poreclit Tom Bătăușul, se avântă pur și simplu în față ca să-i blocheze ieșirea.

- Frumos, spuse el, simțind sângele de la buza spartă. Ce întrebare ți-am pus?

- Eu... tu... Dă-te la o parte!

- Răspunde-mi la întrebare! Despre întrebare.

Camille Pryce trase adânc aer în piept. Dacă nu s-ar fi purtat cuviincios, i-ar fi observat sânii frumoși, dar își păstră privirea ațintită spre chipul ei. Totodată, își păstră și greutatea în echilibru pe vârful picioarelor, gata să se ferească dacă ea îl izbea din nou cu cartea.

- M-ai întrebat ce a făcut Fenton ca să mă convingă să fug. Ea miși ochii și își încleștă maxilarul. Nu m-ai întrebat ce este în neregulă cu mine încât am părăsit un gentleman înstărit și cu titlu nobiliar. Mi s-a părut ceva... înviorător. Dar acum ai stricat totul, iar eu am terminat discuția cu tine. Să nu te mai întorci la clubul Tantal.

- Am atins răni vechi, vrei să spui. Doamne, chiar când roști cuvintele, își dădu seama cât de cunoscute îi păreau. Îmi cer iertare, am tendința de a sări primul la atac. Își frecă degetele de maxilar. Tu ai ripostat foarte potrivit, continuă el cu un zâmbet larg. Putem să considerăm că suntem chit și să o luăm de la capăt?

- Discutăm de cinci minute și asta este a doua oară când îmi ceri o a doua șansă. Cât de multe ar trebui să tolerez?

Camille își încrucișă brațele la piept și își ridică bărbia ca să se uite la el.

Asta îl opri pentru o clipă. Avu ciudata senzație, nu pentru prima oară, că vorbea cu el însuși. „O a doua șansă“. Câte i se permitea unui om să aibă? Sigur, el depășise numărul cu ceva vreme în urmă, oricare ar fi fost acela. Era momentul să se oprească să dea înapoi și să se poarte cum se cuvenea pentru prima dată.

– Asta este ultima, spuse el și își dădu seama că rosti purul adevăr. Avea un lucru – *un singur lucru* – de rezolvat. Pentru că misiunea pe care i-o încredințase Fenton nu era o a doua șansă. Era ultima lui șansă.

Ea îl privi preț de câteva bătaii zdravene de inimă, timp în care el își frământă creierii întrebându-se ce avea să facă dacă ea își va vedea de drum și va intra în club.

– Am o întrebare pentru tine, spuse ea în cele din urmă.

El fu cuprins de furie și frustrare, dar le împinse ușor la o parte. Nu, nu-i plăcea să fie interogat, dar putea să tolereze una sau două afurisite de întrebări. Camille Pryce nu era o fată oarecare pe care hotărâse să o seducă.

– Nu mă descurc prea bine când sunt pus sub lupă, răspunse el, încercând să pară dezarmant, dar dă-i drumul!

– Te aștepti să cred că te afli aici, în clipa asta, doar pentru că nici ție nu-ți place de vărul tău? Suntem spirite înrudite pe tema asta, iar tu nu ești aici pentru că ai de gând să mă rănești sau să mă pui într-o situație delicată?

– Nu știu prea multe despre ce s-a întâmplat între tine și Fenton, răspunse el, fericit că putea, în mare parte, să spună adevărul. De obicei, nu prea sunt văzut cu ochi buni la Londra și, da, când Greaves mi-a spus cine ești, m-am gândit... nu știu la ce m-am gândit.

– Uneori, este greu să găsești... și să ai încredere... în prieteni.

Urma de tristețe care îi atinse ochii albaștri precum cerul îl făcu să se oprească. Dacă intenția lui ar fi fost să o rănească sau să o înșele, era ferm convins că s-ar

fi răzgândit pe loc. Dar Fenton îi oferise o a doua şansă și ei. Șansă de a fi reprimită în sânul familiei și al prietenilor și de a nu fi nevoită să se mulțumească cu propuneri de prietenie din partea ticăloșilor ca el.

– Nu sunt un gentleman, milady, și n-ai nici un motiv pe lume să ai încredere în mine. Dar mi-ar plăcea să mă consideri prieten.

Pentru o clipă, își coborî privirea spre cartea din mână.

– Am auzit cum toată lumea îți șoptea numele în dimineața asta, dar întrebarea pe care mi-ai pus-o m-a făcut să nu mă intereseze până nu vorbesc cu tine. Deci cine ești, domnule Blackwood?

Puse întrebarea ca și cum răspunsul ar fi fost simplu. Keating se uită spre ferestrele înalte ale clubului Tantal. De fapt, era destul de simplu. Doar că nu îi plăcea să îl rostească, iar propria reputație putea să îl împiedice să câștige partida. Trase scurt aer în piept.

– Sunt Keating Blackwood, nepotul fostului marchiz de Fenton. Oamenii îmi șoptesc numele pentru că acum șase ani am sedus o femeie și apoi l-am ucis pe soțul ei. Încântat de cunoștință.

Camille clipi. Dată fiindu-i înfățișarea – părul de culoarea cărbunelui, ochii căprui care păreau aproape chihlimbarii în lumina soarelui, pomeții înalți și genele păcătos de lungi – ea se gândise că indiferent ce-i agita-se pe nobilii de la club trebuia să fi fost vreun scandal care implica și o femeie, dacă nu doar simpla gelozie față de Adonisul apărut printre ei. Dar nu se așteptase la crimă.

Un crâmpei de amintire îi veni în minte, de pe vremea când avea 16 ani, locuia încă acasă și era încă perfectă în ochii părinților: tatăl ei întorcându-se după o noapte petrecută la unul dintre cluburile lui și spunând că Blackwood chiar o făcuse lată de data aceea și că avea cu siguranță să fie spânzurat.

Și o poezie devenită celebră într-una dintre caricaturile lui Cruikshank¹.

– „Sângerosul Blackwood de soție s-a bucurat și apoi viața soțului a curmat“, mormăi ea, aproape pentru sine, apoi se făcu albă ca varul când expresia din ochii lui deveni glacială.

– Ai obiceiul de a le recita oamenilor păcatele pe față? spuse el încet și se apropie cu o jumătate de pas de ea. Apoi, oprindu-se brusc, își coborî umerii. Se pare că nici unul din noi nu e prea diplomat.

Ea înghiți în sec.

– Nu, bănuiesc că nu.

Cumva își aminti clar supărarea tatălui ei cu privire la acțiunile unui bărbat care era complet străin pentru ea; la urma urmei, fiica lui mai mare îi fusese promisă cu mult timp în urmă vărului acelui ticălos. Și nu era de mirare că ea nu-l asociase niciodată pe Fenton cu acea rudă a lui. El făcuse tot ce îi stătuse în putință ca să se țină cât mai departe de orice menționare a scandalului.

– Deci, vezi tu, comentă el pe un ton foarte, foarte calm, fuga ta din biserică și chiar angajarea la clubul Tantal pălesc în comparație cu mine. Asta te face să nu mai vorbești cu mine? În definitiv, sunt un om foarte rău.

Înainte de a fi fugit din fața altarului, răspunsul la întrebarea asta ar fi fost simplu. Atât de simplu, încât s-ar fi aflat deja în dormitorul ei, cu ușa încuiată. Poate chiar s-ar fi ascuns sub pat. Desigur, s-ar fi întâmplat în casa părinților ei, unde mai avea încă dormitorul ei. Totuși, chiar și aici la club, ea continua să se ascundă. Și, dintr-odată, gândul începu să o deranjeze.

Între scandalul lui și scandalul ei nu exista termen de comparație; ea fugise de o căsătorie, el omorâse un om.

¹ George Cruikshank (1792–1878) a fost un caricaturist și ilustrator de carte britanic, lăudat ca un „Hogarth modern“ în timpul vieții sale. Ilustrațiile făcute pentru cărțile prietenului lui, Charles Dickens, au devenit cunoscute pe plan internațional. (n.tr.)

Dar mai exista încă întrebarea pe care i-o pusese el. Și acum înțelegea de ce fusese interesat de punctul ei de vedere. Și felul cum stătea, nu într-un tot cu fața la ea, cu umărul drept înaintea de parcă era pregătit să lovească. Oare câți prieteni pierduse el? Oare spera că oamenii aveau să-l uite pur și simplu, să-l lase în pace?

– Bărbatul pe care l-ai ucis, spuse ea tare, cu voce tremurătoare. A fost crimă sau a fost o luptă dreaptă?

Preț de o clipă, el îi studie chipul.

– A intrat în casa mea cu un pistol. Dar, cu siguranță, acțiunile mele l-au împins să facă asta.

– Regreți ce-ai făcut?

– Ești duhovnicul meu?

Camille înclină din cap.

– Crezi că avem ceva în comun. Îmi testez teoria înainte să risc să mai petrec un minut în compania ta.

În cele din urmă, el încuviință.

– Regret. Regret toate acțiunile mele când vine vorba despre Lady și Lord Balthrow.

Puteau să fie doar simple vorbe goale, dar același lucru care o determinase prima dată să accepte să se întâlnească cu el în grădină îi șopti că spunea adevărul. Și că, poate, reușea să învețe ceva de la el. Poate că îi spunea cum să meargă în public prin Londra, unde oamenii știau ce făcuse, și să nu-i pese de ce vorbeau despre ea.

– Mă pregătesc să iau prânzul în camerele angajaților, spuse ea încet. Ai vrea să mi te alături?

El înclină din cap, iar trăsăturile lui frumoase fură traversate în treacăt de uimire, înainte ca acel cinism rece să revină la locul lui.

– Aș vrea. Și pot să-ți promit că, de obicei, nu sunt atât de macabru. Sunt destul de amuzant, de fapt.

– O să judec eu asta.

– Atunci îmi păstrez cel mai iscusit discurs pentru tine.

În timp ce o urma în clubul Tantal pe la intrarea slujitorilor și apoi pe scările spre etajul trei, Camille nu se putu abține să nu se simtă ca un fel de căprioară care

conducea în culcușul ei una dintre panterele acelea indiene negre și elegante. Unele dintre celelalte doamne aduceau bărbați de la parter – sau din altă parte – la etaj, în paturile lor, dar era prima oară când ea invita pe cineva din afara clubului în ceea ce considera că era refugiul ei.

Deschise ușa care dădea spre salonul mare, unde șase mese lungi fuseseră pregătite pentru prânz. Vreo cincisprezece colege și colegi de-ai ei erau deja acolo, inclusiv masivii domni Jacobs și Smith. Toată lumea se uită în direcția ei. Camille se cutremură. Oh, era o greșală; și așa erau destui oameni care se uitau chiorâș la ea. Dacă îl adăuga și pe Sângerosul Blackwood pe listă doar înrăutățea lucrurile.

Și totuși, erau acolo, și dacă nu se răsucea pe călcâie și nu îl scotea afară, acolo aveau să rămână. „Este doar un prânz”, își spuse ea. Sigur reușea să fie curajoasă preț de o oră. Camille se așeză la una dintre mese și, fără șovăială, domnul Blackwood se așeză pe banca solidă din fața ei.

– Nu asta mă așteptam să văd aici sus, comentă el, luând două sendvișuri cu castraveți așezate în mijlocul mesei și punându-și-le în față.

– La ce te așteptai?

– Draperii roșii și mai puține haine, în general.

Obrajii i se înroșiră.

– Un bordel. Deci ești dezamăgit?

Buzele lui se arcuiră.

– Nu. Surprins. Îmi place să fiu surprins. Nu mi se întâmplă des.

– Ai fost aici în dimineața asta, nu-i așa? întrebă o a doua voce de femeie.

O brunetă frumușică se așeză pe bancă lângă el. Practic, putea să miroasă seducția pe care o emana și care îl învăluia. Indiferent cât era de ispititoare, fu totuși izbit de diferența dintre fata aceea îndrăzneată și cea precaută, distantă care stătea în fața lui.

– Am fost. Keating Blackwood. Iar tu ești?

Ea își flutură genele peste ochii impresionant de albaștri.

- Domnișoara Hampton. Lucille. Ridicând o căpșună, făcu un întreg spectacol când o băgă în gură. Ai fost foarte galant.

- Am umplut de sânge nasul unui bărbat, domnișoară Hampton.

- Da, dar ai făcut-o ca să aperi onoarea unei doamne. A fost un gest foarte cavaleresc din partea ta.

El aruncă o privire peste masă. Camille se concentra asupra unui bol cu supă de mazăre, cu umerii coborâți. Semăna mult cu o persoană distrusă, resemnată să accepte orice i se întâmpla. La naiba cu Fenton pentru că era atât de nepăsător, de lipsit de tact sau orice făcuse să fugă.

Întorcându-și atenția spre doamna mai tânără care stătea lângă el, Keating se aplecă spre ea.

- Deci nasul plin de sânge al unui grăsan mă recomandă în fața ta, murmură el. Este de ajuns? De ce nu ne găsim o cameră unde să-mi arăți cât de mult mă admiri?

Ochii albaștri ca porțelanul se făcură mari, apoi clipiră. De două ori.

- Eu...

- La urma urmei, poate că sunt un erou. Poate că apăr reputațiile tinerelor de două ori pe zi și de trei ori duminica. Sau poate că mă durea capul, iar idiotul care trăncănea lângă mine mă enerva. Sau poate că pur și simplu îmi place să pocnesc oamenii atunci când știu că ei nu pot sau nu o să se apere singuri. Se aplecă și mai mult. Sau poate că ar trebui să descoperi cu cine poți să flirtezi, domnișoară Hampton. Aș putea să fiu chiar un criminal. Nu se știe niciodată.

Pielea ei deschisă păli.

- Doar glumești, domnule Blackwood. Cu siguranță.

- De fapt, nu glumește.

Vocea tăragănată, puternică și sofisticată îl neliniști numaidecât. De obicei, avea grijă să nu stea cu spatele

la ușă, dar, la naiba, era în pod, în zona angajaților unui club pentru gentlemen.

- Haybury, spuse el și se îndreptă din nou din spate.

- Domnișoară Hampton, Cammy, ne lăsați o clipă, vă rog? spuse marchizul, ocolind masa și oferindu-i mâna lui Lady Camille. Aș vrea să vorbesc câteva cuvinte cu un vechi prieten.

Camille se ridică.

- Desigur.

Keating se uită la marchiz în timp ce se așează pe locul eliberat de Camille.

- Te aventurezi adesea în zona privată a doamnelor din club? întrebă el și se apucă din nou să mănânce. Soția ta știe asta?

Haybury continuă să se uite lung la el, cu ochii cenușii-deschis scrutători, aproape la fel de cinici ca ai lui.

- N-ar trebui să ne salutăm înainte să începem să ne înjunghiem?

- Ah! Fără să-și arate aprecierea, Keating încuviință din cap. Măcar Haybury avusese și el o reputație groaznică pe vremuri. Haybury. Am auzit că trebuie să te felicit. Ai câștigat o soție și un club pentru gentlemen.

Marchizul încuviință.

- Da. Nu puteam să o am pe una fără cealaltă.

- Dar pe care o urmăreai? continuă Keating, hotărând deja câtă agitație voia să creeze dacă marchizul îi cerea să plece. Sau dacă îi poruncea să o facă.

- Pe soție, răspunse Haybury numaidecât. Și se pare că-mi place să o fac fericită. Ceea ce mă face să mă întreb: oare ar fi mai fericită să te știe în zonele private ale clubului făcând tot felul de trăsnași sau te știe scos afară de aici pe brânci?

- Eu știu unde aș fi eu mai fericit. Keating își roti umerii. Avea limpede în minte o destinație; tot ce îi trebuia era să adopte comportamentul care să-l ajute să obțină ce-și dorea. N-am nici o intenție să fac probleme, Oliver. Sunt aici pentru prânz și o discuție cu o fată frumoasă.

– N-am prea multă încredere în capacitatea ta de a te purta cum se cuvine.

„Uite cine vorbește“, aproape spuse Keating, dar își încleștă maxilarul înainte să rostească:

– Oamenii se mai schimbă.

– Poate că Fenton a făcut tot ce i-a stat în putință să se îndepărteze de tine, prietene, dar *eu* n-am uitat. Și nici nu mi-a scăpat faptul că locuiești la ducele de Greaves. Nici asta nu te recomandă în fața mea. Și fiindcă Diane a mea simte nevoia să le protejeze pe doamnele din slujba ei, n-am să stau deoparte ca să te las să-i faci necazuri lui Camille.

– Ea știe cine sunt.

– Toată lumea știe că ești Sângerosul Blackwood.

Numai șase ani de practică îl ajutară să nu reacționeze la numele acela.

– Știe că sunt vărul lui Fenton, i-am zis. Se dădu ușor înapoi, observând că Haybury înainta ușor spre el. Nu era frică, ci prudență; în trecut, nu fusese un scandalagiu, dar ceva cu siguranță se schimbase. Și dacă exista cineva care cunoștea tendința lui recentă de a provoca certuri, marchizul era acela. Ce te-a făcut să te îndepărtezi de Adam, apropo? întrebă el, pregătindu-se pentru un comentariu răutăcios. Tu și Greaves erați prieteni.

– Asta este interogatoriul meu; nu al tău. Și cum se pare că simți o aparentă nevoie de a te apropia de Camille, aș vrea să știu de ce. Pe lângă faptul de a o anunța despre relația ta cu fostul ei logodnic, desigur.

Keating se chinui să scoată un râset scurt.

– Când ai devenit un susținător al bunei-cuviințe, Oliver? Ți-am spus; este frumoasă și nu-i place de Fenton. Și la fel ca el, făcuse greșeala de a-și distruge viața. Dar el intenționa să-și păstreze sentimentele de simpatie pentru el. Sentimentele rareori îl duceau în direcția potrivită. Am crezut că ar fi nedrept din partea mea să o surprind cu identitatea vărului meu.

– Deci o consolezi.

- Da. Ne consolăm. Și ea m-a invitat înăuntru. Coborî privirea pentru o clipă. De asemenea, mi-a dat în cap cu o carte, dacă asta te poate influența cumva să-mi permiți să mai rămân prin preajmă.

Maxilarul marchizului se încordă. După o clipă, încuviință din cap.

- Camille, spuse el peste umăr, poftă bună. Dacă domnul Blackwood îți face probleme, te rog să mă anunți.

Tânăra făcu o reverență.

- Da, milord.

De îndată ce Haybury părăsi încăperea, zumzetul discuțiilor fu reluat. Clar, nu toți cei care lucrau la clubul Tantal erau la fel de neștiutori când venea vorba despre trecutul lui pe cât fusese Lady Camille. Detesta să fie numit „Sângerorul Blackwood”, chiar dacă porecla i se potrivea destul de bine. Dar tot era o poezie idioată.

Camille se întoarse și se așeză în fața lui.

- Ai de gând să-mi faci probleme? întrebă ea, întâlnindu-i privirea.

- Nu. Rotindu-și umerii înțepeniți, Keating mai luă o mușcătură din sendvișul lui. Totuși, după cum ai și observat, continuă el cu o voce rece și calmă, în mod frecvent lumea se uită la mine și șușotește. Asta te deranjează?

După un moment mai îndelungat, ea își lăsă capul în jos.

- Am crezut că aș putea să învăț de la tine cum să stau ca capul sus în ciuda tuturor privirilor urâte care mi se aruncă. Dar poate că, la urma urmei, a fost o idee proastă.

„La naiba”.

- Mai multă atenție asupra mea înseamnă mai puțină atenție asupra ta, nu?

- Sau ar putea să însemne de două ori mai multă atenție decât aș atrage de una singură.

El se aplecă spre ea, sprijinindu-se pe coate.

– Hai să facem mâine o plimbare! Este singura cale de a ști sigur.

Expresia ei deveni și mai precaută.

– Nu cred că e o idee bună.

– Cammy nu părăsește aproape niciodată proprietatea, spuse una dintre doamnele de la capătul opus al mesei. Ești cu adevărat Sângerosul Blackwood?

Keating începu să creadă că poate ar fi fost mai bine să refuze cererea vărului lui și să rămână acasă.

– Da, sunt, spuse el, apoi îi aruncă guralivei o privire care o făcu să se uite în altă parte.

Întorcându-și atenția asupra tinerei doamne care mai era așezată în fața lui, reluă iute conversația. Știa că putea să fie fermecător; lucrul la care nu se așteptase era ca ea să fie sperioasă ca un mânz după prima ninsoare.

– Nu trebuie să mergem mâine, reluă el, afurisindu-se în gând. Sau dacă îți faci griji în legătură cu intențiile mele, vino cu niște prietene. Eu mă gândeam doar că ar fi plăcută o plimbare.

– Așa era pe vremuri, spuse ea cu o voce atât de joasă, încât aproape nu o auzi. Lady Camille se scutură vizibil. Sunt foarte ocupată, dar o să-ți dau de veste dacă mă răzgândesc.

Keating se chinui să zâmbească.

– Te rog să o faci.

Așadar, propria reputație zădărniciise aventura chiar înainte să înceapă. Un bărbat cinic ca el ar fi trebuit să se aștepte la o asemenea reacție. Într-un fel, era chiar amuzant că o fată compromisă îl considera pe el prea scandalos. Pe de altă parte, el avea nevoie de un afurisit de pahar cu băutură. De mai multe.

capitolul 4

– Te-a invitat să mergi cu el la plimbare?

Camille încuviință din cap, punându-și ultimele agrafe care îi strângeau părul într-un coc simplu în creștet.

- L-am refuzat, desigur, dar a fost drăguț să fiu întrebată. Chiar dacă de un crai notoriu.

- El este cel care ți-a spus că e un crai.

- Oricum aș fi descoperit asta în scurt timp.

În reflexia din oglinda de deasupra mesei de toaletă, văzu cum ochii de un verde-deschis ai Sophiei White clipecsc pe sub genele lungi și curbate.

- Știi, cred că reputația lui este mai rea decât a ta, Cammy.

- Ei bine, mulțumesc mult.

Camille puse restul cosmeticelor înapoi în sertarul mesei de toaletă pe care o împărțea cu fiica nelegitimă a ducelui de Hennessy.

Lumea se uita chiorâș și la Sophia, dar măcar ea nu făcuse nimic ca să stârnească bârfele. Firește, cu excepția faptului că lucra într-un club pentru gentlemen. Dar domnișoara White crescuse cu priviri urâte și cu bombăneli și nu păruse vreodată deranjată de ele... până nu devenise majoră și descoperise că nimeni nu voia să angajeze ca guvernantă fiica unui duce aventuros și a unei slujnice.

- Ce vreau să spun este că ai *putea* să te duci la plimbare, iar el să te însoțească, insistă Sophia. Toată lumea o să se holbeze, desigur, dar nu o să se holbeze la tine. O să se holbeze la Sângerosul Blackwood.

- Da, asta a zis și el. Camille se cutremură. Nu la auzul poreclei lui Keating Blackwood, ci la gândul că oamenii se vor holba. Oh, ura asta. Holbatul și șușotele în dosul palmei erau mai rele decât să fie renegată direct. Aș prefera să mă lipsesc de experiență, indiferent despre cine s-ar trăncăni.

Sophia se aruncă pe patul ei.

- Nici mie nu-mi place ca lumea să se uite chiorâș la mine, dar am învățat să ignor asta.

Așezându-se pe marginea patului, lângă prietena ei, Camille scutură din cap.

– Împrejurările nașterii tale nu sunt vina ta, Sophia. N-ai nici un motiv să bagi în seamă cobrele de afară care scuipă venin.

– Atunci soluția ta este să nu te mai aventurezi nicio dată dincolo de pereții clubului Tantal? Niciodată?

– În orice caz, nu până când toată lumea nu mă dă uitării. Cu un oftat, ea se ridică din nou. Dacă ți se pare că este așa un lucru minunat să ies afară, atunci vino cu mine.

– Foarte bine.

Asta o făcu să se oprească înainte să iasă din dormitorul pe care îl împărțeau.

– Poftim?

– M-ai auzit bine. O să merg la plimbare dacă mergi la plimbare. Cu Keating Blackwood, vreau să spun. Mi-ar plăcea să întâlnesc pe cineva mai scandalos decât mine. O să fie interesant.

„Oh, Doamne” Camille știa că era o lașă; trebuia doar să-și readucă aminte cât timp îi luase ca în sfârșit să vadă situația foarte limpede. Și, cu siguranță, lucrurile nu ieșiseră bine. Dar celelalte doamne de aici nu știau despre inima ei slabă. O acceptaseră când propria familie îi întorsese spatele. Și nu voia ca noile ei prietene să decidă că nu merita ca ele să-și facă griji pentru ea.

Camille trase adânc aer în piept.

– Atunci o să-i trimit un bilet domnului Blackwood. Și dacă mai vrea și altcineva să ni se alăture, sunt mai mult decât bine-veniți.

Sophia chicoti când se ridică din nou în picioare.

– Este mai sigur printre mai mulți?

– Suntem femeile scandaloase de la clubul Tantal. Îndrăznesc să spun că o să fie doamne din familii bune care o să leșine pe-acolo.

Iată. Părea curajoasă. Cel mai probabil Sophia știa că dintre toți cei de la club Camille avea încredere în domnișoara White. Înainte să apuce să se răzgândească, se îndreptă spre salonul comun de la etaj și se așeză să scrie un bilet pentru Keating Blackwood. Îi spusese

că stătea la Baswich House cu ducele de Greaves și indiferent ce părea să creadă angajatorul ei, lordul Haybury, despre duce, considera că era un punct în favoarea lui Blackwood. Dacă ar fi stat cu vărul lui, marchizul de Fenton, n-ar mai fi schimbat nici măcar o vorbă cu el. Și probabil l-ar fi lovit și a doua oară.

De îndată ce termină de scris bilețelul, i-l trimise la parter lui Juliet, femeia majordom care lucra în tura de seară. Să se aventureze pe undeva cu un străin pe care abia dacă îl cunoștea doar pentru că se simțea... atrasă de el era probabil o decizie foarte neinspirată și, la două minute după ce urma să înceapă plimbarea a doua zi, avea cu siguranță să regrete că plecase din club. În același timp, nu se aventurase pe stradă decât de vreo zece ori de când se angajase la Tantal. Oricât de mult îi plăcuseră înainte plimbările lungi, captivitatea pe care și-o impusese în ultimele luni fusese o schimbare aproape la fel de grea pe cât fusese despărțirea de familie și de fostele prietene. Își pierduse și prietenii, dar, pentru numele lui Dumnezeu, poate reușea să se descurce cu o plimbare.

Dar doar pentru că fusese de acord să meargă nu însemna că-și va părăsi refugiul fără să știe tot ce se putea despre viitorul ei tovarăș de plimbare. El recunoscuse că ucisese un bărbat. Dacă mintea ei ar fi funcționat corect, acela ar fi fost un motiv suficient ca să fugă mâncând pământul. Totuși, mărturisirea și regretul sincer pe care îl simțise în vocea lui... o făcură să se simtă mai în largul ei. Nu în privința faptei, ci în privința omului. El nu încercase să se ascundă, să mintă sau să prezinte totul astfel încât să pară oarecum mai acceptabil.

Încruntându-se, se duse să o caute pe Pansy Bridger. În același timp, încercă să ignore avertizarea neplăcută din minte, care nu-i dădea pace și care îi spunea că era din nou în întârziere și că va aștepta până va fi prea târziu ca să se decidă în legătură cu tot. Voia să știe exact ce anume o aștepta dacă era văzută în public alături de domnul Blackwood, iar dacă exista cineva care să știe

lucruri deochete despre fiecare bărbat din Londra aceea era Pansy.

O găsi pe micuța brunetă citind în salonul de zi și se așeză pe scaunul din fața ei.

– Pansy, pot să te întreb ceva?

Ochii de un căprui-închis o priviră pe deasupra cărții.

– Ai citit *Waverley*?

– Sigur că da. Aproape toată lumea spune că Walter Scott este cel mai mare autor, să știi. Nu sunt sigură de ce s-a chinuit să publice sub anonim.

– Și ești de acord cu finalul? insistă domnișoara Bridger.

Camille se opri. În ultimele câteva luni, începuse să fie obișnuită cu excentricitățile lui Pansy, dar chiar și așa, nu știa sigur care era obiecția prietenei ei.

– Cartea are la bază o răscoală populară, spuse ea cu prudență. Cu siguranță, obiecția mea ar fi că n-a avut niciodată loc un război civil.

– *Waverley* se căsătorește cu Rose, spuse Pansy categoric. Rose cea răbdătoare și decentă. Ea închise cartea brusc. Presupun că Sir Walter nu putea suporta ideea ca un bărbat să-și găsească fericirea alături de cineva ca Flora... pentru numele lui Dumnezeu, ea este interesată de politică și gândește cu mintea ei.

„Ah“.

– Cred că Rose este simbolul păcii și al ordinii, se aventură să spună Camille, în vreme ce Flora reprezintă neliniștea și idealismul. Nu e neapărat vorba că sunt două femei, cât că reprezintă două lumi dife...

– Știu ce reprezintă, o întrerupse Flora încruntată. Și nu-mi place. În mod normal, un bărbat ar trebui să prefere o femeie inteligentă. Nu mă interesează dacă este un simbol. E o idioțenie.

Trăgând ușor aer în piept, Camille încuviință din cap.

– În mod *ideal*, un bărbat ar trebui să prefere o femeie inteligentă, pară ea. În mod logic, cred că un bărbat alege

să curteze o femeie care i s-ar potrivi lui... mai bine... la minte, la portofel sau la pat.

Pansy îndreptă un deget spre ea.

– Bine zis. Acum, care era întrebarea ta?

Aproape că uitase.

– Mă întrebam ce știi despre Keating Blackwood.

Prietena ei se încruntă și mai tare.

– Știu poezia și știu că a fost exilat în Shropshire în ultimii șase ani. Fruntea i se netezi. „Prea multe nopți flirtând,/ Prea mult whisky, prea multe jocuri de noroc./ Pe orice femeie pune ochii,/ N-avea probleme să o revendice“, recită ea.

Părea de rău augur.

– Alte detalii?

– Oh, da. Victima a fost viconte de Balthrow. Blackwood a fost arestat pentru asta, dar judecătorii au spus că a acționat în legitimă apărare. Ea pufni. Cred și eu că trebuia să se apere, după ce lordul Balthrow l-a prins în flagrant cu Lady Balthrow, spuse și ridică din umeri. Din câte îmi amintesc, am citit totuși că Blackwood s-a întors acasă și Balthrow l-a urmărit, deci, potrivit legii, Balthrow a fost agresorul.

Deci îi spusese adevărul despre contextul luptei dintre el și viconte. Dar detaliul nu o făcea pe Camille să se simtă mai ușurată la ideea de a fi văzută vorbind cu el în public. Ei doi împreună probabil aveau să dea apă la moară gurilor clevetitoare.

– Mulțumesc, zise ea, observând că Pansy încă se uita la ea.

– Am auzit că a vorbit cu tine, Cammy. El este îngrozitor, să știi. Mai rău decât bărbații care se căsătoresc ca să câștige bani sau poziție socială. Îi pasă doar de o anumită parte la o femeie. Restul este lipsit de importanță pentru el.

– Am schimbat doar câteva cuvinte, Pansy. N-ai de ce să-ți faci griji.

– Bine. Încerc doar să te previn, ca să nu fii rănită.

– Și îți mulțumesc pentru asta.

Camille se ridică din nou și reveni în foaierul clubului. În opinia lui Pansy, nici un bărbat nu avea nimic pozitiv să îi ofere vreunei femei, dar măcar informațiile primite de la ea păreau pertinente. Era timpul să se răzgândească pentru a doua oară în privința plimbării cu Sângerosul Blackwood... înainte să fie prea târziu. Cammy rămase deoparte, în timp ce femeia majordom întâmpină în club un grup mic de gentlemen, apoi se apropie de ea.

– Am trimis bilețelul tău, spuse Juliet. Nu-ți face griji; te anunț de îndată ce apare un răspuns.

„La naiba“. Deci cel mai probabil bilețelul fusese deja primit de domnul Blackwood. Luptându-se cu o panică bruscă, ea îi mulțumi lui Juliet și urcă din nou grăbită scările. Ei bine, hotărâse să iasă la plimbare cu Keating mai curând pe baza... percepției lui despre el decât a faptelor lui din trecut. Camille își înăbuși un oftat. Acțiunile impulsive nu-i aduseseră până acum decât suferință. Acum nu putea decât să se întrebe dacă nu făcuse din nou aceeași greșală.

Keating nu se deranjă să ridice privirea când cineva trase scaunul din fața lui și se așeză. În schimb, se concentră să-și toarne în pahar ultimele rămășițe din sticla de whisky. Ar fi fost o tragedie să verse chiar și o picătură de tărie.

– Eu reușesc să-ți fac rost de o invitație la clubul Tantal și tu decizi să-ți petreci seara la Jezebel? răsună glasul tăragănat și scăzut al ducelui de Greaves după câteva clipe.

– Îmi place aici, răspunse Keating. Este întuneric și miroase a tărie, sudoare și seu.

– Și urină. Da, este încântător. Sticla aia era plină când ai primit-o?

În sfârșit, își ridică privirea și întâlni ochii de un cenușiu-închis care îl studiau atent.

– N-am nevoie de o dădacă, Adam, rosti el.

– Sunt doar curios, afirmă ducele.

- Atât de curios încât să te aventurezi chiar tu în Jezebel. Nu este chiar genul de loc pe care-l frecventezi, nu? Nu te mai țină după mine. Nu-mi place.

- Văd asta. Totuși, ducele rămase așezat. Pot să te întreb ceva?

- Nu.

- Foarte bine. O să-ți sugerez doar să nu uiți că nu ești într-o tavernă din Shropshire și că, dacă nu-ți place poezia aia, n-ar trebui să te mai ridici la nivelul rimelor ei prost scrise. Greaves se ridică. Oh, și ai primit asta mai devreme. Lăsa un bilețel pe masă. După o clipă, dispăru în direcția ușii.

Keating se uită după el.

- Da, ei bine, să-mi aduci aminte să-ți povestesc cândva ce a zis Haybury despre tine, murmură el. Puțin prea târziu pentru o replică promptă, dar va încerca să țină minte pentru data viitoare. La urma urmei, dacă nu reușea să-i învrăjbească pe cei doi foști prieteni, la ce mai era el bun?

Când se întinse peste masă și trase bilețelul spre el, observă - nu pentru prima dată - că, în ciuda mulțimii adunate la mesele de joc, erau mai bine de trei metri distanță între el și cei mai apropiați clienți. Pentru o clipă, i se păru că ultimii șase ani nici nu trecuseră; el continua să fie acel băiat... idiot, de 21 de ani, atât de înfumurat și de plin de viață că nu se mai deranja să bage pe nimeni în seamă.

O mână caldă îi alunecă peste umăr.

- Știu cine ești, auzi o șoaptă senzuală, apoi o limbă caldă îi linse lobul urechii. Vino să te ocupi de mine, dragul meu, și te las să intri pe gratis.

El ridică privirea spre proprietara limbii. Jezebel nu semăna deloc cu clubul Tantal. Tinerele angajate aici nu erau faimoase pentru educația, conversațiile și nici măcar pentru fețele lor frumoase. Erau faimoase pentru că erau ieftine și dornice.

- Cum te cheamă, dragoste? întrebă el, observând pentru prima dată că abia mai putea să articuleze cuvintele.

- Lizzy, dacă nu cumva vrei să-mi spui tu altfel. Eleanor, poate?

Mâna lui Keating se înfășură în jurul gâtului ei aproape înainte să-și mai dea seama. Ridicându-se brusc în picioare, o ținu atât de aproape, încât vârfurile degetelor ei abia dacă mai atingeau podeaua murdară.

- Ce spuneai? murmură el.

Ea îl apucă de degete.

- Nimic, domnule... n-am... spus nimic, orăcâi Lizzy.

Keating îi dădu drumul și o împinse în poala unui bărbat luat prin surprindere, care se afla chiar în spatele ei.

- Așa mă gândeam și eu.

Amintindu-și de bilețul în ultima clipă, îl luă și îl băgă în buzunar înainte să iasă valvârtej din club. În urma lui, șacalii începură să schelălăie deja.

Amețit cum era, își dădu totuși seama că avusese noroc. În locul unei târfe în căutare de notorietate, putea la fel de bine să fie abordat de un prieten al răposatului Lord Balthrow. După cum îl avertizase Greaves - prea târziu, firește - Londra nu era Shropshire. Încercând să nu se clatine în timp ce-și croia drum pe stradă, fluieră după o birjă și îi dădu vizitiului adresa de la Baswich House.

De îndată ce se urcă în vehiculul instabil și zgomotos, scoase bilețul din buzunar și îl desfăcu. Fu nevoit să clipească tare ca să-și limpezească privirea, apoi își dădu seama că în birjă era prea întuneric ca să poată citi ceva. În cele din urmă, ridică bilețul în dreptul geamului. În lumina pâlpâitoare a lămpilor de afară, descifra încet literele frumoase, elegante.

„Domnule Blackwood“, mormăi el ca pentru sine, „m-am gândit la oferta ta, iar eu și prietena mea Sophia White am fi încântate să ieșim miercuri la plimbare cu tine. Te rog să vii la clubul Tantal la ora două sau,

dacă nu poți, să-mi dai de veste. Calde salutări, Camille Pryce.”

O bună bucată de vreme, să uită la ultimele două cuvinte de pe hârtia tare. „Calde salutări.” Le atinse cu degetul. Nu se șterseră. Cât timp trecuse de când cineva nu-i mai trimisese calde salutări? Șapte ani? Opt?

„Oh, Doamne sfinte”. Keating se lovi cu pumnul în coapsă, fără urmă de blândețe. Mai lipsea să-l podidească lacrimile. Era o prostie de zile mari să bea atât de mult, mai ales acolo. Mai ales când avea o sarcină de îndeplinit. Avea nevoie de cele zece mii de lire. Nu pentru el. Ci pentru ceea ce crease idiotenia lui. Pentru ceea ce îi făcuse lui Eleanor Balthrow și pentru ce fusese ea nevoită să ascundă de Londra. De el. De toată lumea.

Din fericire, birja se opri înainte să înceapă să plângă, iar el se împletici pe aleea din fața Baswich House. Îi aruncă vizitiului o monedă de o valoare necunoscută și, oricât îi dăduse, individul își ridică pălăria și își văzu de drum.

Majordomul lui Adam, Hooper, deschise ușa de la intrare înainte ca el să ciocănească. În schimb, aproape căzu în nas în foaier. Prinzându-se de băncuța de lângă perete, se îndreptă din nou.

– Să-l trimit pe Pidgeon sus la dumneavoastră, domnule Blackwood? întrebă majordomul, chipul lui fiind o mască perfectă a politeții solemne.

– Nu. Mă descurc singur. Ajuns la jumătatea scărilor, se opri. Greaves este aici?

– Excelența Sa s-a întors acum câteva clipe.

– A lipsit mult timp?

– Excelența Sa a petrecut seara acasă, domnule.

– Când am primit bilețelul?

– Chiar înainte de lăsarea serii, domnule.

Deci Adam hotărâse să aștepte mai bine de șase ore – până când își dăduse seama că avea de gând să-și petreacă toată noaptea bând în oraș – înainte să i-l dea. Aparent, *chiar* avea o dădacă, indiferent cât de nepotrivit pentru o dădacă era Adam Baswich. Din moment

ce veștile erau bune, era dispus să treacă cu vederea trăgănarea prietenului lui. Doar de data aceea. Pentru că, în general, credea că trebuia lăsat să se cadă în groapa pe care și-o săpase singur. Nimeni altcineva nu trebuia să fie murdărit din cauza lui.

Nu își amintea cum urcase în apartamentul pe care i-l pusese la dispoziție Adam și nici cum își scosese hainele sau când se prăbușise în pat. De fapt, următorul lui gând conștient era că își va pocni valetul în nas dacă Pidgeon nu înceta să-l mai bată pe umăr.

– Cară-te, mormăi el, sau te dau afară!

– Nu lucrez pentru tine.

Keating se chinui să deschidă un ochi.

– Cară-te oricum!

Ducele de Greaves luă un urcior de apă și îl aruncă peste el.

Cu o înjurătură, Keating se ridică brusc în picioare. Șocul și durerea surdă de cap îl izbiră în același timp. Cu un urlet, se avântă spre duce.

Greaves făcu un pas în lateral, și Keating se prăbuși la podea. Înainte să apuce să se ridice din nou, Adam își puse piciorul pe spatele lui.

– Stai jos, spuse el netulburat.

– Stăteam jos, la naiba. În pat. Acum am ajuns pe podeaua asta blestemată.

– Știi, nu mă pot decide dacă preferi să lovești sau să fii lovit. Tocul cizmei apăsă mai tare în spatele lui. Nu mai ești chiar în floarea vârstei acum.

– Nu eu am aruncat apă pe mine. Keating mai mormăi un epitet. Ia-ți piciorul de pe mine sau o să afli pe pielea ta.

Greutatea i se ridică de pe spate.

– Pidgeon a încercat să te trezească mai devreme, comentă Greaves și se retrase. Sunt aici pentru că este trecut de amiază și cred că ai o întâlnire la două.

Replica nervoasă pe care Keating se pregătea să i-o dea se opri în gât.

– Cât de mult trecut de amiază?

- Este unu fără douăzeci. Am pus să ți se pregătească o baie în salonul tău. Folosește-o! Mai ai și ceai, zahăr și pâine prăjită acolo. Trebuie să te și îmbrac?

Ridicându-se în picioare, Keating se sprijini de marginea patului.

- Nu. Trase încordat aer în piept. Mulțumesc, Adam.

- Da, ei bine, nu știu ce ai de gând, dar eu sunt de acord cu nebuniile. Se îndreptă către ușă. Îl trimite pe Pidgeon aici la unu.

De îndată ce se închise ușa, Keating își trecu mâna prin părul ud. Măcar era apă. În alte ocazii, cu câțiva ani în urmă, se trezise în ceva și mai rău. Nici măcar nu putea să numere de câte ori își spusese că nu trebuia să mai bea în asemenea hal. Înainte reușise mereu să se ocupe de îndatoririle lui de moșier în ciuda - sau în pofida - slăbiciunii lui de a bea peste măsură.

Totuși, acum trebuia să câștige încrederea unei femei și la mijloc era vorba despre zece mii de lire. Și își simțea capul gata să-i explodeze. Între toate lucrurile pe care se simțea pregătit să le facă nu se afla și să fie absolut fermecător.

- La naiba, mormăi el, apoi se împinse în picioare și-și dădu seama cu întârziere că era absolut dezbrăcat.

Își înăbuși un chicot jalnic. Detaliul trebuia să-l fi speriat pe Adam. Spre meritul prietenului lui, ducele îl trezise oricum. Fără să se mai chinuie să găsească un halat, traversă prin coridor mica distanță până în salon. O slujnică țipă și fugi iute pe scări, dar, în afară de părul țepos și de barba nerasă, nu vedea ce putea să fie atât de înspăimântător. Desigur, numai dacă fata nu fusese cumva copleșită de dorință când îi văzuse membrul.

Deși aproape se așteptase ca vana din fontă să fie plină cu apă rece ca gheața, era plăcut de caldută și aburindă. După vreun sfert de oră de alternare între ceai dulce și scufundări, începu să se simtă mai puțin groaznic. Atunci își dădu seama că ducele de Greaves îi citise corespondența privată.

- Domnule? Vocea lui Pidgeon se auzi din ușa când aceasta se deschise încet. Excelența Sa a spus că o să aveți nevoie de haine potrivite pentru plimbare. Doriți pantalonii negri sau pe cei din piele de căprioară?

- Pe cei din piele de căprioară. Și cizmele noi. Și haina neagră din mătase. Se potrivește unui gentleman, nu?

Aproape îl putea auzi pe valet clipind.

- Da, domnule. Cred că se potrivește.

- Repede, te rog. Nu vreau să întârzii.

Ușa se închise din nou, cu o bufnitură care îl făcu să tresară. Deci putea să se îmbrace ca un gentleman; întrebarea era dacă putea să se poarte ca un gentleman. Iar răspunsul era că putea și o va face, pentru că trebuia să o facă. Îndesându-și o felie de pâine prăjită în gură, Keating se ridică și ieși din cadă. Se șterse cu prosopul și se îmbracă de îndată ce Pidgeon reapăru cu hainele.

Bănuia că trebuia să-i mai mulțumească o dată lui Adam, însă ar fi însemnat să recunoască deschis că avusesse nevoie de ajutorul ducelui. În schimb, se duse spre grajd, în timp ce rândașul îl înșeuă pe Amble, apoi se îndreptă într-un ritm prudent, fără zdruncinături, spre clubul Tantal.

Chiar când se gândea că habar nu avea unde se ducea cineva când făcea o vizită de curtoazie angajaților unui... unui orice, o zări pe Lady Camille pe marginea aleii de acces, însoțită de o roșcată frumușică. Trase adânc aer în piept, încercând să nu ia în seamă furtivitățile care îl străfulgerară de la șira spinării până în vârful degetelor la simplul gând că ea își sfida rațiunea și accepta să fie văzută în compania lui. Descălecă repede și îl lăsă pe Amble în grija unuia dintre rândașii clubului.

- Bună ziua, spuse el, hotărând că o plecăciune ar fi fost nepotrivită și i-ar fi făcut capul să explodeze.

- Domnule Blackwood. Camille încuviință din cap spre el. Aceasta este buna mea prietenă, domnișoara White. Sophia, domnul Blackwood.

- Keating, te rog, spuse el și luă mâna celeilalte fete. Doamnelor, aveți vreo destinație în minte?

- Green Park, răspunse Camille imediat ce-și termină el întrebarea.

De obicei, cei care voiau să fie văzuți se plimbau prin Hyde Park, mai ales după-amiaza. Interesant.

- Atunci, Green Park să fie, rosti el cu voce tare, oferind câte un braț fiecăreia dintre doamne. O să cumpăr înghețată, dacă vreți.

- Oh, n-am mai mâncat de secole înghețată de lămâie, spuse domnișoara White cu un zâmbet și își strânse degetele pe mâneca lui.

Totuși, din stânga lui, Camille rămase cu privirea ațintită spre brațul lui ridicat.

- S-a întâmplat ceva? întrebă el. Am o găză care se târăște pe mine?

- Nu. Doar că am fost de acord să mă plimb. Nu să fac ceva care să-mi înrăutățească situația. Strâmbă din nas. Și miroși a alcool.

Keating o privi. Avea al naibii de multă dreptate. Și îi plăcea cum strâmba din nas. Era... fermecător.

- Am făcut baie, spuse el, încercând să nu pară ofensat. Dar am promis că nu o să-ți înrăutățesc situația. Aruncă o privire spre doamna din dreapta. Mă tem că va trebui să-mi dați drumul. Dacă nu pot să vă escortez pe amândouă, ar părea că fac curte uneia dintre voi.

Cu un zâmbet scurt pe care aproape îl rată, Camille începu să meargă. Keating o urmă îndeaproape, fără să aștepte să vadă dacă domnișoara White ținea pasul. Într-o secundă, o ajunse din urmă pe cea care aproape îi fusese mireasă vărului lui. Fata purta o bonetă mare, bleu pal, care îi sublinia culoarea ochilor azurii.

- Ce te-a făcut să te răzgândești? întrebă el, încetinind când ajunse în dreptul ei.

- Sophia s-a oferit să mi se alăture. Și... am dus mare lipsă de prieteni în ultima vreme. Am decis că ar fi absurd să întorc spatele unui eventual prieten pentru că e posibil să aibă un caracter dubios.

– Sunt flatat, cred.

Încă un zâmbet scurt.

– Totuși, vreau să-ți cer ceva.

– Să stau la cel puțin șase metri distanță de tine? sugeră Keating, fără să-și schimbe expresia de pe chip. Pentru numele lui Dumnezeu, auzise poezia; critica unei fete cu greu putea să-l mai rănească.

– Sinceritate, spuse ea.

– Poftim?

– Sinceritate. Sunt aici pentru că mi-ai zis exact cine ești. Să nu mă minți niciodată, domnule Blackwood, sau o să hotărâsc că, de fapt, nu avem nimic în comun.

El încuviință din cap, simțind cum ceva întunecat și greu se dezlănțuie în pieptul lui. Avea să se gândească mai târziu ce senzație era.

– De acord. Cât timp îmi faci și tu aceeași favoare.

– Atunci avem o înțelegere.

Keating aruncă o privire spre parcul care începea să se zărească în fața lor.

– Atunci batem palma?

Roșcata din spatele lor scoase un sunet care semăna foarte tare cu un pufnet. N-avea decât să râdă; mulțumită Sophiei White, Camille i se alăturase în ziua aceea. Se simțea foarte binevoitor față de ea în clipa aceea.

Camille își întinse mâna dreaptă. Rezistând dorinței ciudate și bruște de a-și șterge mai întâi mâna de coapsă, Keating îi prinse degetele calde. Atâta vreme cât ea nu va întreba niciodată de ce anume revenise el la Londra, totul avea să meargă ca pe roate. Desigur, își mai încălcase cuvântul dat și înainte, dar în clipa aceea spera să nu i se întâmple și cu Camille Pryce.

capitolul 5

Chiar dacă Sophia părea să creadă – oricât de greșit – că era pe post de însoțitoare pentru cei doi, Camille o tot trăgea de partea cealaltă a lui Keating. Erau trei...

prieteni plimbându-se prin Green Park și, în cazul ei, cel puțin, sperând cu disperare că nimeni altcineva nu îi observa.

Trase adânc aer în piept. Deși trecuse peste un an de când se plimbase prin parcurile din Mayfair cu alți prieteni, foarte diferiți, părea să fi trecut mult mai mult. Zgomotele Londrei dispăreau în depărtare, înlocuite de trilurile păsărilor și de șuieratul monoton al vântului prin coroanele copacilor. Pace. Încet, încordarea din mușchii umerilor slăbi, iar ea ridică privirea peste împrejurimile din imediata lor apropiere.

Lângă ea, mult prea vioaia Sophia discuta cu domnul Blackwood despre pălării, dintre toate lucrurile. Măcar pentru câteva clipe putea să se simtă... netulburată. Atinse cu degetele haina neagră a lui Keating și se scutură iute de căldura bruscă pe care o simți. Dacă i-ar fi spus vreodată cineva că va veni o zi când va fi recunoscătoare unui criminal mărturisit, nu ar fi crezut. Și totuși, aflându-se în mijlocul parcului, în timp ce soarele se strecura printre frunze aruncând pete de lumină pe rochia ei bleu pal, *chiar* se simțea recunoscătoare.

– Cât timp a trecut de când n-ai mai fost la plimbare? întreabă încet Keating.

Camille se îmbujoră. Nu își dăduse seama că era atât de ușor de citit.

– Un an. Totuși, nu asta contează. Este foarte frumos azi.

– Este, într-adevăr.

Ea îi aruncă o căutătură tăioasă, dar el urmărea cu privirea două veverițe care săreau dintr-un copac în altul. Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Se așteptase să primească un compliment? Se aștepta ca el să se gândească la ceva necurat în legătură cu ea? Desigur, răspunsul la ambele întrebări era un *nu* hotărât.

– Tu ieși la plimbare des? întreabă ea, încercând să fie sociabilă.

- Cultiv grâu și am vite și oi, îi răspunse el simplu. Sunt afară aproape în fiecare zi.

- Te ocupi personal de ele?

- Prefer. Își dresese glasul. Nu c-aș fi devenit un pustnic sau ceva de genul acesta. Am slujitori angajați. Și alți câțiva oameni care lucrează pământurile cu mine, pe lângă cei care lucrează cu ziua la recoltă și când fată animalele.

- Nu este ceva la care să mă fi așteptat de la cineva despre care s-a scris un poem.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui.

- Nu eu am scris poemul.

- Cammy, ușurel, spuse Sophia dintr-odată, chiar din spatele lui.

În aceeași clipă, Camille auzi discuțiile gălăgioase ale unor femei care se apropiau. Înainte să apuce să se îndrepte în direcția opusă, de după tufișuri își făcură apariția cinci tinere doamne.

- Ar fi fost drăguț să fim avertizați mai din timp, mormăi ea spre Sophia.

- Nu le-am auzit mai devreme, îi șopti prietena ei. Hai să plecăm pur și simplu!

- Mi-a scăpat ceva? interveni Keating, cu o încruntare.

- Nu. Pur și simplu... ele spun lucruri pe care nu-mi place să le aud. Oricum, ar trebui să mă întorc.

- Ah. Spre surprinderea ei, Keating o luă de braț, apoi pe Sophia. Fii atentă aici!

Nereușind să-și retragă cu totul brațul din strânsoarea lui, părea să fie prinsă în capcană. Se simțea prinsă în capcană, târâtă spre cel mai crunt coșmar al ei. Doamne, chiar le recunoscuse pe două dintre ele. Una îi fusese prietenă dragă, până când... până când își distrusese propria viață.

- Încetează, șuieră ea punând cât putu de multă autoritate în cuvânt.

Continuară să meargă.

La mai puțin de câțiva metri de cele cinci tinere, Blackwood îi dădu drumul. Apoi, chiar când chipul frumos

al Ameliei Danning, încadrat de bucle negre, dădu să rostească numele ei, escorta ei se repezi înainte.

– Doamnelor! exclamă el și, apucând-o de umeri pe Amelia, o trase spre el și o sărută apăsător pe gură. Îi dădu drumul atât de repede încât ea se împletici, apoi el repetă gestul cu Olivia Harden. Tipând, fetele se împrăștiară ca niște găinușe terorizate. Într-o fracțiune de secundă, rămaseră din nou singuri, cu excepția celorlalți oameni care se plimbau holbându-se la Keating și mormăind unii spre alții. Era convinsă că putea auzi un cor de „La doar 21 de ani,/ Din care trei petrecuți în oraș,/ Și-a ars toate lumânările, toate podurile,/ Prietenii și familia l-au respins.”

– Ce naiba a fost asta? întrebă ea și îl privi încruntată.

– Pun pariu pe o mie de lire că nimeni de aici nu bârfește despre tine, Camille Pryce, spuse el cu un zâmbet fercheș care nu îi atinse ochii căprui.

– Dar... ce o să se întâmple când tații supărați o să vină după tine?

– Nu cred că o să îndrăznească. Îi făcu un semn prin care să își continue drumul pe alee alături de el. Continuăm?

Ca să vezi. Avea reputația unui crai notoriu și, cu siguranță, se purtase ca atare. Dar nu le scandalizase pe fostele ei prietene fiindcă era necuviincios. O făcuse ca să o protejeze pe ea.

Cu toată supărarea pe care acțiunile ei o provocaseră, se simțea ca fiind cea mai mare rușine din întreg Mayfairul. Era ciudat să își dea seama că întâlnise singurul om a cărui reputație și al cărui statut erau mai afectate decât ale ei. Și chiar mai ciudată era ideea că, dacă îl avea prin preajmă, putea să se bucure de un răgaz de la privirile lungi și zâmbetele disprețuitoare. Da, aveau să se uite în continuare urât, dar nu la ea.

Sophia scoase un pufnet, iar Camille își dădu seama că prietena ei râdea.

– Ce e atât de amuzant?

- Nu le cunosc pe fetele alea, spuse fiica nelegitimă a ducelui de Hennessy chicotind, dar îmi închipui că nici una n-a mai fost atât de surprinsă și de scandalizată în viața ei.

- Așa nădăjduiesc, interveni Keating. Nu mi-ar plăcea să cred că tot efortul a fost în zadar.

- Ce efort? Ți-ai țuguat pur și simplu buzele și te-ai dus în direcția lor.

- A trebuit să mă întăresc pentru contact. În general, eu și fecioarele ne evităm reciproc. Ceva legat de rai, iad și osânda veșnică.

- Și cum stă treaba cu plimbarea prin parc împreună cu două tinere domnișoare inocente? întrebă Camille, rânjind în ciuda voinței ei.

- Cu un contact fizic limitat, ar trebui să fie în regulă. Se întinse și o trase ușor de borul bonetei. Zi-mi că n-a fost amuzant.

Cel mai amuzant era să-și dea seama că bărbatul acela, pe care abia îl cunoscuse cu o zi în urmă, se dovedise a-i fi un aliat mai mult decât fuseseră în ultimul an propriii părinți, surorile sau oricare dintre foștii ei „prieteni”.

Se gândise că își folosisese ultima brumă de noroc când găsisese anunțul pentru supraveghetoare la clubul Tantal în aceeași zi în care rămăsese fără un sfanț în casa unei rude dezaprobatoare din Chatham. Și apoi găsisese alte tinere doamne al căror trecut unic și adesea scandalos le făcea compatrioate, aliate și prietene. Și acum îl găsisese pe Keating Blackwood.

- Mă amuz cu moderație, recunosc eu ea. Dacă aș ști de ce anume pari dispus să încasezi loviturile în contul meu, aș fi chiar tentată să renunț la adjectivul din frază.

Un zâmbet delicat îi arcui gura, iar de data asta, ochii lui licăriră.

- Deci o să avem despre ce să vorbim când plecăm mâine la drum, nu-i așa?

Keating rezistă nevoii de a-și șterge gustul persistent al afrontului virginal care mai dăinuia încă pe gura lui

când se întoarse la Baswich House. Într-adevăr, în urmă cu șase ani, tații domnițelor ar fi venit după el cu torțe și muschete. Totuși, fiind Sângerosul Blackwood, se bucura de o protecție la care nu se așteptase niciodată. Și, aparent, se presupunea că trebuia să se poarte necuviincios într-o anumită măsură.

Măcar fetițele nu aveau să mai dea aiurea din gură despre Camille în seara aceea. Desigur, Fenton ar fi preferat ca ele să vorbească; fără îndoială, orice stimulent în plus care o întorcea în fața altarului l-ar fi încântat pe marchiz. Keating se încruntă. Cel mai probabil, trebuia să se fi gândit la acel detaliu înainte să încerce să fie eroul din poveste. Sau, în orice caz, ideea lui de erou.

Hooper îl informase că Greaves era la parlament, așa că se îndreptă spre generoasa bibliotecă a prietenului său ca să răspundă la corespondența primită de la Fredericks, intendentul lui. Era prima dată în șase ani când Fredericks chiar avusese lucruri de care să se ocupe, dar bătrânul administrase Havard's Glen timp de treisprezece ani înainte, când nu avusese nevoie de nici o îndrumare.

Suportul pentru carafe aflat sub fereastra din mijloc a bibliotecii străluci în lumina târzie a soarelui de după-amiază, dar se întoarse cu spatele la dulăpiorul afurisit și se duse să caute o carte. Aproape că-și ratase a doua șansă în acea zi din cauza băuturii. Și, aparent, mirosea a alcool.

Afundându-se într-un fotoliu, Keating ridică brațul și își mirosi mâneca. Nu putea să simtă decât parfumul vag de lămâie acolo unde fata cu părul roșu, Sophia White, îl ținuse de braț. Își descheie haina și inspiră din nou, dar poate că era prea obișnuit cu whisky-ul ca să îi mai recunoască mirosul.

– Ce faci?

Ducele de Greaves se așază în fotoliul din apropiere, apoi se întinse și smulse cartea din mâinile lui Keating.

– *Mândrie și prejudecată?* Ridică o sprânceană. Când te-ai apucat de citit romane de dragoste?

- Acum cinci minute. Keating recuperează cartea și o închide iute. Indiferent unde îl purtau cercetările lui despre Camille Price, nu avea de gând să-i împărtășească nimic lui Adam Baswich. Ce planuri ai în după-amiaza asta?

- Am fost invitat la cină de Lord și Lady Clarkson. Ți-aș fi sugerat să mi te alături, dar cum, în după-amiaza asta, le-ai agresat fiica, ar fi mai bine să stai departe.

- Ah. Care dintre ele era?

- Fata cu păr negru, cârlionțat.

- Este bine de știut, atunci.

Tăcere. În același timp, putea practic să audă cum mintea ascuțită a ducelui analizează, cântărește, pune la cale.

- Prea bine, spuse Greaves. Să nu-mi spui ce Dumnezeu crezi că faci. Să nu-mi spui de ce spui de dimineață că vrei un nou început, pentru ca apoi să devii un fel de bandit pupăcios după-amiază. În schimb, eu nu o să-ți spun să încetezi să te mai porți ca un neghiob înainte ca toată Camera Lorzilor să te pedepsească.

Ridicându-se în picioare, Keating își puse la subsuoară cartea împrumutată.

- Destul de corect. De fapt, drept mulțumire pentru corectitudinea ta, eu o să mă abțin din... a menționa trecutul tău colorat.

- Bine.

- Este uluitor cât de multă amenințare ești în stare să pui într-un cuvânt, prietene, i-o întoarse blând Keating. Dacă i-ar fi păsat mai mult, se prea poate să o fi resimțit foarte neplăcut. Cât despre ziua de azi, cred că o să mă duc să iau cina devreme la clubul Tantal, apoi o să mă retrag pentru restul serii.

- Tu... Oh. Greaves își dresă glasul. Atunci, ai alte sugestii pentru cum ar trebui să răspund la cererea lui Clarkson de a-ți avea capul pe tavă?

- Spune-i să stea la rând și prefer să mă fac una cu pământul înainte să apuce el să-i vină rândul.

– Asta ar putea să fie de ajuns. Apropo, mâine o să-mi petrec ziua la Tattersall. Vrei să mă însoțești?

– Am o întâlnire. Și nici nu avea bani ca să cumpere cai.

Se îndreaptă spre apartamentul lui ca să se schimbe pentru cină.

– Știi că, dacă ceva nu este în regulă, poți să-mi povestești, Keating.

El încetini, dar nu se întoarce.

– Totul este în regulă, Adam. Dar mulțumesc. Și o să încerc să mă car din Londra înainte ca mulțimea să apară la ușa ta ca să ceară să fiu executat.

Cartea aleasă de Camille îi menținu interesul treaz până târziu după lăsarea serii. Darcy părea ușor rigid, dar era sigur că avea ochii ațintiți pe fata potrivită dintre surorile Bennett. În cele din urmă, se întinse și îl trimise pe Pidgeon să îi caute ceva potrivit de îmbrăcat la cină. În Shropshire, ignorase invitațiile – așa cum erau ele – până când ceilalți locuitori din zonă încetaseră să le mai trimită. Prin urmare, nu avusese mare nevoie de haine adecvate de seară și începea să le simtă lipsa. Oricât de dureros era pentru el și pentru buzunarul lui, trebuia să își cumpere câteva ținute.

După ce-și termină de legat lavaliera, majordomul ciocăni la ușa întredeschisă a dormitorului.

– Domnule Blackwood, vă caută cineva.

Keating își coborî o sprânceană.

– Bărbat sau femeie?

– Bărbat.

Nu putea să fie de bine.

– Este înarmat?

Majordomul clipi nedumerit.

– Nu, domnule. Este marchizul de Fenton.

Trăgând adânc aer în piept, Keating se termină de îmbrăcat.

– Cobor într-o clipă.

– Foarte bine, domnule.

Ca un ultim detaliu, își luă pumnalul subțire pe care îl purta mereu în cizma dreaptă. Apoi, după o privire iute și șovăitoare aruncată spre sticla de whisky așezată pe masa de toaletă, coborî scările. Hooper îi făcu semn spre salonul de dimineață, apoi dispăru. Adam avea niște slujitori foarte discreți.

Keating deschise ușa de la salon.

– Bună, vere.

Și Fenton era îmbrăcat ca să iasă, deși era imposibil să se îndrepte spre același club. La urma urmei, marchizului îi fusese interzis să mai calce în clubul Tantal. Vărul lui renunță să mai studieze ceasul de pe poliță și se uită la el.

– Ce Dumnezeu crezi că faci?

– Mă duc să iau cina.

– Este mult prea târziu să o faci pe nevinovatul, Keating. Te afli aici ca să o convingi pe Camille Pryce să se întoarcă la mine. Nu să înrăutățești lucrurile.

– Știu de ce mă aflu aici. Și ți-am zis să mă lași pe mine să mă ocup de detalii. Se încruntă. Ce-ai auzit?

– Că terorizezi parcurile, sărutând fiecare tânără virtuoasă care-ți iese în cale!

Ei bine, sună a ceva ce ar fi făcut... cu șase ani înainte.

– Și cu cine anume mă plimbam eu?

– Mă doare în cot cu cine erai. Sunt destui oameni care știu că suntem veri, așa că n-am de gând să te las să te tăvălești prin noroi și să mă tragi și pe mine în jos odată cu tine.

– Interesant. Ca să știi, mă plimbam cu logodnica ta. Ne-am intersectat pașii cu fostele ei prietene și le-am împiedicat să mai pună bârfe noi în circulație. Iată. Oricum, părea că aceea îi fusese intenția. Și nimic pe lume nu putea să-l convingă să accepte că singurul lucru la care se gândise era îngrijorarea rănită și prudentă din frumoșii ochi albaștri ai lui Camille Pryce.

Fenton făcu un pas spre el.

– Ai reușit să o scoți din clubul ăla blestemat?

- Da.

- Trebuia să-mi dai de veste. Aș fi putut să mă întâlnesc cu voi, ca din întâmplare, înainte să devii un pericol public.

- Eram deja un pericol public și ți-am spus să-mi lași mie povestea asta. Acum pleacă, înainte să vadă cineva că ai fost aici și că mi-ai distrus reputația.

Cu o expresie evidentă de nemulțumire pe chip, Stephen încuviință din cap.

- Prea bine. Dar promite-mi că o să încetezi cu lucrurile astea. Ți-am cerut să fii discret.

- Sunt foarte discret în privința ta și a lui Camille. Dacă ai de gând să-mi dai indicații despre cum să mă descurc cu restul vieții mele, scutește-mă.

Marchizul se uită urât la el.

- Dacă îți aștepți recompensa, eu mă aștept să faci ce ți-am cerut. Camille Pryce m-a pus într-o situație foarte neplăcută. Bănuiesc că ai făcut bine să zădărnicești din fașă și mai multe bârfe, dar ești aici ca să te asiguri că-și învață lecția când vine vorba despre pericolele la care se expune când sfidează buna-cuviință.

- Știu de ce sunt aici, i-o întoarce Keating. Ceea ce nu știu este de ce mai ești tu aici. Pleacă!

Cu o ultimă încruntătură, Fenton ieși valvârtej în foaier, unde Hooper reapăruse ca prin minune chiar la momentul potrivit ca să deschidă ușa de la intrare.

- Să nu te joci cu mine, Keating. Mi s-a terminat răbdarea.

Keating se strecură pe lângă majordom și închise ușa cu zgomot.

- Idiotule, mormăi el, apoi fu nevoit să se plimbe pe coridor preț de cinci minute, așteptând ca vărul lui să se îndepărteze suficient de mult de Baswich House. Nu era nimic mai rău decât să-ți închei o discuție cu replica potrivită, iar apoi să fii nevoit să o continui din cauza unei sincronizări proaste.

În cele din urmă, se duse să îl ia pe Amble, apoi se îndreptă spre clubul Tantal. Din moment ce era acceptat

doar pentru că era musafirul lui Greaves, probabil trebuia să se asigure că ducele era cu el, dar Greaves era membru al altor șase cluburi, pe puțin, pe lângă zecile de oameni cărora, dintr-un motiv sau altul, le plăcea să-și programeze întâlniri cu el. Era imposibil ca Keating să reușească ce trebuia să facă într-o dimineață sau într-o seară pe săptămână.

Camille nu se ocupa de așezatul membrilor la mese. Ci roșcata vioaie.

– Bună seara, Sophia, spuse el cu un zâmbet și se opri în fața podiumului amplasat lângă ușa care dădea spre Sala Demetra.

– Keating. Ești singur astă-seară?

– Pentru moment. N-ai voie să iei cina cu mine, nu-i așa?

Obrajii ei palizi se îmbujorară.

– Doamne, nu. Își întoarse capul spre el. Tu chiar cauți probleme, nu-i așa?

– Oricând se poate. Prietena ta timidă nu este prin preajmă, nu?

– Cammy se ocupă de jocul de douăzeci și unu în seara asta.

Chiar reușea să stea la o masă cu bărbați care puteau să se uite chiorâș la ea. Era interesant.

– Credeam că lucrează doar în Sala Demetra.

– Toate suntem instruite pentru orice poziție. Sally este bolnavă, iar Cammy a spus că este în stare să numere suficient de bine încât să-i țină locul pentru o seară.

Partea din el care se simțise... încordată, care îl pregătise pentru o noapte în care să fie privit cu încruntare și evitat, se relaxă un pic. Numără în gând banii pe care îi avea în buzunar. În total nouă lire, din care își permitea să piardă jumătate. Din moment ce nu mai jucase cărți de șase ani, era un risc, dar își permitea să piardă cinci lire în schimbul a zece mii mai târziu.

– Cred că mă duc să joc niște cărți, spuse el și făcu un semn din cap spre Sophia.

- Avem un fazan fript extraordinar la meniu în seara asta, răspunse ea și făcu un semn spre încăperea plină de oameni.

El zâmbi larg.

- O să sar peste cină, dar mulțumesc. Aruncă o privire spre cele trei uși care duceau afară din sala de mese și se încruntă. Unde să mă duc?

- Sala Persefona. Să nu-i spui că eu am menționat că lucrează acolo.

- Buzele îmi sunt pecetluite.

Sala Persefona părea să fie cea mai mare dintre sălile de joc, iar dacă mai avea nevoie de dovezi ca să-și dea seama că Tantal prospera, le vedea chiar în jurul lui. Mesele aglomerate, mirosul de trabucuri scumpe din America, foșnetul cărților de joc și discuțiile, apoi peste tot femei frumoase și tinere care serveau băuturi, făceau cărțile și supravegheau mesele. Unii dintre cei mai puternici bărbați din Londra, plătind pentru privilegiul ca niște tinere ruinate să le spună când pariau prea mult și trebuiau să plece.

Îi luă o secundă să o găsească pe Camille. Părul ei blond-cenușiu era strâns într-un coc lejer, iar zulufii albicioși îi încadrau obrajii sculpturali. Muselina modestă din acea după-amiază dispăruse, înlocuită fiind de o rochie de un albastru strălucitor care se mula pe formele ei ademenitoare. Dumnezeule! Nu era de mirare că, în ciuda scandalului, patru bărbați ședeau la masa ei, în vreme ce alți șase stăteau în picioare, presupunându-se că urmăreau jocul.

Și nu era de mirare că Fenton era atât de hotărât să o recupereze. Camille și numele marchizului erau inevitabil legate, iar bărbații din jurul ei își petreceau zilele în Camera Lorzilor cu Fenton, la alte cluburi cu Fenton, la dineuri cu Fenton. El nu va fi niciodată în stare să treacă peste faptul că era încă, teoretic, logodit cu o femeie care fugise de la nunta lor ca să lucreze într-un club pentru gentlemen.

Fusesse nevoie de curaj. Tânăra cu care se plimbase în acea după-amiază fusese prudentă și rănită, dar cea la care se uita acum era încrezătoare și chiar... ispititoare. Mai devreme, se gândise să o readucă în brațele lui Fenton – și, prin extensie, ale societății – ar fi un lucru simplu. Totuși, Camille Pryce avea mai multe fațete decât se așteptase el. Trebuia să descopere ce anume o motiva, ce își dorea cu adevărat și ce o va face să se întoarcă la logodnicul ei. Iar el trebuia să fie cineva în care ea să aibă încredere, dacă avea de gând să își ducă sarcina la bun sfârșit. Ceea ce însemna că trebuia să înceteze să se mai holbeze la ea ca o pisică la un șoricel. Indiferent cât de mult și-ar fi dorit să atace.

Ea ridică privirea, iar colțurile gurii i se arcuiră când privirile li se întâlniră. El îi întoarse zâmbetul, încuviință din cap, înăbușindu-și instinctele de prădător până când acestea se potoliră și se întoarseră în peșteră. La urma urmei, ea părea să fi hotărât că gestul lui de mai devreme de a le săruta pe fetele acelea nu fusese atât de groaznic. Ținând cont că mai existau acum cel puțin două familii în plus care să-l blesteme, era bucuros că meritase.

– Cred că mi-ar plăcea să joc, spuse el.

– Numai patru jucători la masă, Blackwood, comentă viconte de Swanslee și ridică în treacăt privirea din cărțile lui. Du-te și găsește-ți altă masă!

– Mi-ar plăcea să joc *aici*.

Jonas Atherling se ridică de pe scaunul de lângă viconte.

– Treci în locul meu, se oferă el și își strânse monedele. Oricum, eu aș prefera să fiu în altă cameră decât tine.

– Asemenea. Tipul mătăhălos înota practic în colonie franceză ieftină și rămase în urma lui ca un nor când plecă. Întrebându-se cum de mai putea Camille să respire, Keating se așeză pe scaunul părăsit. Și ce mai faci în seara asta, milady? întrebă el, punându-și proprii bani pe masă.

- Foarte bine, domnule Keating. Camille se uită la jucători. Sunteți gata, domnilor?

- Fă cărțile alea odată, mormăi domnul îndesat din stânga lui Keating. Sper ca ghinionul lui Keating să-l schimbe pe al meu.

- Eu n-am ghinion, protestă Keating. Fac alegeri greșite. Este o mare diferență.

- Asta nu este ca și cum ai discuta despre tipuri de moarte? comentă pe un ton scăzut cel de-al patrulea individ, așezat chiar în dreapta lui.

În treacăt, Keating își reevalua părerea generală despre membrii clubului. Cel puțin unul dintre ei părea să aibă și inteligență, și ceva plictiseală.

- Și dumneata cine să fii oare?

- Așa e, ai fost plecat prea multă vreme, nu?

Cu un semn, bărbatul ceru a treia carte. Cu partea stângă a profilului oarecum întunecată de un păr castaniu-închis, mult prea lung, cea mai bună idee pe care și-o făcu Keating era că avea vreo 25 de ani și era subțire.

- Ce ești tu, înlocuitorul meu în depravare? Ar trebui să fii într-un club mai puțin respectabil. Aruncă o privire spre paharul de lângă cotul bărbatului. Și n-ar trebui să bei coniac. Ți-ar trebui ceva care să alunece rapid pe gât. Whisky. Sau vodcă rusească.

În cele din urmă, bărbatul se întoarse cu fața spre el. Cicatricea subțire și albă care pornea de la jumătatea obrazului drept și aluneca spre bărbie era accentuată de ochiul drept de un alb lăptos, într-un echilibru tulburător cu albastrul-închis al ochiului stâng.

- Nu cred să am nevoie de sfatul tău, dar ai un punct de vedere pertinent. Bărbatul se ridică, strecură o mone-dă spre Camille. Seară bună.

Nimeni altcineva nu se așeză pe locul domnului cu un singur ochi, așa că fata împărți câte două cărți cu fața în sus celor trei bărbați rămași. Ei își dădu un șapte de treflă și regele de pică, ambele cu fața în sus.

- Domnilor?

- Cine era omul? întrebă Keating, fără să fie încântat că îl rodea curiozitatea.

- Nu și-a dat numele, domnule Blackwood. Ea ridică privirea. Vrei o carte?

Deci acum se prefăcea că nu se cunoșteau. El se uită la nouarul și la regina din fața lui.

- Pas.

Numai o licărire din ochii ei lăsă de înțeles că se putea ca ea să citească mai multe decât spusese el, de fapt. Cel puțin, spera să fie așa; din moment ce tocmai își dădu seama că poate reputația lui o ajuta pe ea, dar *lui* nu îi făcea nici o favoare, era ușor distras. Dacă se prefăcea că nu îl cunoaște, nu putea să se aștepte ca ea să aibă încredere în el. În mod evident, era nevoit să încerce să se poarte cuviincios. Numai bine atunci, că se lăsase de băut.

capitolul 6

Camille se ocupă de cărți pentru o oră, apoi îi făcu semn șefei de sală că voia să-și întindă picioarele. Și nu fu deloc surprinsă când Keating Blackwood părăsi masa de îndată ce plecă ea.

- Te rog să nu faci asta, murmură ea, simțind că mergea în spatele ei, în vreme ce se îndreptă spre ușa care ducea în spatele clubului și la puțină intimitate.

- Ce să nu fac? răspunse vocea lui în șoaptă.

- Să vii după mine. Oamenii o să creadă că mă urmărești.

- Nu te urmăresc.

Bătaia... ciudată din pieptul ei nu se simți deloc plăcut.

- Bine. Dar pare că m-ai urmări și asta nu o să facă decât ca și mai mulți oameni să vorbească. Nu doresc asta.

Din privirile invidioase pe care unele dintre celelalte doamne i le trimiteau, în vreme ce părăsea încăperea, era o netoată. Keating era al naibii de chipeș, spiritual și neînfricat. Și juca bine cărți. Dacă nu ar fi fost reputația

lui, nu era sigură că ar fi fost în stare să invoce vreo obiecție la prezența lui.

Apoi își dădu dintr-odată seama. Făcea cu el același lucru pe care alții îl făceau cu ea. Camille aproape se împletici în pragul ușii care dădea spre sălile din spate, dar o mână puternică o prinse de braț.

– Ușurel, ușurel.

– Mulțumesc. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu ar fi fost reputația ei, își închipuia că ar fi avut foarte mulți prieteni. Poate chiar părinți și propria casă. Îmi cer iertare.

El se opri în pragul ușii și se uita la ea.

– Pentru?

– Pentru că mă sperie reputația ta. E ipocrit din partea mea.

Un zâmbet larg apăru pe gura lui senzuală.

– Nu, nu este. Este foarte înțelept din partea ta. Nu ne comparăm.

Aruncând o privire dincolo de el, spre încăperea aglomerată și curioasă, îi făcu un semn să treacă pragul.

– Intră!

Cu o mică ezitare pe care ea aproape că nu o observă, el păși în coridorul îngust și închise ușa în urma lui.

– Ce drăguț! Poți să urci și să cobori peste tot în club, fără ca bărbații să saliveze după tine.

– A fost ideea lui Lady Haybury, spuse ea, iar bărbații nu salivează după mine.

– Nu știu de ce nu. Ești superbă.

Se îmbujoră. Nici măcar nu-și amintea ultima dată când i se făcuse un compliment fără ca interlocutorul să nu încerce să o ciupească sau să o ademenească în patul lui.

– Îmi vorbesc în club, rosti ea cu voce tare, dar, în același timp, par să creadă ori că am fost iremediabil compromisă și că pot să fiu cumpărată pe nimica toată, ori că o să ia ciumă dacă stau pe lângă ei.

– Dacă-mi permiți, spuse el trăgănat, apoi se întinse și o trase de mânecă, luați ca întreg, bărbații sunt idioți

și nebuni. Își doresc ce nu pot să aibă și sunt speriați de faptul că ceea ce au a fost obținut pe prea puțin ca să aibă valoare.

Ea începea să-și dea seama că Keating Blackwood era un bărbat foarte neobișnuit. Și era ceva ce o intriga mult mai mult decât voia să accepte.

– Și tu în ce categorie te încadrezi?

– Eu sunt bărbatul care și-a învățat lecția și vede foarte limpede nebunia celorlalți.

– Chiar așa?

– Absolut. El își aplecă ușor capul și coborî privirea spre gura ei. Ai un zâmbet foarte frumos. Ar trebui să-l folosești mai des. Zâmbetele pot fi mai ucigătoare decât pistoalele, dacă sunt folosite cum trebuie.

Camille nici măcar nu-și dăduse seama că zâmbea. Primul ei instinct fu să și-l înăbușe, să-și plece capul și să-și ia zborul. Dar erau singuri pe coridor; numai Keating o văzuse purtându-se de parcă putea să se bucure cu adevărat de un moment de fericire. Nu scăpă din vedere că era a doua oară când zâmbise în ziua aceea în prezența lui.

Și iată că se afla acolo, compromisă, o lașă, și pentru moment cu nimeni în preajmă care să se uite urât la ea. Împreună cu un bărbat foarte frumos care stătea în fața ei. Un bărbat care părea, dintr-un motiv inexplicabil, să se fi plasat de partea ei în toată nebunia aceea.

Cu inima bubuindu-i în piept, Camille își puse mâna în pieptul lui, se ridică pe vârfuri și îl sărută. Buzele li se atinseră, ea îi simți surprinderea, apoi momentul în care i se tăie răsufierea, când el se apropie și își apăsă gura pe a ei. O prinse de umeri, trăgând-o mai aproape. O căldură incandescentă îi coborî pe șira spinării, iar senzația o făcu să închidă ochii.

Degetele acelea se desprinseră de trupul ei, apoi el o îndepărtă. Camille deschise din nou ochii și se trezi privind în două sfere de culoarea bronzului șlefuit. Keating își drese glasul.

– Asta...

- Îmi pare rău că te-am făcut să riști flăcările iadului, bâigui ea, încercând să își adune atât gândurile care zburau care încotro, cât și răsufierea. Deși nu știu cât de pură m-ar putea considera cineva în clipa asta.

- Oh, cu siguranță mi-au făcut puțin cu ochiul. Keating continuă să o privească lung, deși habar nu avea la ce se gândea. Măcar nu râdea de ea.

- Deci tot mai vrei să mă scoți la plimbare mâine sau să mă întorc la cartea mea?

- Să fii pe aleea de la intrare la unu și jumătate.

Camille scoase un oftat pe care îl reținuse multă vreme. Indiferent ce tocmai se întâmplase, măcar nu distrusese cea mai interesantă prietenie pe care o avusese vreodată. Cu singurul bărbat care îi considera acțiunile scandaloase o simplă ajustare a nasului colectiv al lumii bune. Cu singurul bărbat pe care îl sărutase vreodată... indiferent dacă el ar fi sărutat-o sau nu.

- Foarte bine. Ți... mulțumesc.

- Pentru ce Dumnezeu îmi mulțumești? întrebă el și își coborî o sprânceană.

Ea oftă.

- Pentru că n-ai râs, bănuiesc. Pentru că n-ai stat pur și simplu acolo părând ofensat. Pentru că...

Keating se avântă spre ea și o sărută din nou. Spatele i se lipi de perete, în vreme ce el își apăsă gura pe a ei, frământând și mușcând ușor până când atât mintea, cât și trupul ei părură să se topească. De data asta, ea nu putea să spună că el fusese luat prin surprindere dacă o sărutase din nou și nici că altminteri n-ar fi fost câtuși de puțin interesat.

- Nu-mi mulțumi că sunt un idiot și că fac ceva care o să înrăutățească lucrurile pentru tine, Camille, murmură el peste gura ei. Și să nu mă mai săruți. Ești mult prea ispititoare. Mă străduiesc să mă port cum se cuvine și nu sunt foarte bun la asta.

Apoi dispăru înapoi în club și o lăsă singură în coridor. Ea rămase acolo, atingându-și buzele cu degetul arătător. Deci asta era un sărut. Nu mai avusese

niciodată parte de unul. Acum știa la ce se refereau fețele când vorbeau despre dorința de a leșina datorită simplei atingeri a două guri. Pentru că își simțea încă genunchii instabili.

Când puse mâna pe ușă ca să intre din nou în Sala Persefona, îi trecu prin minte că fiecare bărbat dinăuntru credea probabil că ea și Keating făcuseră exact ceea ce făcuseră. Se înfioră și închise ochii.

Bineînțeles că toți credeau că ea făcuse același lucru în ultimul an și continuau să stea la masa ei și să surâdă atunci când îi așeza la micul dejun și îi ofereau flecuștețe cu care să o atragă. Camille deschise din nou ochii. Abisul umilinței care se căscase la picioarele ei se strânse încet. În ceea ce-i privește pe oamenii din Mayfair, ei credeau că ea se săruta cu bărbați – și chiar mai rău – în stânga și în dreapta de luni și luni la rând.

Își atinse din nou buzele. Atunci ce mai conta dacă se sărutase cu adevărat cu un bărbat? Sigur nu mai existau și alți oameni care să se uite chiorâș la ea. Poate Keating nu era cea mai înțeleaptă alegere pentru o nebunie, dar fusese deja văzută alături de el de două ori și, din câte observase ea, nu se schimbase nimic. Poate că el încerca să se poarte cuviincios, dar ea își dăduse seama dintr-odată – mai ales mulțumită lui – că ea nu mai trebuia să facă asta.

– Dumnezeu, șopti ea, apoi chicoti.

Dumnezeu nu avea nimic de-a face cu toate astea.

La jumătatea drumului spre Baswich House, începu să plouă. Keating îl făcu pe Amble să încetinească și își ridică fața ca să simtă picăturile reci pe piele. Nu îl ajută prea mult.

Fata îl sărutase. Afurisita își pusese delicat mâinile pe pieptul lui, închisese ochii și îl atacase cu gura. Și îl tulburase până în măduva oaselor.

Era numai greșeala lui; dorise să-i fie prieten când nimeni altcineva din afara clubului Tantal nu ar fi făcut-o. Și își dăduse toată silința să fie fermecător. În trecut,

când fusese fermecător, aproape întotdeauna sfârșise gol în patul unei doamne sau al alteia. În ultima vreme, nu mai fusese atât de pretențios, se asigurase numai ca fata să nu fie măritată. Prăzile din Shropshire fuseseră slăbuțe, mai ales când toate femeile își dădură seama ce idee proastă era să aibă legătură cu el, dar nu era un blestemat de călugăr.

Expiră lung. Camille Pryce fusese promisă încă de la naștere vărului său. El își învățase lecția; nu intervenea în cuplurile căsătorite. Și, cum Camille și Stephen nu era căsătoriți, tocmai aceea era misiunea cu care fusese însărcinat.

De ce Dumnezeu avea o asemenea discuție cu sine însuși? Pentru numele lui Dumnezeu, ea era o femeie neprihănită care se chinuia din răspuțeri să pretindă că nu fusese compromisă, iar el era prezent pentru unicul motiv de a o duce înapoi în brațele lumii bune. Nu în brațele *lui*. El nici măcar nu era interesat. Indiferent cum era ea, sigur nu era genul lui obișnuit.

Acela era exact motivul pentru care evita puritatea. Pentru o femeie fără experiență, fiecare sărut însemna ceva special, fiecare cuvânt șoptit era un fel de promisiune. Chiar înainte de haosul cu Eleanor și soțul ei, el desconsiderase fetițele îmbrăcate în alb de la clubul Almack în favoarea doamnelor mai experimentate. Desigur, povestea nu se încheiase prea bine pentru el. Dar știa că evitarea femeilor cinice în favoarea neprihănitelor nu va îmbunătăți lucrurile.

Indiferent ce naiba se întâmpla, se gândea deja la locul unde Stephen își păstra sticlele de tărie la Baswich House. Evident, nu putea să rămână treaz nici măcar o zi. Da, în momentul acela avea motive întemeiate ca să bea, dar să se îmbete mangă nu avea să schimbe nimic. Și nici nu făcea lucrurile mai ușoare.

Îmboldindu-l pe Amble în coaste, o luară la galop spre Hyde Park și Rotten Row. Refuza să bea în seara aceea, dar cu siguranță putea să facă o plimbare călare. Chiar dacă era destul de devreme, mai ales pentru

standardele din Mayfair, parcul era în general pustiu noaptea. Cu ploaia care cădea în rafale pe iarbă și pe pământul bătătorit de pe pista de călărie din Rotten Row, se putea crede singurul om din Londra.

De fapt, senzația îi convenea de minune. În jur de o oră, galopă prin apă și noroi, până când atât el, cât și Amble erau asudați și respirau greu. Când se întoarse la Baswich House și își lăsa armăsarul cenușiu pe seama unui rândaș dezaprobat, era ud până la piele.

– Hmm, vocea adâncă a lui Adam se auzi din balconul care dădea spre foaier. Nu este exact lucrul la care mă așteptam.

Keating își scutură părul și dădu să urce scările.

– Plouă. Sau credeaai că picăturile de ploaie cu frică de Dumnezeu o să evite să cadă peste mine?

– Ai noroi până peste genunchi și până la jumătatea paltonului pe care ți l-am împrumutat. Și lași urme pe covorul meu.

– Sunt obosit, Adam. O să glumim mâine, dacă ești de acord.

Ducele de Greaves continuă să-l scruteze, chiar dacă Keating nu știa ce anume voia să vadă.

– Vrei să mă prefac că Fenton nu te-a căutat mai de vreme? întrebă el, în cele din urmă.

Keating încetini pasul când ajunse în capul scărilor.

– Nu-i place că fac o zarvă care ar putea să-i păteze numele, răspunse el cu o ridicare din umeri. Nu poți să fii surprins de asta.

– A avut ceva de spus despre faptul că ieși la plimbare cu fosta lui logodnică?

– Ai de gând să mă descoși până se alege praful de mine?

Keating trecu de prietenul lui și continuă spre apartamentul lui.

– Foarte probabil.

Ducele îl urmă.

– Doar spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu. Urăsc să nu știu.

Cuvintele îl făcură pe Keating să rânjească.

- Nu. Sunt onorabil. Și du-te să te perpelești în altă parte.

De îndată ce-și dădu jos hainele și se uscă bine, se aruncă în pat și închise ochii. Când se gândi mai bine, calea lui era, de fapt, foarte clară. Să o facă pe Camille să se întoarcă la Fenton. Și gata cu săruturile. Și gata cu închipuirile absurde cum că apăsarea buzelor ei pe ale lui însemnase ceva. Că el simțise ceva. Pentru că nu simțise. Nu putea să-și permită să simtă.

Când Keating întoarse faetonul înalt al ducelui de Greaves spre aleea șerpuitoare care ducea la clubul Tantal, aproape că se așteptă să nu vadă nici urmă de Camille. Totuși, ea se afla într-o parte a porticului de la intrare și discuta cu femeia majordom.

Încercă să nu observe că ea purta o rochie frumoasă din muselină verde cu galben sau că ținea într-o mână o umbreluță de soare albă și delicată. Și se prefăcu că nu se uita la chipul ei ca să vadă dacă ea avea să zâmbească atunci când îl va zări. Dacă zâmbea, însemna doar că îi câștigase încrederea și că putea să se apuce de a doua parte a sarcinii lui. Trase ușor aer în piept, prădătorul din el agitându-se din nou.

Ea ridică privirea, iar zâmbetul acela scurt, sfios îi atinse buzele. La naiba... ea îi zâmbea. *Lui*. Cu întârziere, arboră un rânjet înfumurat în timp ce oprea cei doi cai negri.

- Arăți foarte bine, spuse el și se aplecă să-i ofere mâna ca să o ajute să urce pe bancheta înaltă.

- Mulțumesc.

Degete calde, subțiri le prinseră pe ale lui. Înghițind în sec, o trase alături de el.

- Unde ai vrea să mergi? Dată fiind reacția ei când își văzuse fostele prietene în Green Park cu o zi înainte, el își închipui că își vor petrece următoarea oră hoinărind pur și simplu pe lângă clubul Tantal. Nu conta, atâta vreme cât avea câteva clipe în care să discute

cu ea. De fapt, lipsa intimității era mai bună. Mult, mult mai bună.

– Mă îndoiesc că Amelia Danning o să se aventureze azi în Green Park, spuse ea. Aș vrea să ne plimbăm pe acolo.

Keating ridică o sprânceană.

– Ești sigură?

– Nu, dar oricum cred că ar trebui să facem asta.

Cu un cloncănit făcut spre cai, Keating o luă în direcția parcului. Era evident că fata adunase ceva curaj în ultima zi. În clipa aceea, el nu era sigur dacă era de bine sau de rău pentru el, dar în mod clar nu putea să-și permită să mai amâne... nici la propriu, nici la figurat.

– Am o întrebare pentru tine, spuse el după un moment de tăcere.

– Și eu am o întrebare pentru tine, i-o întoarse ea, dar bănuiesc că tu ar trebui să începi primul.

El se chinui să nu închidă ochii. Într-o anumită măsură, acea... neliniște era atât de stranie, mai ales că, în trecut, fusese încântat să provoace scandal.

– Fenton, rosti el cu voce tare.

– Nu vreau să vorbesc despre el, răspunse ea cu fața spre șirul de magazine, apoi se răzgândi când unii dintre clienți se uitară, la rândul lor, la ea.

Deci nu era chiar atât de curajoasă printre semenii ei... foștii ei semeni.

– Nu mi-ai spus niciodată ce prostie a făcut de te-a îndepărtat.

– Contează? Eu am fugit și au existat... există... consecințe.

– Nu, bănuiesc că nu contează, recunosc el, gândindu-se că, dacă ar fi fost mai maleabilă, s-ar fi măritat cu Fenton, iar el ar fi rămas în Shropshire. Dar spune-mi oricum.

– De ce?

– Pentru că... Pentru că cel mai probabil n-ai mai povestit nimănui niciodată și, dacă nu poți să ai încredere

într-un crai fermecător, care miroase a băutură, în cine să mai ai încredere?

Ea chicoti. Era un sunet foarte plăcut, asemenea apei care clipocește peste pietricele.

– Azi nu miroși a băutură.

– Bine. Nici n-am băut.

– Bine. Ai fugit pentru că te-am insultat?

– În parte. Și pentru că încep să cred că data viitoare când o să beau prea mult, o să-mi crape țeasta. Dar nu schimba subiectul. Tu. Fenton. Fuga din biserică. Explică.

Ochii ei albaștri îi întâlneau pe ai lui, apoi priviră din nou în altă parte. În cele din urmă, ea oftă.

– N-a făcut nimic.

Keating intră cu faetonul în Green Park și încetini într-un ritm de plimbare ca să nu se ciocnească de alte vreo zece trăsură care rula pe aleea din fața lor. În ciuda convingerii exprimate de Camille potrivit căreia tinerele părăsiseră zona, ele păreau să fie peste tot. După ce îi trecu într-o doară prin minte cum ar fi putut să rostogolească o minge pe pajiște și să doboare câteva dintre ele, renunță la idee. Tânăra așezată lângă el ar fi fost cea mai interesantă femeie din parc chiar dacă nu ar fi fost însărcinat să discute cu ea.

– Nu te cred. Dacă n-a făcut nimic, te-ai fi măritat cu el.

Camille își înclină umbreluța între ea și cei trei călăreți care treceau pe lângă ei. Indiferent dacă își propuse să nu-i pese ce credeau ceilalți despre ea, nu trebuia să le încurajeze cercetarea minuțioasă. Nu-și dorea nici cercetarea minuțioasă a lui Keating, dar tăcuse un an. Și el punctase bine, în glumă sau nu. Dacă exista cineva care putea să o înțeleagă, el era acela.

Doamne sfinte, erau tinere peste tot în ziua aceea în parc. Cu o încruntare, se întoarse cu fața spre el și cu spatele spre cel puțin jumătate dintre ele. Green Park nu fusese niciodată atât de aglomerat. Hmm. Se întreabă

dacă nu cumva avea de-a face cu un anume crai, deosebit de chipeș, cu o reputație întunecată și de temut.

– Camille, nu vorbești.

Nu, de fapt părea că se holbează la profilul lui foarte frumos. Ea se scutură.

– Bine. Adică am refuzat să mă mărit cu el pentru că n-a făcut nimic, clarifică ea.

După expresia de pe chipul lui Keating, el își dori să nu fi evitat să bea, la urma urmei.

– Ai vrea... să dezvolt?

– Eu și Stephen Pollard ne-am logodit când eu aveam 3 zile, iar el, 7 ani. Când eram mai mică, mi se părea romantic. Îmi închipuiam că el o să fie atât de chipeș, că o să-mi aducă trandafiri și o să-mi scrie poezii și epistole. N-am primit nimic.

Ea trase aer în piept, amintindu-și cât de naiv de dornică fusese, bătându-l la cap pe tatăl ei în legătură cu corespondența cu o săptămână înainte și după ziua ei de naștere, a aniversării semnării înțelegerii de căsătorie... cu orice ocazie în care Fenton putea recunoaște relația dintre ei.

– Te-a contactat vreodată?

– Nu. Niciodată. L-am văzut o dată sau de două ori la serate, după ce mi-am făcut debutul în societate, dar părea ca și cum în momentul când auzea că aş putea să fiu prezentă, își lua zborul. Sau, cel puțin, făcea tot posibilul să mă evite.

– Un neghiob, mormăi el, iar ea îi văzu degetele încordându-se pe frâie. Dacă aş spune că este tipic pentru el, s-ar schimba ceva?

Era mult prea târziu ca să se mai schimbe ceva, dar oricum nu putu să nu fie curioasă. La urma urmei, avusesse întrebări despre logodnicul ei de când fusese suficient de mare, încât să știe că avea unul.

– Cum adică tipic?

– El... nu este fermecător. Deloc. Gura senzuală a lui Keating se arcui în jos într-o strâmbătură. Vreau să spun că este enervant de anost și habar n-are să discute

cu oamenii. El coborî privirea un moment, iar o altă expresie, una pe care nu reuși să o descifreze, îi traversă chipul pentru o fracțiune de secundă. Totuși, oricât de mult urăsc să o spun, el nu este rău.

– Rău? Ea se chinui să râdă. N-am crezut niciodată că este rău. Am decis pur și simplu în clipa aceea, când stăteam acolo și mă uitam la el în capătul culoarului din biserică, că nu vreau să-mi petrec restul vieții măritată cu un bărbat care nu se deranjase vreme 21 de ani să facă cunoștință cu logodnica lui.

În tăcerea care urmă, ea aproape că reuși să-i audă gândurile. Că era o prostuță și puerilă, că făcuse cel mai extrem gest când ar fi putut pur și simplu să se așeze alături de soțul ei, după nuntă, și să-l informeze de supărarea ei, că multe căsnicii începuseră fără dragoste sau fără ca măcar mirii să se cunoască între ei și că nici una dintre celelalte mirese nu fugise vreodată.

– Ar fi trebuit să-i dai una direct în nas, înainte să pleci, spuse el cu un zâmbet sumbru. Asta chiar că ar fi fost ceva de văzut.

Camille dădu să deschidă gura ca să răspundă, dar o închise la loc. Habar nu avea ce să spună. Fiecare parte din ea se așteptase să fie rănită și umilită din nou, nu... aplaudată. O lacrimă i se prelinse pe bărbie și o șterse agitată.

– I-am spus mamei de mai multe ori, continuă ea, dorindu-și ca vocea să nu-i mai tremure, de o sută de ori că trebuia să așteptăm puțin mai mult. Bănuiesc că am vrut să-i ofer timp să demonstreze că era cine voiam eu să fie. Sau să facă *ceva*. Ea mi-a spus că e o tâmpenie să sugerez că ar fi o idee bună să-l fac pe marchiz să aștepte. Mai ales că aștepta de mai bine de douăzeci de ani.

– Crede-mă că n-a vrut să se însoare cu tine când avea 7 ani, i-o întoarse Keating cu un pufnet. Când s-a prefăcut că vomită, i-am urmat și eu exemplul.

– Oh, foarte frumos.

Ea zâmbi fără să vrea.

– Poate sunt tentat să iau partea ta mai degrabă decât pe a lui, continuă el și zâmbi la rândul lui, dar sunt de acord că ar fi trebuit să facă un efort să te cunoască. Și mai sunt de acord cu faptul că nu ești fraieră pentru că ai vrut o asigurare de fericire înainte să-ți dedici tot restul vieții unui bărbat care a rămas deliberat un străin indiferent față de tine.

Încă o lacrimă se alătură celei dintâi.

– Mulțumesc.

– Nu plânge, Cammy. Asta îmi tulbură sentimentele masculine și nu știu ce să fac.

Ea își acoperi gura cu o mână ca să-și ascundă hohotul de râs.

– Nu este amuzant, se împotrivi ea și redeveni serioasă. Când m-am întors acasă în după-amiaza aceea, părinții mei mă așteptau la intrare. Tata mi-a spus că sunt o netrebnică nerecunoscătoare și mi-a întors spatele. Mama mi-a spus că sunt egoistă și că distrusesem șansele surorilor mele de a se mărita bine, apoi m-a plesnit. Mi-au închis ușa în nas.

El mormăi ceva care sună a înjurătură.

– Te-ai dus direct la clubul Tantal?

– Încă nu exista. Când m-am oprit din plâns atât cât să văd, m-am dus acasă la Amelia Danning. Ei nici măcar nu mi-au deschis ușa.

– Adică fata pe care am sărutat-o ieri, nu?

– Da.

De data asta, zâmbetul lui arată cu mult mai puțin prietenos.

– Bine. Îi atinse rochia cu degetele, în vreme ce înaintau agale pe aleea principală din Green Park. Apoi unde te-ai dus?

Simpla amintire a acelei nopți o făcu să se cutremure; umblase parcă ore întregi, îmbrăcată încă în rochia de mireasă, cu trei șilingi și doi penny în săculețul stupid din dantelă. Toată lumea se holbase la ea, iar singurul ajutor venise de la un bărbat murdar care îi oferise

un acoperiș deasupra capului în schimbul a ceea ce el numise „să-i sărute mistrețul”. Ea se cutremură din nou.

– Am continuat să merg. Toată noaptea. Mi-a fost frică să mă opresc pe undeva, și să adorm sub cerul liber părea o idee foarte proastă. În cele din urmă, un fermier s-a oferit să mă ia în spatele căruței lui și m-am dus acasă la mătușa mea, în Chatham. Ea m-a lăsat să dorm în aripa slujitorilor și m-a pus să lustruiesc diverse lucruri. Nu cred că i-a spus vreodată mamei că eram acolo. Într-o dimineață, strângeam masa când am văzut ziarul și un anunț care căuta tinere educate care să lucreze la clubul Tantal. Am plecat la Londra înainte de miezul zilei.

– Și asta când a fost, acum un an?

– Mai puțin de un an. Încuviință din cap. Îi datorez totul lui Lady Haybury. Fără club, habar n-am unde aș fi fost acum. Sau, mai degrabă, chiar știa unde ar fi fost și gândul o îngrozea în vis în fiecare după-amiază.

– Deci o cunoști pe Sophia White doar de un an? Păreți foarte apropiate.

– Suntem. Poate că Sophia n-a făcut nimic scandalos, dar are o înțelegere... unică a lucrurilor care mi s-au întâmplat mie.

– Deci ea nu a fugit de un logodnic?

Camille îi aruncă o privire piezișă.

– Nu știi cine este?

– Am fost în Shropshire în ultimii șase ani. Am ratat o grămadă de bârfe savuroase.

Pentru o clipă, ea se întrebă dacă să-i spună mai multe. Nu îi stătea în fire să povestească secretele celorlalți oameni, dar oricum toată lumea din Londra știa despre Sophia. Iar ea nu pretinsese niciodată că ar fi fost un secret.

– Sophia White este fiica ducelui de Hennessy. Făcută cu camerista preferată a soției lui.

El nu tresări, nici măcar nu șovăi.

– Mama ei trebuie să fi fost o zeiță ca să compenseze pentru fața de rinocer a lui Hennessy.

Camille tuși și îl lovi ușor în umăr cu mânerul umbreluței.

- Se presupune că nu trebuie să mă faci să râd când discutăm despre scandal și ruinare.

- Îmi plac provocările.

- Nu te șochează nimic, nu-i așa?

Keating scutură din cap.

- Foarte puține. Nu uita, sunt cel mai mare ticălos din câți cunosc. Dar, de fapt, sunt ușurat să descopăr că vina lui Stephen a fost una prin omisiune. Într-o anumită măsură, bănuiesc că este mai bine decât dacă chiar ar fi făcut ceva dezgustător care să te provoace să fugi.

Unele dintre lucrurile pe care marchizul de Fenton le spusese după ce ea fugise fuseseră foarte puțin politicoase, dar ea bănuia că le meritase. Iar Keating era vărul lui Fenton; nu trebuia să știe toate detaliile. Mai ales când nu putea să scape de gândul sâcâitor că fusese ușurată să aibă o scuză ca să fugă.

Și, cu atât mai puțin, când îl cunoscuse pe mult mai interesantul văr al lui Fenton. Căldura și păcatul păreau să radieze din pielea lui, ademenitoare și foarte, foarte obraznice. Ea aruncă iute o privire în jur, fără să fie surprinsă că majoritatea femeilor de acolo se uitau în direcția lor. Totuși, ciudat era că unele dintre cele care se holbau la ea nu aveau expresia pe care se obișnuise să o vadă chiar pe chipul persoanelor necunoscute. Pentru o fracțiune de secundă, își închipui că erau... geloase. Pe ea. Pentru că stătea lângă Keating Blackwood.

Pentru un scurt moment, își îngădui să zâmbească. Poate că norocul ei începea, în sfârșit, să se schimbe... și nicidecum în sensul în care s-ar fi așteptat vreodată.

capitolul 7

Keating putea să-și dea seama cât era de aproape de Pollard House după încordarea care i se accentua în mușchii umerilor. Era una dintre ciudățeniile vieții,

bănuia el, că, în vreme ce fusese destul de apropiat de Stephen Pollard când era copil, acum, că amândoi erau adulți, nu-l mai simpatiza prea mult pe verișorul lui.

După cum se așteptase, majordomul îl invită să stea în salonul de dimineață. Chiar dacă trecuseră șapte sau opt ani de când fusese ultima dată aici, nici măcar un lucru nu părea să se fi schimbat. Lumânările erau așezate în același loc pe poliță, aceleași volume cu piesele lui Shakespeare legate în piele își păstrau același loc în bibliotecă.

– Tu chiar locuiești în casa asta? îl întreabă el pe marchizul de Fenton când aceasta intră în încăpere.

– Îmi place ca lucrurile să fie așezate într-un fel anume. Să înțeleg că ai ceva vești?

Și gata cu zeflemeaua de familie.

– Da. Am nevoie de o bucată de hârtie, o peniță, iar tu trebuie să te așezi și să fii atent la ce o să-ți spun.

– Nu sunt un copil, Keating. Spune ce ai de spus și pleacă. Aștept să vină niște prieteni la micul dejun și nu vreau să te vadă aici.

Keating se așează la măsuta din colț.

– Ai cel mai ciudat mod de a cere ajutorul. Hârtie.

Fenton se uită urât la el, apoi își chemă majordomul.

– Am nevoie de hârtie și de o peniță, spuse el și, cu o reticență evidentă, se așează vizavi de verișorul lui. L-am văzut ieri pe Greaves în parlament, continuă el. Mi-a aruncat o privire. Dacă ai spus cuiva că ești aici pentru mine, termenii înțelegerii noastre o să se schimbe.

– Vrei să-mi spui că Greaves nu s-a mai uitat niciodată la tine?

– Ei bine, nu...

– Știe că suntem veri și nu te place, îl întrerupse Keating. Sunt gata să pun pariu că se uită urât la tine chiar foarte des. Nu i-am spus nimic. Și nici altcuiva. Se aplecă mai mult. Iar înțelegerea noastră nu o să se schimbe. Tu te însori cu Camille Pryce, eu îmi primesc cele zece mii de lire.

– Da, da.

Majordomul reveni cu cele necesare pentru scris și le puse jos, apoi părăsi din nou salonul. De îndată ce ușa se închise, Keating trase hârtia în față și înmuie penița în cerneală.

– Unu, spuse el și scrise numărul în timp ce vorbea, să-i trimiți lui Camille flori. Măine.

– De ce? Fetița m-a abandonat și m-a făcut de rușine. Nu stau eu să-i trimit flori. *Ea* trebuie să-și ceară scuze față de *mine*.

– Doi, continuă el să scrie, ignorând împotrivirea lui Fenton, peste două zile, să-i trimiți al doilea buchet de flori și un bilețel. Bilețelul o să spună așa: „Un cadou cu mult întârziat pentru aniversarea de zece ani”. Nimic mai mult. Nici nume, nici nimic.

Fenton izbi cu pumnul în masă.

– Nu. Refuz. Eu n-am convenit asupra acestui lucru.

– Trei, în fiecare zi de după, o să-i trimiți flori lui Camille, fiecare buchet cu un bilețel pentru următoarea zi de naștere, până când ajungi la douăzeci și unu de ani. Keating ridică privirea. Știi să numeri până acolo, nu?

– De ce faci toate chestiile astea? îl întreabă tăios vărul lui, cu fața tot mai roșie. Încetează să-mi insulți inteligența și explică-te.

Trăgând aer în piept, Keating lăsa deoparte penița. După cum observase în repetate rânduri, Stephen nu fusese niciodată impulsiv, cald sau... sensibil la nevoile și emoțiile altcuiva, în afară de propria persoană. Era inutil să se certe cu el pentru niște prostii pe care le începuse – sau, mai degrabă, nu le începuse – cu doisprezece sau cincisprezece ani în urmă. În plus, îl enerva faptul că povestea pe care i-o spusese Camille cu o zi înainte *chiar* îl înfuriase și îl tulburase.

– Foarte bine, mormăi el, după o clipă. În opinia lui Camille Pryce, tot haosul ăsta este din vina ta.

Fenton se ridică brusc în picioare.

– *Poftim?* Din vina *mea*? Eu i-am oferit o casă, un soț, stabilitate, o familie, o...

- Exact despre asta este vorba, îl întrerupse Keating. Nu i-ai oferit nici unul dintre lucrurile astea. Te-ai bazat pe o bucată de hârtie pe care ea probabil nu a văzut-o niciodată și prin care îi ofereai chestiile astea. Este o femeie tânără, Stephen. S-a așteptat ca măcar să-i trimiți un bilețel prin care să te prezinți. În cel mai bun caz, își dorea să-i faci curte.

- Vrei să spui că a fugit... că a plecat de la nunta noastră pentru că eu nu i-am făcut curte?

Cel mai probabil, cam atât putea să înțeleagă Fenton vreodată din toată povestea.

- Exact, spuse Keating cu voce tare. Și pentru ca ea să se mai gândească dacă se mărită cu tine, trebuie să-i schimbi percepția pe care o are despre tine.

Fenton se îndreptă cu pași apăsați spre fereastră, apoi se întoarse.

- Nu. Refuz. Înțelegerea a fost făcută de părinții noștri. Ea beneficiază de pe urma nunții mai mult decât mine. Sunt marchiz, la urma urmei. Ea o să fie marchiză. Mie nu mi-a făcut nimeni curte, dar eu n-am fugit.

- Tu nu ești fată.

Marchizul își sprijini din nou ambii pumni pe masă și inspiră adânc pe nas.

- Permite-mi să-ți spun răspicat ceva, Keating. Ea m-a făcut de rușine. Prezența ei la clubul Tantal continuă să mă facă de rușine. Cel puțin o dată pe zi, unul dintre amicii mei îmi spune că a văzut-o cu o seară înainte pe cea care aproape mi-a devenit nevastă, punându-le pâine pe masă, făcând cărțile sau conducându-i la masă pentru micul dejun. Și apoi râd în barbă și șușotesco unii cu alții.

Pentru cineva cu un puternic sentiment al vanității, așa cum era Fenton, chiar că era de netolerat. Keating era oarecum surprins că marchizul nu plecase mâncând pământul din Londra. Și totuși, el rămăsese și insista să îndrepte lucrurile. Pentru el, bineînțeles.

- Aș putea să aleg altă femeie cu care să mă însor, dar sunt încă dispus să onorez înțelegerea, continuă Fenton.

—Asta este cel mai bun mod de a îmbunătăți părerea înaltei societăți despre mine și despre ea. Să-i spui asta. Nu o să-i trimit flori după ce a făcut.

—Stephen, asta nu este o înțelegere de afaceri. Este vorba despre un bărbat și o fe...

—Sunt dispus să-i acord o a doua șansă. Să te asiguri că înțelege că alta nu mai primește. Dacă încă mai așteaptă flori și poezii după tot ce-a făcut, se înșală. Marchizul își întinse brațele și își apropie fața de Keating. Iar eu te plătesc cu o sumă foarte frumoasă ca să te ocupi de neplăcerile astea. Nu te aștepta să-ți fac eu treaba, dacă nu cumva îți dorești să-ți pierzi recompensa.

Fostul Keating ar fi aruncat conținutul călimării direct în fața vărului său, după care i-ar fi tras un pumn. Totuși, Keating cel pocăit luă pur și simplu bucata de hârtie și o rupse în două.

—Foarte bine, spuse el și se ridică. Însă sper să nu uiți că, de îndată ce vă căsătoriți, o să vă fie amândurora mai ușor dacă n-ați fi dușmani.

—Chiar ești ultimul om din Londra căruia i-aș cere vreodată sfaturi despre instituția sacră a căsătoriei.

Pumnul drept al lui Keating se încleștă. În aceeași clipă în care Fenton văzu mișcarea și se retrase, Keating își aminti de teancul foarte mare de bani care avea să dispară dacă își ducea lovitura până la capăt. Folosindu-se de fiecare dram de voință, își îndreptă din nou degetele.

—Atunci este interesant, spuse el, că faci tocmai asta. Dacă îmi permiți să-ți reamintesc, îți pui bazele în mine ca să-ți repar micuța ceremonie.

Înainte ca Fenton să mai spună ceva care să-l descurajeze cu adevărat, Keating părăsi Pollard House și se duse să ia prânzul cu ducele de Greaves. Era clar că vărul lui nu înțelegea cum funcționa mintea unei femei. Camille putea să se învinuiască pentru reacția exagerată, dar îl învinuia pe Fenton că provocase situația din capul locului. Și având în vedere cât de bine își cunoștea vărul, el nu putea să o condamne pe Camille că șovăia.

Dacă Fenton refuza să facă orice gest, ecuația nu se va schimba. La urma urmei, în vreme ce poate că ea acționase pripit și subestimase consecințele fugii din fața altarului, Camille hotărâse că prețuia mai mult dragostea – sau, cel puțin, prietenia – decât căsătoria cu un marchiz pe care îl respectase anterior. Nu era tocmai rezonabil să-i ceară să ia o decizie diferită câtă vreme nu se schimba nici una dintre datele problemei.

Bineînțeles că acum împrejurările erau diferite pentru ea. Keating nici măcar nu putea să-și închipuie diferența dintre a fi răsfățata fiică mai mare a unui viconte bogat și a fi angajata unui club de gentlemen. Poate că dacă i se oferea din nou ocazia, va decide că siguranța era mai importantă decât ceva intangibil, precum afecțiunea. Cu toate astea, adevărul era că nu-și dorea ca ea să fie nevoită să o facă.

Greaves îl aștepta pe scările de la clubul Society.

– N-ai fost alungat de aici, nu-i așa? întrebă ducele, care până atunci se sprijinise de balustradă. Am uitat să te întreb, așa că m-am gândit că este mai bine să te aștept afară. Ca să mă asigur.

– Nu-mi amintesc, răspunse Keating. Să încerc?

Lacheul de la intrare doar clipi la el o dată sau de două ori, așa că Keating bănuî că nu i se interzisesese niciodată accesul în club. Grație prezenței lui Greaves, fură așezați la masa de lângă fereastra principală... deși poate că fu doar dorința maestrului de ceremonii de a atrage mai mult atenția asupra clubului. La urma urmei, câte cluburi se puteau lăuda cu un criminal care se bucura de un fazan fript în clădirea lor?

– Lady Ogilvy a întrebat de tine ieri-seară, spuse Adam douăzeci de minute mai târziu, peste farfuria cu friptură.

– Chiar așa? Este femeia aceea cu sâni foarte generoși, nu?

– Nu te aștepți să cred că ai uitat numele tuturor celor cu care te-ai intersectat, nu-i așa?

Keating luă o gură de limonadă insipidă. Și-ar fi dorit un whisky, dar cum, în ultima vreme, îi era destul de greu să rămână treaz, hotărâse că limonada era o alegere mai înțeleaptă.

– Bine. Ce i-ai spus scumpei Marianne?

– I-am spus că ești bine, dar că ai de gând să rămâi la Londra puțin timp. A spus că este păcat, apoi a vrut să știe dacă e adevărat că ai alergat prin Green Park ca să săruți fete tinere. Pentru că se gândea să facă și ea o plimbare pe acolo mâine.

Limonada îi rămase în gât, iar el tuși.

– Așa se explică de ce ieri fetele păreau să împânzească practic parcul, reuși el să spună. Doamne, Dumnezeule! Vor să le sărut?

– Ești un crai foarte chipeș, un amant celebru și ai lipsit șase ani. Debutantele nu cunosc decât poveștile, prietene. Pentru ele, tu ești o legendă, nu o...

– O bestie? sfârși Keating fraza.

– O pramatie, dar bănuiesc că este același lucru. Greaves arată spre paharul din mâna lui Keating. Deci ai renunțat la afurisitul ăla de rom?

– Momentan. Mi se pare că provoc mai puține probleme când sunt treaz. Desigur, oarecum.

– De ce anume ai încerca să provoci mai puține probleme, Keating? Adică spui că încerci, apoi devii craiul pupăcios din Green Park. Și trebuia să știi că, odată cu revenirea la Londra, o să trezești la viață toate zvonurile și poveștile. Ca să nu mai pomenesc despre puzderia de iubite pe care le-ai lăsat în urmă.

Keating trase aer în piept.

– Chiar că ești un nemernic insistent, nu? mormăi el în cele din urmă.

Cu un zâmbet rapid, ducele termină de mâncat.

– Și nici n-am început să sap.

Greaves avea propriile secrete și propria agendă, iar Keating nu avea nevoie de un simț al observației prea ascuțit ca să știe că se întâmplase ceva care provocase o ruptură serioasă între duce și marchizul de Haybury.

Dar, în ceea ce-l privea pe el, Adam Baswich nu fusese niciodată altceva decât un prieten adevărat și neclintit chiar și atunci când ar fi fost mult mai ușor să-i întoarcă spatele.

- Fac o faptă bună, spuse el încet, foarte conștient de cum ar fi reacționat Fenton dacă descoperea că mai cunoștea cineva detaliile solicitării lui. În schimbul unei recompense substanțiale. Nu pot să-ți spun mai mult de atât.

Ducele mestecă și înghiți.

- Cu greu te-aș fi ales să fii omul care să convingă o fată să revină în fața altarului, comentă el, în cele din urmă, având în vedere cât de departe le cam duci de el. Dar, cu siguranță, ai o șansă mai bună decât Fenton să o convingi.

- Eu n-am spus niciodată așa ceva. Și habar n-am despre ce tot trăncănești acolo. Nici măcar nu era surprins că Greaves pusese piesele enigmei cap la cap. Ducele era un maestru al jocurilor.

- Sunt doar uimit să te văd la cheremul lui Fenton pentru orice motiv ar fi. Credeam că te-a renegat cu ani în urmă.

- Nu atât renegat, cât s-a prefăcut pur și simplu că nu exist. Ceea ce mi-a convenit de minune, crede-mă.

- Atunci, trebuie să fie vorba despre o recompensă cu adevărat substanțială.

- Este. Așa că nu te mai uita urât la vărul meu. Nu ne tragem cu toții din Cresus, Midas sau cine ți-o fi lăsat averea pe care o ai.

- Amândoi știm că l-am moștenit de Lucifer însuși, dar înțeleg ideea. Greaves se încruntă. Aș putea să-ți împrumut o sumă de bani, dacă asta ți-ar fi de ajutor.

- Un împrumut nu este potrivit, Adam. Dar mulțumesc pentru intenție.

De fapt, se mai gândise uneori să-i ceară bani ducelui, atunci când recolta era săracă sau când prețul lânii sau al cărnii scădea, dar aceea era pedeapsa lui. El trebuia să sufere. Ba mai important de atât, el trebuia să fie cel

care câștiga banii cu care să plătească pentru greșelile lui. Chiar dacă era nevoit să apeleze la mijloace neconvenționale pentru asta.

Ducele își dresă glasul.

– Bine atunci. Cum vrei. De fapt, o să-ți dau o mână de ajutor. Ce-ai zice dacă ar fi să ofer ca excursie o vizită privată în Turnul menajeriei? Proiectul tău ar putea să-ți aducă prietena roșcată ca să fie în siguranță. Iar eu o să-ți împrumut un pic din așa-zisa mea bună-cuviință.

– Vrei să spui că te oferi să ne însoțești la o ieșire? întrebă Keating surprins.

– Pare doar că din combinația dintre reputația ta și poziția ei în lumea bună, fără ajutorul meu, o să te limitezi să te plimbi prin colțul părăsit al vreunui parc sau să joci cărți la masa ei.

Și el se gândise la același lucru. Indiferent cât de fermecător avea de gând să fie, nu putea să se plimbe decât de câteva ori în parc până ce ea își va da seama că el nu putea, de fapt, să facă nimic ca să-i îmbunătățească reputația. Mai ales, din câte se părea, că nu-i plăcea ca lumea să se uite la ea chiorâș.

– Accept.

– O să fac aranjamentele necesare. Joi după-amiază?

– Ar putea să fie joi dimineață?

– Am crezut că are treabă atunci.

Keating încuviință din cap.

– Are. Cred că ar fi în regulă o demonstrație a lucrurilor pe care ar putea să le facă, dacă n-ar lucra într-un club de gentlemen.

– Ah. Foarte inteligent din partea ta.

Dacă Keating ar fi fost genul de om suspicios, ar fi crezut că Adam pune ceva la cale. Ei bine, el era genul de om suspicios, dar cum putea să-și numere pe un singur deget prietenii buni și loiali, hotărî că poate ducele chiar avea intenții caritabile și încerca, în felul lui, să ajute.

– Este un mijloc spre atingerea unui scop, prietene, spuse el cu voce tare.

– Numai să nu uiți că nu poți să o salvezi, dacă o compromiți între timp.

Încercând să-și ascundă tresărirea, Keating mormăi ceva ce nici măcar el nu reuși să descifreze și-și termină de mâncat fazanul. Să o compromită public pe Eleanor, Lady Balthrow, fusese numai consecința unei nopți cu alte evenimente, dar într-o singură seară, reușise să o și compromită și să-i ucidă și soțul. Desigur, până în clipa în care își dăduse seama exact de tot ce se întâmplase, nu mai fusese cu putință să-i salveze reputația, dar măcar putea să o ajute să ducă un trai comod la adăpost, acolo unde era obligată să trăiască acum.

– Da, mulțumesc că mi-ai reamintit, mormăi el.

Greaves îl studie din nou.

– După cum am spus și înainte, prietene, o să fii discreția în persoană dacă o să vrei să vorbești vreodată.

– Tu spune-mi de ce te detestă Haybury, iar eu o să-ți spun povestea mea tristă, sugeră Keating.

– Fugi de aici.

– Mă gândeam eu.

Cu curiozitatea satisfăcută sau nu, micul schimb de replici își atinsese scopul; Greaves încetă să-i mai pună întrebările incomode la care Keating putea, dar nu avea să-i răspundă. Vreodată.

– Cum se face că ai toate astea, când ești în Londra doar de un an și ceva? întrebă Camille, ridicând privirea din ziarul desfășurat pe podea în fața ei.

Genevieve Martine puse încă un teanc de ziare și se așeză pe podea lângă ea.

– Mi s-a părut înțelept să fiu mereu la curent cu ce se petrece în Londra, oriunde aș fi, răspunse Jenny cu accentul ei franțuzesc neobișnuit.

Cea mai veche și mai bună prietenă a lui Lady Haybury, Jenny nu avea o poziție oficială la clubul Tantal. În același timp, deseori știa mai multe decât oricine altcineva despre ce se întâmpla și avea ciudata abilitate de a fi omul potrivit la locul potrivit. Se zvonea

că, pe vremuri, fusese spioană pentru Wellington, dar, pentru numele lui Dumnezeu, în ciuda cocului blond, sever, și a aerului de guvernantă, Genevieve avea doar 23 de ani.

Și totuși, Camille nu cunoștea pe nimeni care să păstreze numerele din ultimii zece ani ale ziarului *Times*, frumos organizate și stivuite pe ani.

– Știi ceva despre Keating Blackwood? întreabă ea.

– Știu poezia, răspunse Jenny, apoi desfăcu sfoara care lega teancul și deschise ziarul de deasupra. Știu că Lady Balthrow și-a petrecut cea mai mare parte din ultimii șase ani în străinătate, pe continent. Și mai știu că... Tânăra întoarse pagina, apoi încuviință din cap și îi întinse lui Camille ziarul. Și mai știu că cea mai mare parte din averea lui Lord Balthrow a fost moștenită de nepotul lui.

Inima lui Camille i se zbătu straniu în piept.

– Crezi că Keating o întreține. Pe Lady Balthrow.

– N-am spus asta. M-ai întrebat ce știu, iar eu asta îți spun. Îi întinse alt ziar. Uite încă unul.

În urmă cu șase ani, numele lui Keating Blackwood părea să apară în paginile ziarului *Times* mai des decât cel al prințului George. Pariuri scandaloase, jocuri de noroc serioase și femei. Ziarele de scandal foloseau cel mai adesea inițialele doamnelor cu care părea că se însoțise. În patru seri diferite fusese văzut cu cinci femei diferite; după șase ani, nu era pe deplin sigură cine putea să fie Lady M, RS, WA sau VV, dar bănuia cine putea să fie Lady B. Și acelea erau toate detaliile care apăreau în ziarele de pe o săptămână.

– Doamne, mormăi ea și mai ridică un ziar. Sunt oarecum surprinsă că mai este în viață.

Jenny chicoti.

– Se pare că un bărbat crescut de niște rude care aveau deja un marchiz de care să se ocupe a căutat alte căi prin care să se facă remarcat. Sau se poate să fie doar puțin nebun.

Camille se opri din dat paginile. Prima presupunere a lui Jenny părea destul de logică; dată fiind antipatia lui Keating față de vărul lui, putea să-și închipuie prea bine că el fusese cel ignorat dintre cei doi. Pe de altă parte, sălbăticia lui, înclinația de a provoca scandal doar pentru că putea... *chiar* că era puțin nebun. Și asta îl făcea cu atât mai interesant. Chiar mai interesant decât i se părea deja.

- Ai ziarele care povestesc despre moartea lordului Balthrow?

- Cred că da.

Le găsiseră în al treilea teanc. Pe lângă detaliile scandaloase și sinistre despre relația cu Lady Balthrow, numai din cuvintele alese de autor era clar că vechile obiceiuri ale domnului Blackwood nu mai amuzau pe nimeni în Londra sau, mai ales, în Mayfair. Două zile la rând, titlurile anunțaseră că urma să fie spânzurat în Newgate.

Camille își duse o mână la gât. El îi spusese că regreta tot ce se întâmplase cu Lord și Lady Balthrow, iar ea bănuia că așa era, în parte, pentru că scandalul pusese capăt distracției lui.

- Nu i s-a poruncit să plece din Londra, murmură ea ca pentru sine.

- Nu cred că ar fi fost plăcut să rămână. Balthrow nu era extraordinar de popular, dar era un membru al nobilimii. Să-l ucizi pe unul dintre ei nu este un lucru văzut cu ochi buni, cu atât mai mult când ucigașul este unul dintre ei.

Mai jos pe pagină, anunțând că fapta lui Blackwood fusese declarată de către tribunale drept legitimă apărare, ea observă un titlu mult mai mic. „Lady Balthrow a plecat din Londra înainte ca procesul lui Keating să se încheie“.

- Ea chiar a avut o aventură care s-a terminat cu moartea soțului ei.

- Adică dacă îi păsa cu adevărat de Keating, n-ar fi rămas ca să vorbească în favoarea lui la proces?

Jenny zâmbi ușor.

– Ce gând frumos, Cammy.

Ah, cunoștea acea privire. Era naivă. Bineînțeles că Lady Balthrow ar fi fost mai preocupată de propria libertate decât să-l ajute pe Keating să o obțină pe a lui. Dar dacă ceea ce insinua Jenny... era adevărat, Keating încă o mai ajuta pe Eleanor Howard la șase ani după ce fusese achitat. Nu că ar fi fost în vreun fel treaba ei, doar că acum că i se năzărise, nu mai părea în stare să-și scoată gândul din minte.

– Pot să le împrumut? întrebă ea și făcu un semn spre ziarele pe care le scoaseră.

– Desigur. Jenny se ridică. Dacă simți că este prea neplăcut să-l ai în preajmă pe domnul Blackwood, pot să mă ocup ca permisul lui de oaspete să fie anulat.

– Dacă tu și Lady Haybury ați interzice accesul tuturor bărbaților pe care una dintre angajatele voastre îl displace dintr-un motiv sau altul, nu prea ați mai avea un club pentru gentlemen.

– Absența lui Fenton nu ne-a distrus în nici un fel. Iar când Diane te-a angajat, ți-a promis că o să fii în siguranță aici, Cammy. Asta nu se schimbă.

– Mulțumesc. Își adună ziarele, apoi se ridică și ea de pe podea. Dacă nu erați tu și Lady Haybury, nu știu ce-aș fi făcut.

– Am reușit împreună, nu cred că ne-am fi descurcat separat. Genevieve o conduse până la ușă. Dacă-mi permiți, să ai grijă, Camille! În trecut, Blackwood a trecut prin Londra cam ca o explozie de tun. Nu pot să-mi închipui decât că un tun care are și o țintă ar fi cu atât mai problematic.

– Cred că am deja mult prea multă grijă zilele astea, dar îți mulțumesc, Jenny.

– Faci cum crezi.

Întoarsă în dormitorul pe care îl împărțea cu Sophia, prietena ei aproape că sărea pe marginea patului.

- Ai primit un bilețel, îi spuse ea cu un zâmbet larg și flutură hârtia spre pervaz. Și flori. Și un alt bilețel.

Camille privi în direcția spre care arăta. Un buchet superb de trandafiri galbeni, legat cu panglici roșii, era așezat într-o vază pe care cu siguranță o împrumutase de undeva din club. Flori. Nu mai primise niciodată în viața ei flori. Cu degete ușor tremurânde, se îndreptă spre pervaz și trase bilețelul împăturit din mijlocul florilor. „Un foarte întârziat «La mulți ani» pentru aniversarea de zece ani”, citi ea cu voce tare.

- Foarte întârziat, încuviință Sophia. De la cine este? Se uită din nou și întoarse bilețelul.

- Nu zice.

Aplecându-se, inspiră parfumul delicat al trandafirilor.

- Blackwood, își dădu cu părerea prietena ei. Nu crezi?

- Într-adevăr, i-am menționat că Fenton nu mi-a trimis nici măcar o scrisoare, spuse încet Camille, dar aniversarea mea de zece ani n-are vreo importanță deosebită. De unde a știut Grace că florile sunt pentru mine?

- Nu știu. Ea le-a trimis sus, iar Mary a spus că ți-au fost aduse ție. Sophia făcu din nou semn spre bilețel. Poate ne explică el.

Când Camille luă hârtia împăturită, fu nevoită să admită că spera ca florile să fie de la Keating. Altfel, putea să se gândească la o singură persoană care ar fi putut să le trimită și nu-și dorea să se gândească la așa ceva. Despături bilețelul și îl citi. Apoi îl mai citi o dată.

- Ce zice? Este de la Blackwood.

- Stai o clipă, pentru numele lui Dumnezeu. Trase aer în piept și citi cu voce tare ca să audă și Sophia:

Dragă Camille,

Dacă tu și Sophia puteți să vă luați liber joi dimineață, ducele de Greaves s-a oferit să ne însoțească într-un tur privat al menajeriei din Turnul Londrei. Cum sunt îngrozit de ideea de a nu fi devorat

de un leu, sper că vei putea să vii. Te rog să-mi spui care este decizia ta.

KB.

– Oh, Turnul! exclamă Sophia și sări din nou în pat. Spune da, spune da!

– Avem treabă joi dimineată, Sophia. În sufletul ei, și ei îi venea să țopăie, dar rezistă cu stoicism impulsului. Mai întâi, trebuie să vorbim cu Jenny și cu Pansy.

Sophia sări brusc în picioare, o apucă pe Camille de mână și o trase spre ușă, apoi de-a lungul coridorului.

– Atunci, hai să vorbim cu ele! Oh, n-a spus nimic despre flori, nu? Crezi că înseamnă că nu le-a trimis el? Atunci cine altcineva să le fi trimis? Oh, Turnul! Mi-am dorit dintotdeauna să merg acolo, dar pe cine Dumnezeu puteam să conving să mă însoțească?

Camille își dori ca Sophia să tacă o clipă. Pentru că, deși spera că vor putea să i se alăture lui Keating, în momentul acela era mai preocupată să afle cine ar fi putut să trimită florile, dacă nu fusese el. Pentru că nu putea să se gândească decât la o persoană care uitase de cea de-a zecea ei aniversare și care să-și fi dorit să o felicite acum. Iar ideea că marchizul de Fenton ar fi hotărât brusc să se revanșeze față de ea o făcea să se simtă incomod. Mai ales acum, când tocmai îl întâlnise pe irezistibilul lui văr.

capitolul 8

Joseph Bullock, însuși îngrijitorul menajeriei, îi conduse la colecția de animale. Keating rămase ușor în spate, privind, în vreme ce individul îi plimba mândru pe lângă un lup plictisit, un șacal și o vulpe albă care refuza să iasă din cușcă, în ciuda faptului că i se oferiră niște amărâte de aripioare de pui și un bot de porc.

– Este un animal de noapte, să știți, anunță îngrijitorul, lovind boxa din spatele cuștii cu una dintre aripioare. Din Groenlanda. Iarna e foarte întuneric acolo.

– Poate că-și face griji că o să fie transformat într-un manșon de blană, comentă sec Greaves.

Camille se aplecă, încercând să se uite în colțul îndepărtat al cuștii.

– Sărmanul! Sunt sigură că pur și simplu nu-i place să stăm așa cu gura cască la el.

– O să chem un ajutor cu un vătrai încins și îl facem noi să iasă ca să-l vedeți, Excelența Voastră.

– Nu o să fie nevoie, Bullock, răspunse ducele, după ce Sophia scoase un chițait îngrozit. Să continuăm, nu?

– Desigur.

Se îndreptară spre altă serie de cuști, iar din mai multe dintre ele se auzeau mârâieli joase și hârâite. Camille se apropie ușor de Keating, iar el îi oferă brațul.

– Cred că tu trebuie să mă protejezi, spuse el târăgănat.

Ea își îngropă degetele în mâneca lui.

– Ei bine, trebuie să fiu aproape ca să fac asta, nu-i așa? El chicoti.

– O strategie strălucită, draga mea.

– Ah, o să vă distrați. N-am hrănit hiena, așa că o să vedeți ce maxilare puternice are.

Un ajutor se apropie cu ceva ce semăna cu un os de taur, iar Bullock îl flutură spre barele din metal ale cuștii, înainte să-l introducă pe jumătate înăuntru.

Cu o mârâială bolborosită, animalul se aruncă în față și apucă osul din mâna îngrijitorului. La numai o secundă după aceea, osul se frânse în două.

– Doamne sfinte, spuse Camille. Nu poate să rupă barele, nu?

– Oh, nu, milady. Sunt făcute din fier special.

– Nu știu despre tine, dar eu sunt pe deplin liniștit, spuse Keating cu voce scăzută.

Șoapta râsului ei înăbușit îl copleși. În trecut, mai auzise râsul sălbatic și amețitor al femeilor, țipetele lor când erau zguduite de pasiune și chicotelile lor la vreo glumă usturătoare pe care o făcuse despre cineva. Dar

un râs autentic, amuzat... raritatea lui i se înfipse direct în piept.

El se scutură. Da, putea să aprecieze râsul. Dar nu de aceea venise la Londra. Trase aer în piept, apoi aruncă o privire spre Adam și Sophia, aflați pe partea cealaltă a cuștii.

– Mă bucur nespun că ai reușit să scapi de munca de la club azi, murmură el. Greaves are ședință la parlament după-amiază, așa că asta era singura ocazie.

– Eu și Sophia am făcut schimb cu Emily și Jane, așa că o să fiu în Sala Demetra în seara asta.

– Ce păcat! Speram să mă însoțești la teatru diseară. În orice caz, suna bine.

Ea ridică privirea spre chipul lui.

– Keating, te... dai cumva la mine? întrebă ea.

Ochii albaștri, la fel de adânci precum cerul, se uită direct la el. Keating își deschise gura, apoi o închise la loc. Indiferent ce-ar fi spus după aceea ar fi fost o minciună. Nu avea cum să o evite... dacă nu cumva nu-i spunea că se afla la Londra ca lacheu al lui Fenton și că da, se dădea la ea. Doar că nu pentru el. Apoi ea îl va lovi între picioare, iar el rămânea și fără bărbăție, și fără cele zece mii de lire.

– Trebuie să am un răspuns la asta? rosti el încet, întrebându-se dacă exista un abis mai adânc în iad decât cel în care avea deja un loc rezervat special pentru el, cu nume și tot tacâmul. Îmi place să fiu în preajma ta. Asta mi-e clar. În general, îmi fac foarte puține planuri. Iar gândurile legate de viitor îmi dau dureri de cap.

Ea zâmbi din nou.

– Nici mie nu mi-a fost vreodată de folos să-mi fac planuri.

– Bine. Atunci noi doi putem să ne dăm târcoale unul altuia până când unul dintre noi decide încotro se îndreaptă sau ne aruncăm în Tamisa.

Când ea încuviință din cap și apoi îi dădu drumul ca să vadă tigrii cu Sophia, el oftă prelung. La naiba cu Fenton, pentru că-i lăsase lui toate mișcările și la naiba

cu vărul lui, pentru că era un om atât de rece, încât avea ochi numai pentru onoare, bani și mândrie. Din câte putuse să-și dea seama, Camille nu-și dorise niciodată să se răzvrătească. Prostia lui Fenton o făcuse să fugă mâncând pământul. Și, desigur, Fenton nu credea că făcuse ceva rău.

– O să-ți dea de cap, să știi, se auzi din spate vocea scăzută a lui Greaves.

– Nici eu nu mi-am dat de cap, așa că nu pot decât să-i urez succes. Își îndreptă spatele. Ea însemna zece mii de lire. Atâta tot.

– Da, îmi dau seama că nu-ți pasă deloc de ea.

– Taci din gură!

Voia să dea în ceva, iar Greaves părea să insiste să fie cea mai posibilă țintă. Frustrarea părea concentrată în fiecare nerv... frustrarea provocată de vărul lui, de toată harababura în care se băgase și de Camille. Mai ales de ea, deși măcar știa de ce. Doar să se afle în prezența ei, și începea practic să vibreze.

Tânjise după femei și înainte, mult mai des și pentru mai puține motive decât ar fi trebuit să aibă, dar nu-și aminti să îi fi plăcut vreodată de vreuna dintre ele. Să o fi plăcut, apreciat, să se fi bucurat de prezența ei. Părea foarte important să-și dea seama de acest lucru, cu toate că mintea lui insista că nu conta. Avea obligații care suprimau afecțiunea pentru o femeie pe care tocmai o întâlnise. În plus, dacă învățase o lecție în ultimii șase ani, aceea era că nu trebuia să se interpună niciodată între o femeie și un alt bărbat.

Chiar dacă devenea tot mai clar că celălalt bărbat nu o merita, și mai ales atunci când celălalt bărbat era vărul lui.

– V-ar plăcea să vedeți puii? întrebă Bullock și îi distrase atenția de la reflecțiile lui inutile.

– Putem? întrebă Sophia, cu ochii ațintiți spre leoaica mare din cușca din fața ei. Sunt fioroși?

– Au doar o lună. Abia dacă au deschis ochii.

Cu un gest adresat unui ajutor, Bullock îi trecu printr-o uşă grea, închisă.

O clipă mai târziu, se iviră două ajutoare, fiecare purtând câte doi pui de leu în braţe.

– Oh, sunt minunaţi! exclamă Camille în momentul în care puii fură lăsaţi pe podeaua de cărămidă. Se așează pe jos lângă ei și îl trase pe unul în poală. Keating, vino aici! Ce blăniță moale are!

Deși, în mod normal, ar fi renunțat la mai multe lire câștigate din greu ca să evite să se așeze pe podea cu o fată neprihănită care să mângâie blănița unei feline foarte mari, de data asta nici măcar nu se deranjă să încerce să opună rezistență. Se puse jos alături de ea și își văzu numaidecât lavaliera agățată de alt pui.

– Este evident că n-ai nici un simț al modei, îi spuse puiului, observând că până și Greaves, cu bine cunoscuta lui răceală, o ajuta pe Sophia, care chicotea, să scoată gheruțele unui leuț din tivul rochiei.

– Dar dacă întreabă cineva de lavaliera ta, poți să le spui c-ai fost atacat de un leu.

– Da, bănuiesc că sună mai impresionant decât este în realitate.

Mai dădu să spună ceva, dar Camille își coborî fruntea și își frecă obrazul de pușorul ei, iar el își pierdu firul gândurilor.

La lumină, părul ei era mai deschis la culoare decât blana roșiatică a leului, dar ceea ce îl ului era expresia de încântare absolută de pe chipul ei frumos. Se întreabă cât trecuse de când nu mai simțise o asemenea bucurie neîngrădită, iar un moment mai târziu, i se împlântă în inimă cuțitul tăios al nevoii de a-i permite să se simtă din nou așa.

Ca să-și ascundă încurcătura, se luă la trântă cu puilul care îi mânca lavaliera, până când acesta își începu mârâielile lui firave și încercă să se răzbune pe mâneca lui stângă.

– Doamne, Dumnezeule, o să fiu devorat, spuse el cu blândețe, în vreme ce Camille se îneca de râs.

- Este clar că animalul te recunoaște ca pe un confrate prădător, observă Greaves, apoi le făcu semn lui Bullock și ajutoarele lui să adune puișorii împrăștiați care încotro.

- Nu știu ce să zic, răspunse Keating încercând să nu se încrunte. Tocmai m-am simțit ca o antilopă adineauri.

Se ridică, apoi se aplecă să o ajute și pe Camille. Nu-i mai trebuia decât ca Adam să-i amintească fetei că el nu era de încredere.

Mâna ei înmănușată o prinse delicat pe a lui, iar el o trase sus.

- A fost remarcabil, comentă ea încă zâmbitoare, deși nu mi-aș dori să repet experiența cu ei peste vreun an sau așa ceva.

- Oh, o să fie fatali peste șase luni, milady, interveni Bullock. Adevărați lei englezești, știți.

Cu întârziere, Keating își dădu seama că încă o ținea de mână. Scuturându-se, îi dădu drumul. Nu aveți și vreun urs mare sau așa ceva?

- Oh, ba da, bătrânul Martin. Este un dar primit din America... de la Hudson Bay Company. Pregătiți-vă, prieteni, pentru că este foarte mare... nu seamănă deloc cu frații lui europeni. În vreme ce doamnele o luară imediat pe urmele îngrijitorului, spre cușca bătrânului urs masiv care, în mod evident, avea o slăbiciune pentru biscuiți, Keating îl apucă pe Greaves de umăr.

- Tu nu te afli aici ca să mă pui într-o lumină proastă, suieră el.

- Credeam că te ajut, răspunse ducele tot în șoaptă. Punctam doar cât de nepotrivit ai fi ca... ei bine, pretendent.

La naiba, Adam avea mare dreptate.

- Am nevoie ca ea să aibă încredere în mine.

- De ce, ca să o minți în privința motivelor pentru care te afli aici?

Keating își lipi palma de pieptul ducelui.

- Las-o baltă!

Greaves coborî privirea spre mâna lui.

- Şi eu care credeam că te iei la ceartă numai când eşti beat. Prea bine. N-ai decât. O să încetez să-ţi mai ofer ajutorul meu.

- Bine. În vreme ce îşi retrase mâna, Keating se încruntă. Deşi s-ar putea să te rog să mă laşi să-ţi folosesc loja de la teatru.

- Nu este uşor să-ţi fiu prieten.

- Da, ştiu. Am multă consideraţie pentru tine că mă tolerezi.

În timp ce-şi terminară turul prin grotă cu o plimbare prin zona cu diverşi vulturi şi şoimi expuşi, Greaves îi oferi braţul Sophiei. Gestul permitea ca şi Keating să facă acelaşi lucru cu Camille, iar ea îşi strânse degetele pe mâneca lui.

- A meritat să-ţi modifichi programul de lucru? întrebă el, urmând cealaltă pereche spre trăsura ducelui.

- Oh, fără îndoială. Ea îi zâmbi larg. Am ţinut în braţe un pui de leu.

Luminaţi de zâmbetul acela, pentru o fracţiune de secundă, şase ani de ruşine şi suferinţă se risipiră.

- Şi eşti sigură că nu vrei să mă însoţeşti pe Drury Lane în seara asta, la o reprezentaţie a

El îi aruncă o privire lui Greaves.

Ducele oftă.

- Cred că este *Visul unei nopţi de...*

- La *Visul unei nopţi de vară*? îl întrerupse el.

- Nu pot. Mi-am schimbat deja programul de lucru şi...

- Ştii că Emily ţi-ar ţine locul la noapte, Cammy, interveni Sophia. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te la teatru. Şi aşa te-ai tot plâns că ai ratat toate spectacolele din ultimul an.

Camille se înroşi.

- Nu se cade. Îşi lăsa capul în jos. Ştiu că sună prostesc, mai ales venind din partea mea, dar nu vreau să înrăutăţesc şi mai tare lucrurile.

- O să găsec pe cineva care să ne însoţească, spuse Keating, încercând din răsputeri să păstreze un ton

firesc. O femeie, pentru că, altfel, ei bine, n-ar fi... Se încruntă. O să fie cuviincios. Și cine se uită urât la tine o să aibă de-a face cu mine. Ești una dintre puținele persoane care îmi tolerează prezența, iar Greaves sigur va sforăi până la al doilea act. Doar ca prieteni.

– Ducii nu sforăie, comentă scurt Greaves.

Oh, Camille își dorea să meargă, și era evident după bălmăjeala spusă de Keating că și el își dorea ca ea să vină. Nu mai fusese la teatru de dinainte să fi refuzat să se mărite. Își mută privirea de la chipul lui aproape nepăsător spre chipul evident nerăbdător al Sophiei, apoi spre expresia vag amuzată a ducelui de Greaves.

– Nu pot, spuse ea, incapabilă să-și rețină tremurul ușor din voce.

De ce se simțea ca și cum ar fi refuzat mai mult decât o noapte la teatru? Voia să accepte din mai multe motive decât doar ca să vadă o piesă. Da, legal, presupunea că era încă logodită cu lordul Fenton, dar șovăiala ei nu se datora nici unei înțelegeri de douăzeci și doi de ani. Ori de câte ori se uita la Keating Blackwood, gânduri înfierbântate îi dansau prin minte, simțea fiori pe șira spinării și i se înmuiau picioarele. Era atât de tentant – el era atât de tentant –, dar să se ducă la teatru în compania lui nu era chiar același lucru cu a se plimba prin parc.

Prea mulți oameni – și mai ales prea mulți pe care ea îi cunoștea și care o cunoșteau – ar fi fost prezenți. Poate că era destul de curajoasă să țină în brațe un pui de leu, dar animalul fusese un mititel scump și habar nu avea că ea era o paria a societății. Bineînțeles, Keating știa, dar el era mai rău decât ea.

Expresia lui nu se schimbă.

– Foarte bine. Să-mi spui dacă te răzgândești.

Ea se răzgândise deja de șaptesprezece ori de când o întrebase.

– O să te anunț, rosti ea cu voce tare.

Din fericire, Sophia conduse discuția în următoarele douăzeci de minute de care avură nevoie ca să se întoarcă

la clubul Tantal. Camille nu avea nici cea mai vagă idee cum de prietena ei reușea să-și accepte propria origine scandaloasă și pur și simplu... să nu-i pese ce credeau alții. Singurul motiv pentru care căutase de lucru la club era fiindcă nimeni nu o angajase ca guvernantă și fiindcă nici una dintre rudele din partea mamei sau a ducelui nu o acceptase.

Ambii bărbați coborâră din trăsură ca să le conducă până la ușa din față a clubului Tantal. Și alți oameni îi văzură. Camille se îndreptă puțin de spate, întrebându-se ce trebuiau să gândească acum că vedeau două dintre fetele de la Tantal, după cum obișnuiau unii să le numească, fiind escortate de un duce și de un crai lipsit de scrupule. Desigur, parte din distracție în clipa aceea era că nimeni nu ar fi îndrăznit să scoată un cuvânt urât în acea companie deosebită. De una singură... ei bine, n-ar fi ieșit singură pe ușă.

- M-am distrat de minune, spuse Sophia și făcu o reverență. Vă mulțumesc atât de mult că m-ați întrebat și pe mine.

- Nu te-am întrebat, răspunse ducele de Greaves cu un zâmbet. Te-am luat cu noi. Iar plăcerea a fost de partea mea.

- Da, îți mulțumesc foarte mult, susținu Camille. N-am să uit niciodată că am ținut un leu în poală.

După expresia ștrengărească de pe chipul lui Keating, el voia să spună ceva amuzant, însă doar încuviință din cap.

- Plăcerea a fost și de partea mea. Pot să vin să te văd mâine?

Pentru cineva care nu îi făcea curte, cu siguranță îi acorda multă atenție. Și cu toate că încheierea poveștii înainte ca ea să devină haotică și dureroasă era probabil cel mai înțelept lucru, își petrecuse totuși viața cu bărbați care știau că ea era deja promisă altcuiva. Un flirt ușor nu putea să facă nici un rău. Nu atunci când știa că era doar stilul foarte scandalos al lui Keating. Și ziua aceea fusese foarte, foarte frumoasă.

- Bineînțeles, spuse ea, ușurată că el nu părea să fie supărat de refuzul ei de a-l însoți la teatru. Ca prietenă, bineînțeles.

El înclină capul.

- Desigur.

De îndată ce intră în foaier, Grace o apucă de braț.

- Aștia sunt pentru tine, îi spuse femeia majordom din tura de zi, arătând spre un buchet mare de trandafiri albi de pe măsuta din foaier.

Camille luă bilețelul.

„La mulți ani la aniversarea de doisprezece ani“, citi ea în gând. „Devii o tânără minunată.“

Ea zâmbi și se aplecă să miroasă trandafirii. Totuși, când auzi trăsura pornind afară cu un huruit, se îndreptă de spate. Cu inima bătându-i cât pe ce să-i sară din piept, se grăbi să iasă din clădire, trecu valvârtej pe lângă trei membri ai clubului la fel de uimiți ca și ea.

- Keating! strigă ea.

Trăsura se opri brusc. O clipă mai târziu, Keating era pe alee și se îndrepta cu pași repezi spre ea.

- S-a întâmplat ceva? întrebă el, fără obișnuitul lui umor cinic în voce.

Reacția o luă prin surprindere. Își făcea griji pentru ea. Sincer. Ceea ce făcea impulsivitatea și încăpățânarea ei mai ușor de tolerat.

- Invitația la teatru din seara asta. Accept.

El zâmbi larg, apoi mai făcu un pas spre ea și ridică mâna, ca pentru a-i mângâia obrazul. În ultima clipă, chiar înainte ca ea să se aplece spre el, el se opri și își coborî din nou mâna.

- O să fiu aici la șapte.

- O să fiu gata.

- Foarte bine. Eu... Se uită peste umăr, spre trăsura care aștepta. Ar trebui să plec.

Camille simți o dorință nebunească de a chicoti.

- Ne vedem pe seară.

- Da. Bine. Rămas-bun.

Plăcerea lui sinceră la auzul răspunsului ei o încălzi pe dinăuntru într-un fel pe care nu îl mai simțise vreodată. Și răspundea hotărât la întrebarea care nu-i dăduse pace în ultimele trei zile, de când primise primul buchet aniversar. Poate Keating dorea ca ea să creadă că Fenton încerca, în sfârșit, chiar dacă cu întârziere, să o curteze, iar ea nu înțelegea de ce ar fi încercat să facă așa ceva. Dar marchizul de Fenton nu avea imaginația sau... căldura necesare ca să se revanșeze, să-și ceară iertare sau chiar să se apropie de ea într-un fel atât de sensibil. Indiferent ce încerca să pună la cale, florile – și sentimentele extraordinar de sensibile care le însoțeau – erau de la Keating Blackwood.

Iar acel lucru îi plăcea foarte, foarte mult.

Keating se așează la masa de lucru din bibliotecă și își sprijini bărbia pe brațele încrucișate. Chiar dincolo de vârful nasului, destul de aproape încât să-l miroasă, se afla un pahar plin de whisky. Lumina lămpii îi transforma nuanța aurie de chihlimbar într-o miere răcoroasă care s-ar fi intensificat și încălzit în timp ce îi aluneca pe gât.

Tânjea să bea. Tânjea după alinarea pe care ar fi adus-o frustrării și furiei lui. Își dorea să nu-i pese atât de mult că se împrietenise cu o femeie pe care se pregătea să o ducă în brațele unui bărbat care, începuse el să-și dea seama, nu o merita.

– Domnule Blackwood, vă caută cineva.

Fără să se miște, Keating închise ochii. Imaginea unui pahar plin oricum îi rămase clară în minte.

– Nu sunt aici.

Majordomul se foi în pragul ușii.

– Trebuie să spun că este foarte hotărâtă să vă vadă.

Keating înălță capul, ceva îi tresări în piept când își dădu seama că știa mult prea multe femei ca să creadă că putea să fie... ei bine, cea la care se gândise din prima clipă.

– Ea, cine?

- Doamna n-a vrut să-și dea numele, dar cred că este Lady Vandress.

Ceea ce îi întetise răsufarea se liniști numaidecât.

- O să cobor să o primesc, spuse el și se ridică.

- Mulțumesc, domnule.

- Și lasă asta aici, mai spuse el, arătând spre paharul de pe masă.

Cum majordomul lui Greaves era practic făcut din piatră, Keating nu putu să-și dea seama dacă omul era deranjat sau amuzat. Cu o ultimă privire reticentă spre paharul de whisky, Keating se ridică și străbătu coridorul spre salonul de dimineață.

- Charity Vandress, spuse el trăgănat, apoi intră în încăperea elegantă și închise ușa în urma lui.

Bruneta înaltă, mlădioasă, își întoarse privirea dinspre fereastră. În ciuda zilei călduroase, era îmbrăcată cu o pelerină lungă, iar gluga îi era trasă bine ca să-i ascundă cea mai mare parte din chip.

- Să-ți fie rușine, Keating, spuse ea cu glas duios. Bați drumul până la Londra și nu te deranjezi să treci pe la mine.

El își amintea vocea aceea. Și alte lucruri.

- Îmi cer scuze. A trebuit să mă ocup de niște obligații.

- Da, am auzit cu ce te ocupi. Să săruți virgine prin parc. Și mai este și chestia aia. Care era? Ah, da. Tot umbli pe urmele micuței Lady Camille Pryce. Peste măsură de strigător la cer din partea ta.

Keating pufni.

- Nici nu încerca să pari geloasă, Charity. Nu-ți iese deloc.

Ea își dădu la o parte gluga de pe față și își dezvălui ochii de un verde strălucitor și rujul care părea un pic prea aprins.

- Nu sunt geloasă. Subliniez pur și simplu că, după șase ani, ai fi putut să vii să-ți revezi vechile păcate, în loc să te apuci să faci unele noi.

Și după aceea, își descheie pelerina maronie și o lăasă să alunece la picioare. Pe dedesubt, nu purta... nimic. Absolut nimic. Iar corpul ei superb rămăsese la fel de uluitor ca în urmă cu șase ani. Desigur, îi vedea pentru prima dată, treaz, pielea dezgolită, ceea ce îl făcu să observe diferențele pe care timpul și viața grea le provocaseră.

– Îmbracă-te la loc, Charity. Nu o mai iau pe calea asta.

– Dar asta faci, ripostă ea și se apropie mai mult de el. Numai că o faci cu altcineva. Nu ți-a stat niciodată în fire să te limitezi la o singură femeie. De ce să te apuci de acum?

– Și eu sunt cel puțin la fel de surprins ca și tine, draga mea, dar n-am de gând să mă joc cu tine.

Și el *chiar* era surprins. Bărbatul din el chiar o găsea atrăgătoare și de dorit, dar... inima lui, bănuia că despre ea era vorba, sau poate sufletul lui amărât îi cerea să o trimită numaidecât acasă. Înainte să apuce Camille să audă vreun zvon și să decidă că el nu se schimbase cu nimic din nebunul destrăbălat și bețiv care fusese cu șase ani în urmă. Și nu doar pentru că, dacă ea își pierdea încrederea în el, însemna să piardă zece mii de lire.

– Aud ce spui, dar nu cred că vorbești serios.

Ea își coborî mâinile și își cuprinse sânii îmbietor.

– Încerc să fiu bun, răspunse el, începând să-și piardă răbdarea. N-am avut niciodată o părere proastă despre tine și sper să rămânem în relații cordiale. Dar trebuie să pleci.

Pete roșii începură să-i apară în obraji și să coboare, de-a lungul gâtului, spre piept.

– Erai amuzant pe vremuri, murmură ea și se aplecă să-și ridice pelerina. Reacția asta nu este provocată de soțul meu, nu? Asta nu te-a oprit niciodată înainte.

Da, dar asta se întâmplase înainte ca el să-l ucidă pe soțul altei femei.

– Este de ajuns să spun că sunt un lup care încearcă să-și schimbe năravul.

– Hm. Ea se strecură în mantia grea și se încheie din nou la nasturi. Mai degrabă o vulpe care se preface

că nu-i mai plac găinușele. Eu știu adevărul. Cu toții știm adevărul.

- Atunci îmi închipui că eu sunt ultimul care află adevărul. Simte-te liber să râzi de mine mai târziu.

- Oh, o să râd. Crede-mă.

După ce Charity plecă, Keating se cufundă într-unul dintre fotoliile din salonul de dimineață. Preț de o fracțiune de secundă, își dori ca Greaves să fi fost acasă, pentru că, indiferent cât de puțin îi plăcea să discute despre viața lui personală, să fie provocat de Adam îl ajuta din când în când să-și găsească linia de plutire.

Închise din nou ochii, apoi se încruntă. Era al naibii de greu să ai o linie de plutire. Mai ales când linia pe care începea să o găsească foarte interesantă nu era cea pe care trebuia să o urmeze. Desigur, problema putea să fie la fel de simplă ca faptul că nu mai încercase niciodată să aibă o conversație reală cu o femeie și că i se părea cu mult mai fascinantă decât se așteptase. Camille spunea lucruri frumoase și nu încerca să se dezbrace cu fiecare ocazie. Până acum, el își păstrase hainele pe el, lucru pe care trebuia să-l considere în favoarea lui.

Indiferent cât era de tulburător, singura mângâiere era aceea că să o ajute pe Camille să reintre în grațiile lumii bune îi oferea lui mijloacele necesare să se ocupe de cealaltă obligație pe care o avea. După aceea, putea să facă absolut tot ce-și va dori.

Măcar înfruntase o primă furtună sau două. Dacă îi reușea planul din seara aceea, fără să o îndepărteze pe Camille, era un succes. Dacă putea să o facă fără să-i piardă prietenia, era o minune. Și dacă putea să o facă treaz și fără să-și pună mâinile pe ea, putea foarte bine să facă față oricărui lucru.

capitolul 9

- Ar trebui să-i trimit un bilețel în care să-i spun că m-am răzgândit.

Sophia se încruntă spre imaginea lui Camille reflectată în oglindă și continuă să-i aranjeze părul prietenei ei.

– Ba nu, n-ar trebui.

– Ba ar trebui. Emily Portsman se aplecă în ușa și le privi pe amândouă cu scepticismul ei caracteristic. La teatru, nu o să aibă pe cine altcineva să se bazeze și nu o să aibă unde să fugă dacă ceva nu merge cum trebuie.

– Doar pentru că tu n-ai încredere în nimeni, Emily, nu înseamnă că ai și dreptate.

– Doar pentru că tu ești naivă, Sophia, nu înseamnă c-ar trebui să ai încredere în toată lumea.

Camille ar fi vrut să-și pună mâinile la urechi. Ar fi făcut-o, dacă gestul i-ar fi oprit propria minte să se certe cu ea însăși.

– Vă rog să încetați, rosti ea cu voce tare. Nu mă ajutați deloc.

Cu un pufnet, Emily dispăru din pragul ușii.

– Nu o asculta, spuse Sophia și făcu o grimasă, în vreme ce prinse o ultimă şuviță de păr blond într-o împletitură surprinzător de atrăgătoare. Cred că Keating Blackwood este aproape sigur îndrăgostit de tine.

– Dar ne-am întâlnit doar de trei ori, n-auzi. La urma urmei, sunt sigură că este mult prea cinic ca să se îndrăgostească atât de ușor. Și, pe lângă asta, este vărul lui Fenton. Nu este ca și cum s-ar însura cu mine sau ceva de genul ăsta.

– Draga mea, ești una dintre fetele de la Tantal. Nu trebuie să te măriți cu nimeni. De fapt, îmi închipui că Lady Haybury ți-ar mulțumi dacă dai naștere unui mic scandal. Numărul celor care vin la club crește întotdeauna când nenorocirea plutește în aer.

– Deci îmi propui să devenim amanți?

Doamne, nici nu putea să-și amintească să fi spus vreodată un asemenea lucru – sau să-l fi gândit măcar – înainte să vină la clubul Tantal.

– De ce nu? Nu este ca și cum ai avea o reputație de apărat.

Camille se uită lung la prietena ei. Sentimentul de libertate nu făcuse niciodată parte dintre lucrurile pe care le simțise fiindcă se compromisese. Dar Sophia avea mare dreptate. Nu avea nevoie decât de ceva curaj. În mod cert, avea deja dorința; abia dacă reușea să se uite la el fără să-i tremure degetele. Își coborî privirea spre mâinile ei, încă ascunse în batista pe care o distrusese de atâta îngrijorare.

Sophia o sărută pe obraz.

– S-ar putea să nu-ți ușureze lucrurile, dar te-ai distra mai mult ca proscrisă.

Chicotind și încercând să-și liniștească nervii, Camille se ridică și plecă din dormitor.

– Să știi că și tu ai putea să urmezi același sfat.

Luând-o de braț, Sophia zâmbi larg.

– Îl aștept pur și simplu pe proscrisul bogat și chipeș care să mă dea pe spate și să mă ducă direct în pat.

– Ah. Înțeleg.

Înainte să mai apuce să-și dea seama ce dorea de fapt și așa mai departe, ajunseră în foaier. Și apoi nu mai putu să se gândească deloc, căci Keating era deja acolo, vorbind cu Juliet, la postul majordomului. Când ea se apropie, el își îndreptă umerii.

– Arăți foarte bine, spuse ea, plimbându-și privirea de sus în jos peste haina neagră elegantă, vestă, pantaloni și cizmele înalte. Albul imaculat al lavalieriei, întrerupt doar de acul din onix negru, completa efectul copleșitor. Îi reamintea de o panteră, relaxată și totuși letală, care aștepta momentul potrivit ca să atace. Dintr-odată, sfatul Sophiei nu mai păru deloc atât de straniu.

– Se presupune că eu ar trebui să-ți spun asta, răspunse el. Acum trebuie să mă gândesc la ceva mai bun. Să vedem. Arăți ca o dimineață. Se încruntă, Nu, asta nu merge. E mult prea banal. Încet își înclină capul, ardoarea din privire deopotrivă punând în încurcătură și încălzind. „Ea umblă-n frumusețe, ca noaptea fără nor / De pe-alte meleaguri, cu ceruri înstelate; / Și tot ce este

mai bun în întuneric și mai strălucitor / Se întâlnește-n ochii și-n ținuta ei aparte.”¹

– Doamne, spuse ea cu un chicotit, sincer impresionată. Lord Byron. Sunt onorată.

– Speram să fii impresionată, dar este în regulă și onorată. Îi oferi brațul. Mergem?

Camille evită intenționat privirea lui Juliet și a tuturor celor care intrau în foaier. Era mai ușor să fie curajoasă dacă nu observa că toți ceilalți o observau. Totuși, ajunsă pe stradă, în fața trăsurii enorme a ducelui de Greaves și a celor patru cai negri fioresi, ea se opri.

– Ce-ai zice de o însoțitoare?

– În trăsură.

– Dar cum ai putut să vii cu ea până aici și să te mai aștepti să...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el și deschise ușa. Am venit sus, lângă Samuel. Vizitiul. Întreabă-l pe el, dacă nu mă crezi pe mine.

Ea aruncă o privire în trăsură și zări o doamnă în vârstă, foarte sfioasă, cu un aer de șoricel, care stătea înăuntru.

Femeia încuviință din cap, dându-se mai la o parte ca să-i facă loc pe bancheta maro-închis și cu perne moi.

– Foarte frumos, spuse ea cu un glas călduros, muzical.

Înainte să apuce să se răzgândească, Camille urcă în trăsură și se așază lângă însoțitoarea ei. O clipă mai târziu, Keating li se alătură pe bancheta de vizavi, iar trăsura o luă din loc.

– Vezi? Totul este cum scrie la carte.

Camille zâmbi spre colega ei de banchetă. Cumva, el reușise. Îi găsisese o însoțitoare, apoi se ocupase ca reputația așa-zisei escorte să fie protejată.

– Cum vă numiți? întrebă ea.

Femeia îi răspunse cu un zâmbet.

– Foarte frumos, repetă ea.

„Hm“.

¹ Versuri din poemul *Ea umblă-n frumusețe*, scris de Lord Byron în 1813 (n.red.)

- Unde sunteți angajată?

- Foarte frumos. Bine.

Întorcându-se cu fața spre companionul amuzat din fața ei, Camille arcui o sprânceană.

- Nu vorbește nici un cuvânt în engleză.

- Nu? Asta ar explica niște lucruri.

- Keating, de unde vine? N-ai răpit-o, nu?

O licărire ștregărească se aprinse în privirea lui.

- Mulțumesc pentru părerea atât de bună pe care o ai despre mine. Este țigancă. M-am dus până la tabăra lor, i-am oferit cinci șilingi, i-am dat rochia asta și am deschis ușa de la trăsură. Ea a urcat și acum poartă rochia, așa că ai o însoțitoare.

- Doamne sfinte. Și dacă crede că o iei cu tine ca să te însori cu ea? Sau că vrei să... păcătuiești cu ea?

- Este suficient de bătrână ca să-mi fie bunică. Se foi, apoi se bătu cu pumnul în piept. Keating, spuse el și se uită la escorta lor. Arată spre Camille. Camille, spuse el, apoi făcu un semn spre bătrână.

- Ah. Rosa.

- Vezi? Aceasta este Rosa. Nu te mai plânge.

Camille se lăsă pe spate pe bancheta confortabilă.

- Deci ai făcut rost de bilete la teatru pentru noi cu cât, cinci ore înainte? Bi...

- O lojă, o corectă el. Loja lui Greaves.

- Ai făcut rost de o lojă privată în ziua spectacolului, se corectă ea, punctând detaliile pe degete, ai împrumutat o trăsură foarte frumoasă, ai găsit rochie pentru tovarășa mea, mi-ai trimis flori, ai furat o însoțitoare și m-ai convins să vin cu tine. Dacă n-ai continua să negi, aș începe să cred că îmi faci curte *cu adevărat*.

Îi urmărea reacția și observă privirea ezitantă și expresia încordată care îi apăru pe chip.

- Flori? spuse el după o clipă. Ți-am trimis flori?

Iar ea se gândise că ascunzând ideea în enumerarea ei, ar fi reușit să-l prindă pe picior greșit, obligându-l să mărturisească prin simplă omisiune.

- Știu că sunt de la tine. Fenton n-are imaginație. Și nici vreo înclinație să-mi ceară mie iertare pentru ceva.

Keating își coborî capul.

- Recunosc că Stephen poate să fie un nerod încrezut, dar ești sigură că este irecuperabil?

Pentru o clipă, ea se simți ca și cum i-ar fi tras cineva preșul de sub picioare.

- Poftim?

După o bătaie lungă și apăsătoare a inimii ei, se uită la Camille. Apoi, înainte ca ea să apuce să se miște, el se aplecă, își înfipse degetele în pelerina ei și o sărută. Fu cuprinsă de un val de căldură, impetuos și îmbătător. Camille îl luă de gât și se lăsă în voia îmbrățișării lui. Era ceea ce-și dorise... ca el să înceteze cu tachinatul și să arate că o voia cu adevărat.

Cu aceeași bruschete, el o împinse la locul ei.

- Mi-am mai dorit un sărut, murmură el, cu ochi întunecați, înainte să mă urăști.

- Nu te urăsc, Keating, răspunse ea tulburată, incapabilă să-și întoarcă privirea de la gura lui foarte pricepută și observând vag că Rosa, însoțitoarea lor, se uita pe fereastră. De ce-ai spune una ca asta?

- Pentru că Stephen mi-a cerut o favoare.

„Pune-ți mâinile la urechi. Nu asculta.”

- Termină cu glumele. Nu este deloc amuzant. Ea înghiți în sec. Spune-mi cum te-ai împrietenit cu ducele de Greaves. Eu îți tot spun secretele mele, dar tu n-ai divulgat aproape nici unul dintre secretele tale.

- Asta încerc să fac.

Ea își înfipse pumnul în coapsă.

- Dar nu vreau să aud asta. Așa că încetează.

El chiar nu-și dădea seama că era aproape singurul ei prieten care mai avea legături cu aristocrația? Indiferent cât de imposibil și de scandalos era, Keating continua să participe la serate și să stea prin loje de teatru și o plăcea. Iar ea îl plăcea pe el. Foarte mult și în moduri care, cu siguranță, nu erau deloc cuviincioase. Oh, nici

măcar nu putea să suporte gândul de a descoperi că încă un prieten nu era cine știa ea că este.

– Gândește-te numai, insistă el, apoi se aplecă și întinse o mână spre genunchiul ei. Dacă ai putea să te întorci acasă, la ai tăi? El își îndoi degetele și se lăsă din nou pe spate, fără să o atingă. Dacă ai putea să fii invitată la baluri mărețe, să fii stăpâna unei case superbe și să ai copii cu sânge nobil la picioare?

O lacrimă se prelinse pe obrazul ei.

– M-ai mințit. Ai spus că o să fim sinceri unul cu altul, iar tu m-ai mințit pe mine. Nemernicule! Oprește trăsură și lasă-mă să cobor!

– Nu.

– Deci acum mă și răpești? O să fii nevoit să te întorci din nou la Shropshire după povestea asta... chiar dacă eu și Rosa suntem niște nimeni. Doamne, dacă eram oameni cu drepturi, puteai chiar să fii deportat. Ce noroc pe tine!

– Întrebă-mă de ce, interveni el, întrerupându-i protestele.

– Poftim?

– Întreabă-mă de ce l-aș lăsa pe vărul meu să mă convingă să revin la Londra unde nu sunt chiar atât de popular pe cât crezi că sunt. Întreabă-mă de ce-aș accepta, știind că te-ai uita la mine exact cum te uiți acum, mârâi el și începu să ridice vocea. Întreabă-mă de ce.

Chiar și Rosa păru neliniștită, iar femeia se ghemui într-un colțișor, uitându-se de la unul la altul. Camille știa că el avea toane; își dăduse seama încă de prima dată când se cunoscuseră. Dar nu le îndreptase niciodată spre ea, nici măcar verbal. Până acum.

– Bine, spuse ea, păstrându-și în continuare umerii drepecți și amintindu-și că ea era cea rănită în toată povestea. De ce?

– Pentru că n-am bani, răspunse el și, în cele din urmă, își întoarse privirea. Am o casă mică și ceva pământ și mi-ar fi fost de ajuns, dacă nu erau evenimentele de acum șase ani.

- Lord Balthrow?

- Lady Balthrow, o corectă el. A fost compromisă și a devenit văduvă, a fost lăsată fără nici un ban de la vărul soțului ei, noul viconte. Și... Trase adânc aer în piept, arătând de parcă ar fi preferat să stea gol într-o cușcă cu lei decât să discute cu ea acum. Și a fost nevoită să plece în străinătate.

- Ce legătură... Camille se opri. Avusese o prietenă pe vremuri care fusese nevoită să plece peste hotare. Elizabeth fusese luată pe sus, apoi revenise, zece luni mai târziu, și se măritase cu cineva considerat de toată lumea mult inferior ei. Nu prea mai vorbiseră niciodată după aceea. Un copil? șopti ea. Are un copil?

El încuviință repede din cap, apoi se uită la ea și întoarse din nou privirea.

- Ca să ne scutim pe amândoi de întrebările incomode, soțul ei era impotent. Este copilul meu. Băiatul. Și nu mă lasă să-l văd pentru că dă vina pe mine pentru toată situația. Dar să fiu al naibii dacă nu plătesc pentru creșterea și instruirea lui și pentru ca Eleanor să ducă o viață decentă undeva. Așa că atunci când Stephen mi-a cerut o favoare, am acceptat.

- Vrei să spui că te plătește ca să mă atragi în... în ce?

- Să revii în biserică. Mai degrabă, în fața altarului. Și nu te atrag în nimic. Tocmai ți-am spus tot planul meu.

Camille se ridică, apoi se lovi cu capul de tavanul scund și se așeză la loc, văzând stele verzi.

- Au! La naiba!

Keating o trase lângă el, apoi își puse mâna caldă pe capul ei, înainte ca ea să mai apuce măcar să spună că era bine.

- Stephen nu știe detaliile situației mele, rezumă el și o trase spre umărul lui, dar știe că sunt destul de serios când vine vorba despre a doua șansă. Este dispus să-mi ofere o șansă să revin în grațiile lumii bune. Și m-a întrebat dacă eu, cu experiența mea personală în scandal, puteam să transmit mesajul.

Nu avusese de gând să facă asta. Blestemându-se în gând, Keating îi urmări fiecare expresie, lacrimile care alunecau ușor pe obrajii netezi, felul în care mâinile îi tremurau pentru că își încleștase atât de tare mușchii. Era oarecum surprins că nu-l pocnise; dacă ar fi fost în locul ei, pesemne ar fi făcut-o.

Când ea acceptase să meargă la teatru cu el, el hotărâse că trebuia să știe adevărul. Altfel, trebuia să înceapă să mintă. Și își dăduse cuvântul că nu o va face. Avusese de gând să-i spună despre înțelegerea lui – sau, în orice caz, o parte din ea – de îndată ce ar fi ajuns în siguranță în loja lui Greaves, în văzul celorlalți spectatori. Așa ar fi fost sigur că nu putea să fugă și, cel mai probabil, că nu făcea vreo scenă. Poate că ar fi fost un gest de lașitate din partea lui, dar oricum nu mai conta acum.

– Cum... Ea se șterse la ochi, ceea ce îl făcu să se simtă ușurat.

Înainte nu se întâmplase să-l deranjeze să vadă sau să facă o femeie să plângă, dar se pare că lucrurile se schimbaseră. Cel puțin, în ceea ce o privea pe ea.

Camille își dresă glasul:

– Cum îl cheamă pe fiul tău?

– Michael. Nu aștept simpatie din partea ta, Cammy. Nu de asta ți-am povestit totul. Vreau doar să înțelegi de ce mă aflu aici. Pentru că am promis că o să fiu sincer cu tine.

Pentru o clipă care îl copleși mai mult decât ar fi recunoscut vreodată de față cu ea, Camille îl privi atent.

– Deci nu există... prietenie? spuse ea în cele din urmă, schimbarea de voce lovindu-l direct într-o inimă pe care nu credea că o mai are. Între noi, vreau să zic.

Îi auzi șovăiala din voce și încercă din răspuț să o ignore. Dacă descoperirea că-l dorea cu aceeași putere cu care el o dorea pe ea, ar fi fost complet distrus.

– În mod cert, există prietenie. Altfel, nu ți-aș fi spus nimic.

Iar ce-și dorea el de la ea, pe lângă prietenie, oricum nu era important. Bărbații ca el nu câștigau inimile

fetelor inocente. Putea să se îndrăgostească de el, dar orice altceva avea toate șansele să o lase îndurerată, abătută și zdrobită. Și, desigur, în clipa aceea, mai era și faptul că, tehnic vorbind, ea era încă logodită cu un alt bărbat.

– Nu înțeleg cum poți să spui că suntem prieteni, când în tot timpul ăsta ai făcut planuri să...

– Singurul lucru pentru care am făcut planuri a fost cum să-ți spun ceea ce tocmai ți-am spus fără să mă lovești cu o coadă de lopată peste ochi. Decizând să riște să fie plesnit, el se întinse și o luă de mână. Dacă-ți dorești plimbările prin parc, dansurile, ceaiurile de după-amiază și rochiile la modă de la Paris, ai o a doua șansă la ele.

– Așa, pur și simplu?

– Așa, pur și simplu. Cred că o să afli că de îndată ce devii o marchiză bogată, ceilalți oameni o să-ți uite cu totul trecutul. Cu întârziere, îi eliberă din nou mâna. Nu spun că ar trebuie să te măriți cu Stephen mâine; în clipa asta, îți sugerez doar să te gândești la opțiuni.

Ea își îndoi degetele, apoi, spre surprinderea lui, îl apucă de bărbie pentru ca privirile să li se întâlnească.

– Mi-ai trimis vreodată flori? întrebă ea calm, fără să clipească.

Keating oftă încet.

– I-am sugerat lui Fenton că i-ar fi de folos să înceteze să mai fie așa de rigid. Și da, i-am sugerat să-ți trimită flori. Ea avea niște ochi atât de frumoși. Precum cerul la răsărit. Voia să o mănânce. Asta răspunde la întrebarea ta?

Camille îi dădu drumul.

– Bănuiesc că da. Mă duci înapoi la club acum?

– Te duc la teatru. El se chinui să zâmbască. I-am promis Rosei o ieșire specială. Nu pot să nu-mi respect cuvântul dat.

– Ești imposibil.

– Da, cred că sunt.

Când urma unui zâmbet îi arcui gura seducătoare, el începu să respire din nou. Slavă Domnului! Nu stricase totul.

O clipă mai târziu, își dădu seama că „totul” la care se gândise el nu fusese șansa lui la zece mii de lire. Ci prietenia lui, în lipsa unui cuvânt permissiv, cu Camille Pryce. Când ajunseră la teatrul de pe Drury Lane, el reușise să-și revină cât de cât în fire, iar Cammy nu decisese să-l bată și să o ia la fugă spre clubul Tantal. Trebuia să o considere ca pe o victorie, minoră sau nu. Intrară în foaierul mare, cu o Rosa uluită tropăind în spatele lor și sporovăind ceva în țigăneasca ei, ceva ce ar fi putut să fie o rețetă pentru budinca de orez sau un blestem aruncat peste sufletul tuturor celor prezenți. Chiar dacă amândoi ar fi fost necunoscuți, probabil că tot ar fi atras atenția; nimeni altcineva nu părea să mai fi venit cu o bunicuță țigancă pe post de însoțitoare.

Camille se apropie o idee de el, iar el îi acoperi mâna care se odihnea pe brațul lui stâng.

– Unul dintre avantajele faptului de a fi cunoscut drept ucigaș, murmură el, uitându-se în ochii unei tinere și observând viteza cu care i se tăie răsufarea și se întoar-se cu spatele, este că în vreme ce oamenii pot să se uite lung sau strâmb, rareori spun ceva insultător în prezența mea. El aruncă o privire chiorășă și văzu că ea își mușcă buza. Sau poate că sunt pur și simplu îngroziți de Rosa. Nu sunt sigur.

Maxilarul ei se relaxă ușor, iar gura i se arcui într-un zâmbet fulgerător.

– Hai să ne ducem în lojă, nu? zise ea în șoaptă.

Ei bine, trebuia să considere răspunsul ei ca pe o îmbunătățire. Cu o săptămână în urmă, ar fi fost deja pe drumul de întoarcere spre club. Cât despre el, se simțea de parcă orice femeie pe care o cunoscuse vreodată și o grămadă de alte femei pe care nu le mai văzuse nicio dată îl studiau minuțios, ca și cum ar fi fost un fazan succulent. De unde naiba atâta interes? El ruinase o soție

și îi ucisese soțul, pentru numele lui Dumnezeu. Credeau că ele se vor descurca mai bine?

Dacă ar fi fost singur, s-ar fi oprit și le-ar fi pus câtorva dintre ele exact acea întrebare, dar era evident că Camille nu se simțea în largul ei și, în seara aceea, îi dăduse deja suficiente lovituri. Ținându-și gura bine închisă, urcă pe scara din stânga, cu ea la braț și cu țiganca în spatele lor.

– Iată-ne, spuse el, apoi se opri să dea la o parte draperia roșie.

Camille se opri lângă el și se uită în loja mare.

– Nu pot să fac asta.

– Nu poți să mergi trei metri și să te așezi pe un scaun confortabil?

– Nu pot să stau acolo trei ore, în timp ce toată lumea șușotește despre mine.

Confirmându-i spusele, mai mulți spectatori trecu-
ră pe lângă ei șoptind, chicotind și privindu-i chiorâș.
Venise vremea să pună piciorul în prag. Keating dădu
drumul draperiei și se duse cu pași apăsați după ei.

– Bună seara, le spuse și se postă în fața lor.

Bărbatul din mijlocul celor trei fete păli.

– Blackwood. Ce...

– Dacă nu mă înșel, îl întrerupse Keating, nu mai
sunt loje libere în direcția aceea. Știu asta pentru că eu
folosesc loja ducelui de Greaves, iar loja se află chiar în
dreapta scenei. Nu sunt locuri mai aproape.

– Oh! Bărbatul livid bâjbâi, își căută ceasul de buzunar și îl deschise. Eu... noi...

– Dacă nu cumva ceasul tău este o busolă, o să presupun că vă aflați aici ca să căscați gura la mine și la prietena mea. El făcu un pas mai aproape. Nu-mi place ca lumea să se holbeze la mine.

– Mie... nouă... ne pare foarte rău, domnule Blackwood. Ne cerem scuze.

Keating le aruncă o privire fetelor. Pisicuțe toate, crezând că aveau gheare până când venea vremea să le folosească.

- Nu vă cereți scuze. Plecați.

Cea mai înaltă dintre doamne încremeni.

- Nu știu despre ce vorbiți. Nu există aici nimic la care să ne uităm. Și mai cu seamă *nimeni* la care să ne uităm.

Keating își miji ochii.

- Atunci poate că este ceva ce ați vrea să faceți. Să primiți un sărut? Sau aveți ceva mult mai intim în minte?

Ea făcu un pas în spate.

- Albert, spuse ea iute, cu un chițăit în voce, te rog să ne îndepărtezi de acest... bărbat.

- Desigur, Edwina.

Keating îi lăsă să treacă.

- Noapte bună, Edwina. Dulce, prea dulce Edwina. O să te visez goală în brațele mele.

Când se întoarse, intrarea în loja lui Greaves era goală. Pieptul îi bubuia. O speriasc? Blestemându-se în gând, parcurse cei câțiva pași până acolo, apoi dădu draperiile la o parte și încremeni.

Camille se afla la doi centimetri în fața lui, cu un zâmbet cât se poate de încântat pe chip. În timp ce aproape o doborî, ea se împletici înapoi, iar Keating se avântă să o prindă de umăr ca să o ajute să nu cadă pe spate.

- Bănuiesc c-ai auzit, nu? întrebă el trăgănat, ușurarea care îl cuprinsese făcându-l să se simtă aproape amețit.

- Oh, da. Ești un om foarte rău, spuse ea chicotind.

- Să nu uiți, draga mea.

Ar fi trebuit să treacă pe lângă ea, ar fi trebuit să o invite să se îndrepte spre partea din față a lojei, ar fi trebuit să se întrebe cum vor reuși să o înlăture pe Rosa de pe scaunele din față, unde se trântise ca să se uite la publicul de sub ei.

În schimb, el continuă să se uite în ochii ei albaștri, observând cum zâmbetul îi dispărea ușor, dar și felul în care el părea absolut incapabil să nu se întindă spre ea. Doar un sărut. Încă un sărut. Cu siguranță *nimeni* nu avea să-i vadă în spatele lojei. Și nu însemna nimic. Doar că îi plăcea să o sărute și nu reușise să-și satisfacă

suficient plăcerea. Numai că își închipuia ceva mai mult decât un simplu sărut. Își închipuia cum mâinile îi alunecă pe pielea ei goală, cum se îngroapă adânc înăuntrul ei, în vreme ce ea îl ținea aproape de...

– Să vă aduc niște vin, domnule? spuse un lacheu chiar din spatele lor, făcându-l să tresară.

Keating clipi și se îndreptă din nou de spate.

– Eu nu vreau nimic. Camille?

Și ea părea ușor zăpăcită.

– Eu... cred că niște vin ar fi minunat. Dar Rosa?

– Pare o femeie care bea whisky, hotărî Keating. Vin și whisky.

– Prea bine, domnule.

Lacheul coborî din nou scările.

Când se uită iar la Camille, ea tocmai voia să se așeze lângă țigancă, ceea ce însemna că singurul scaun rămas liber era cel din stânga Rosei. Afurisita de femeie era o însoțitoare mai eficientă decât s-ar fi așteptat el.

– Crezi c-ar trebui să o convingem să se mute? întreabă el, rămânând în întunericul din spatele lojei până reuși să-și convingă membrul încăpățânat că dacă își oferea acum salutul de onoare nu făcea decât să-l bage în belele.

– Nu știu. Pare foarte fericită să stea aici.

– Dar eu vreau să vorbesc cu tine.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, știa că se purta ca un școlar necopt care era refuzat, la prima lui serată, de o fată frumoasă.

– Atunci bănuiesc că trebuie să-mi faci o vizită mâine.

Ea era pe jumătate întoarsă, cu fața spre cortina care se deschidea pe scenă, dar el îi studiase suficient de bine profilul încât să știe că zâmbea. Crezuse că să o convingă să asculte pledoaria în favoarea lui Fenton avea să fie cel mai greu. Nu-și dăduse seama că să se convingă pe sine să se retragă, în favoarea vărului lui, avea să fie mai greu.

capitolul 10

- Și de aceea, doamnelor, spuse Lady Haybury și bătu din palme, am hotărât că experiența noastră din iarna și primăvara trecută a fost un succes absolut. Am de gând să păstrez clubul Tantal deschis tot anul.

- Oh, slavă Cerului, șopti Sophia și o strânse de braț pe Camille, în vreme ce se așezau la una dintre mesele goale din încăpere. Habar n-aveam unde o să stau anul ăsta dacă se închidea clubul după terminarea sezonului.

- Dar nu vi se pare plicticos? interveni Sylvie de vizavi. Adică, apreciez că o să avem un acoperiș deasupra capului și un venit, redus sau nu, dar Londra nu este de tolerat între august și martie... cu excepția sezonului de iarnă, desigur.

- Lady H a spus că putem să plecăm în vacanță dacă vrem, răspunse Sophia. Deci nu trebuie să rămâi.

- Eu rămân, interveni Emily de lângă Sophia. Adică dacă domnul Jacobs și domnul Smith o să rămână și ei.

Camille se uită la prietena ei. Dacă exista cineva care să plece din club chiar mai rar decât ea, Emily Portsman era persoana aceea. Dar Emily nu vorbise niciodată despre trecutul ei și nici despre orice altceva i s-ar fi întâmplat înainte să treacă pragul clubului.

- Emily? strigă Lady Haybury din fața încăperii. Ai vreo schimbare de program?

- Da, am.

Luându-și carnețelul, Emily se ridică și plecă să-și anunțe modificările.

- Uită de povestea cu clubul care rămâne deschis, șopti Sophia și o înghionti ușor cu cotul. Cum a fost ieșirea de aseară? Nici măcar nu m-ai trezit să-mi povestești.

- N-a fost deloc cum m-am așteptat.

Camille nu credea că spusese vreodată în viața ei un eufemism mai mare. Fu cuprinsă de neliniște; de fapt, nu era sigură că va reuși să doarmă deloc în viitorul apropiat.

- Cum așa? insistă prietena ei.

- Încă nu vreau să vorbesc despre asta, Sophia. Trebuie să-mi lămuresc propriile gânduri, mai întâi.

- Te-a insultat cineva? De ce nu i-a luat Keating la bătaie? Pare foarte priceput la bătaie. Adică, fiind atât de musculos.

- Sophia, te rog!

- Nu. Am așteptat douăzeci de ani ca să am o prietenă și nimeni n-are dreptul să-ți facă rău. Dacă este nevoie, mă duc să-i iau chiar eu la bătaie.

Camille pufni.

- Oh, Doamne! Nu este... Trase adânc aer în piept. Prietenele ei, aceste prietene, care o acceptaseră în mijlocul lor când restul Londrei îi întorsese spatele la unison, o vor sprijini mai presus de orice, dar ultimul lucru la care se așteptase era o a doua șansă. Mai ales când începuse să aștepte cu nerăbdare pentru prima dată în câteva luni. Keating mi-a spus că Fenton este încă interesat de căsătorie.

Sophia făcu ochii mari.

- După lucrurile pe care le-a spus despre tine? Pe care ți le-a spus?

- Aparent.

- Keating ce crede despre asta? Trebuie să fi fost foarte supărat, din moment ce-ți face curte și el.

Asta era partea dificilă. Aproape încă de la sosirea lui la Londra, îl văzuse pe Keating Blackwood într-un fel... carnal. Era descurajată de gândul că el nu se uitase la ea în același fel... cu excepția faptului că o sărutase. Mai mult decât o dată. Iar privirea lui de la teatru o făcuse să se simtă complet goală.

- Keating a venit la Londra pentru Fenton, spuse ea încet.

Sophia se ridică iute în picioare.

- Ce? Trădătorul! O să-i dau una în părțile sensibile când dau ochii cu el data viitoare.

- Doamnelor, spuse Lady Haybury, oprindu-se din anunțuri și venind spre ele. S-a întâmplat ceva?

- Keating Blackwood a mințit-o pe Cammy.

Camille se încruntă.

– Nu, nu m-a mințit. Nu chiar. Mi-a spus pur și simplu totul.

– Și despre ce a mințit? întrebă Juliet Langtree, părăsindu-și propria masă și alăturându-se grupului crescând al lui Camille.

– Știam eu că nu e de încredere. Pansy Bridger puse o mână pe umărul lui Camille. Am încercat să te previn.

– Nu, nu, nu. Camille își apăsă mâinile în masă. Nu este nevoie de torțe și furci, pentru numele lui Dumnezeu. Nici măcar nu cunosc încă toate detaliile. De fapt, tot ce știu este ce mi-a spus Keating... că Lord Fenton știe că a făcut greșeli în felul în care a tratat căsătoria și că este dispus să o luăm de la capăt.

Între strigătele generale, părerile și dezordinea, o mână o apucă de umăr și o trase în picioare. Lady Haybury despărți marea de femei cu mâna liberă și o conduse prin coridorul privat într-o parte a încăperii. De îndată ce rămaseră singure, marchiza îi dădu drumul.

– Florile pe care le-ai tot primit. Erau de la Fenton?

Camille nu era surprinsă că Lady Haybury știa despre flori. Ea și soțul ei, marchizul, păreau să știe tot ce se întâmpla. Așa părea mereu.

– Am crezut că sunt de la Keating, dar a spus că nu mi-a trimis niciodată. Așa că da, trebuie să fie de la Fenton.

O parte din ea încă nu era chiar pregătită să creadă, dar avea mai mult sens acum, dacă Keating direcționa oarecum curtatul vărului lui. Măcar domnul Blackwood știa cum să curteze... corect sau nu... o doamnă.

– Vreau doar să-ți spun să ai grijă, Cammy, spuse marchiza cu părul negru, cu vocea ei scăzută și dulce. În marea lor majoritate, bărbații vor lucruri care să le aducă un beneficiu lor. Poate mă înșel, dar nu pot să nu mă gândesc că binele și fericirea ta nu sunt primele lucruri pe lista lordului Fenton. Mai ales, dat fiind felul în care s-a purtat în ultimul an.

- Dar nu te-ai împotrivit când ai crezut că Keating putea să-mi facă curte? întrebă Camille, mai curând curioasă decât enervată.

- Keating Blackwood este un crai. Ea zâmbi ușor. La fel și noi toate, aici.

- Mulțumesc, milady. Apreciez îngrijorarea ta.

- Chiar mi-aș dori să-mi spuneți toate Diane. Suntem o familie acum, indiferent dacă a fost ceva la care ne-am așteptat sau nu.

Una dintre ușile coridorului se deschise, iar Lord Haybury pătrunse pe coridorul îngust.

- Trebuie să-l împușc pe Blackwood? întrebă el, cu fruntea încruntată. Sau pe Fenton? continuă el, cu ochi cenușii scânteietori, în ciuda calmului din cuvintele lui.

Diane îi luă mâna și îi sărută palma.

- Încă mă mai gândesc la asta, Oliver. Ai răbdare.

- Fără împușcături, vă rog, interveni Camille încruntată. Indiferent ce se întâmplă, mi-am făcut-o cu mâna mea. Măcar de data asta am ochii deschiși.

- Nu ești singură, indiferent ce se întâmplă, spuse Diane cu înverșunare.

- Da. Evident, ne apărăm angajatele până la moarte, o secundă Haybury. Ce s-a întâmplat?

- Nu sunt sigură. Ceva despre cum Blackwood a mințit, iar Fenton încă vrea să se însoare cu Cammy. Și flori trimise. Cu...

- Keating n-a mințit. Pentru numele lui Dumnezeu, am fugit din biserică aia pentru că voiam să-mi decid singură direcția în viață. Vă rog să nu începeți să aruncați cu pietre și să împușcați oameni. Nu știu ce-o să fac. Doar ce-am auzit despre asta azi-noapte, să știți.

Ar fi trebuit să-și țină gura, măcar până când trăgea singură câteva concluzii. Și până când se hotăra clar dacă Keating era doar un mesager, un aliat sau cu totul altceva.

- Foarte bine, spuse Lady Haybury, apoi acoperi cu o mână gura soțului ei când acesta păru gata să se împotrivească din nou. Numai să știi că o să ai o slujbă

și un acoperiș deasupra capului. N-am să accept să fii obligată să te reîmpaci doar pentru că n-ai altă opțiune. Prima mea căsnicie a fost aranjată, să știi. N-a fost... plăcut.

– Mulțumesc, Lady Hay... Camille se opri brusc. Mulțumesc, Diane, se corectă. Sper că am încetat să acționez înainte să cântăresc toate consecințele. *Absolut* toate. Cu o încuviințare din cap, marchiza o bătu ușor pe umăr și părăsi coridorul. Totuși, Lord Haybury rămase.

– Nu sunt persoana potrivită să dau sfaturi, spuse el după o clipă. N-am idee ce pune la cale Blackwood, dar n-am avut niciodată încredere în el. Desigur, pe vremea când l-am cunoscut eu, nici unul din noi nu era prea demn de încredere, așa că nu știu cât valorează vorbele mele. Oricum, tot ce vreau să spun este că, uneori, pentru o anumită acțiune merită să înfrunți toate consecințele de după. Secretul este să știi ce acțiune și când să o faci.

Ei bine, secretul nu îi fusese deloc de ajutor. Totuși, înainte să găsească o cale mai diplomatică de a-i spune asta, întâlnirea săptămânală se încheie și angajatele clubului năvăliră în coridor. Sophia o apucă de braț și începu să o tragă după ea, ceea ce nu o ajută cu nimic în privința durerii de cap care începuse s-o chinuie.

Camille își eliberă brațul.

– Mă lași o clipă, te rog? întrebă ea, apoi se duse să o găsească pe Lucille Hampton, care flirta cu domnul Jacobs, șeful „Bărbaților de ajutor” de la club. Lucille, o să întârzii câteva minute. O să te descurci singură cu toată lumea?

– Oh, da, se întoarse Lucille cu un zâmbet entuziasmat. Oricum, nimeni nu vine miercuri dimineața.

De aceea aleseseră ziua în care parlamentul avea cea mai matinală sesiune din întâlnirile săptămânale.

– Foarte bine. Mă întorc repede.

– Cammy? întrebă Sophia, urmărind-o.

– Am nevoie de o gură de aer. O să fiu în grădină.

– Vrei să-ți țin companie?

– Îmi doresc exact opusul companiei?

Își croi drum prin bucătăria mare spre spatele conacului și a clubului gentlemenilor, apoi ieși în grădină. Cu un suspin adânc, se îndreptă spre banca de sub stejar și se prăbuși pe piatra rece.

Cu o noapte înainte, mai putea să pretindă că poate auzise greșit sau că ceea ce îi spusese Keating era un nor mare și nebulos, fără formă sau substanță. Acum, când toți îi sporovăiau la ureche, îi dădeau sfaturi și își exprimau părerea, totul părea mult mai real. Și foarte înfricoșător.

Încă o șansă. Ce însemna mai exact? Și cum aveau să o facă? Toți cei care fuseseră prietenoși și o admiraseră înainte vor fi din nou așa cu ea? Puteau – și aveau – să uite toate lucrurile groaznice pe care le spusese și le făcuseră în ultimele luni?

Și cum rămânea cu Stephen Pollard? Cel care aproape îi devenise soț se schimbase din bărbatul rece și rigid care stătuse în fața altarului, arătând de parcă ar fi preferat să se fi aflat într-unul dintre cluburile lui, decât să se însoare cu ea? Și apoi mai era Keating Blackwood. El ce rol juca în toată povestea? Fusesse amabil doar pentru ca ea să-l asculte când venea vremea să-i prezinte condițiile lui Fenton? Dar cum rămânea cu...

– Mă gândeam eu că ești aici.

Ea se ridică și îl văzu pe Keating sprijinit de trunchiul copacului.

– Ți-ai îndeplinit sarcina, spuse ea, nefiind nevoită să se prefacă iritată. La urma urmei, își găsise din nou prieteni și un mod ciudat de viață. Iar acum Keating răscolise totul. După o noapte întreagă în care se gândise, da, era iritată. Mai mult decât iritată. Acum pleacă și lasă-mă să mă gândesc.

– Gânditul n-a făcut niciodată nimănui vreun bine, răspunse el, apoi înaintă și se așeză pe bancă, lângă ea. Hai cu mine la plimbare!

– Nu. Și nu este nevoie să mai fii fermecător. Sau nu-ți primești recompensa până când n-am inelul lui Fenton pe deget?

- Nu sunt dușmanul tău, Camille. Îi atinse marginea rochiei cu degetele, apoi se uită în altă parte. Sunt unul dintre tipii care aleargă pe câmpul de luptă cu steagul alb și propune condiții ca să nu lase părțile opuse să se măcelărească între ele.

- Eu am fost deja măcelărită. Și tocmai începeam să-mi revin.

- Da, știu. Și-mi cer iertare pentru asta.

- Chiar așa.

Keating suspină.

- Știu ce înseamnă să dai naibii consecințele și să te arunci dincolo de marginile zdrențăroase ale buneicuvinițe. Mi-am petrecut ultimii șase ani încercând să trăiesc cu tot ce-am făcut. Sunt zile acum, de cele mai multe ori, când îmi place să fiu un gentleman de țară. Dar consecințele rămân în continuare, așa cum mi se amintește de fiecare dată când ies de pe ușa asta. Și eu încă mai plătesc pentru ele.

Se referea la fiul lui. Ea nici măcar nu putea să-și închipuie cum era să ai un copil și să nu poți să-l vezi vreodată. Faptul că el continua să-i trimită bani lui Lady Balthrow îi făcea cinste, chiar dacă probabil el ar fi contrazis-o.

- Ai iubit-o? întrebă ea după o clipă.

- Nu discutăm despre greșelile mele. Discutăm despre cum să le facem pe ale tale să dispară.

Camille își ridică bărbia.

- Tu ești cel care trebuie să mă convingă că toată povestea asta de „prietenie“ n-a fost o fraudă, un șiretlic și o minciună.

Ochii de culoarea frunzelor de toamnă îi întâlneau pe ai lui.

- Chiar trebuie?

Auzi încordarea din vocea lui și, deși nu era încântată de ideea de a se confrunta cu el, era cu siguranță mai important pentru ea decât zâmbetele lui.

- Dacă vrei să-ți ascult sfaturile, trebuie.

- Atunci nu. N-am iubit-o. Era frumoasă și energică în pat. Din câte îmi amintesc, era și deosebit de dramatică. Cu toată sinceritatea, chiar dacă Balthrow n-ar fi dat buzna în apartamentul meu și n-ar fi încercat să-mi zboare creierii, nu sunt sigur că aş mai fi... vizitat-o din nou.

- Deci ai căutat provocarea? În treacăt, se întrebă cât de mare era provocarea pe care o reprezenta ea. Nu prea mult, din moment ce-l sărutase după ce vorbise cu el numai de două sau de trei ori.

- Am spus că aveam 22 de ani și că decisesem că nimeni nu o să-mi dea mie ordine sau măcar sfaturi vreodată? Este foarte revigorant să-ți dai seama că știi totul. El ridică din umeri. Până când îți dai seama că nu știi, bineînțeles. După aceea, este prea târziu.

Ea îi studie profilul frumos.

- În ultimele zile, te descurci de minune să dai de înțeles că nu-ți pasă ce crede lumea despre tine.

- Pentru că nu-mi pasă ce cred oamenii despre mine. Am făcut ceva greșit, și astea sunt consecințele. Crezi că cineva ar putea vreodată să-mi spună ceva care să mă facă să mă simt mai prost sau mai vinovat decât mă simt deja?

- Urăsc când oamenii se uită dezaprobator la mine.

- Asta pentru că, dacă toată lumea era sănătoasă și rațională, ar fi considerat că ce ai făcut a avut sens. Totuși, nu pot pur și simplu să treacă cu vederea, altminteri s-ar declanșa o isterie în masă. Femei care să se mărite doar cu bărbații pe care îi iubesc? Așteptând bunătate și prietenie de la partener? Doamne, Dumnezeule, îți poți închipui haosul?

Ea chicoti.

- Deci toate fostele mele prietene sunt geloase pe mine.

- Sunt speriate de tine. Dacă gândirea independentă este o boală, iar ele ar lua-o de la tine, ei bine, îți poți închipui rezultatele. Ar trebui să gândească singure.

El ridică exagerat din umeri.

- Mm-hm. Și dacă, la urma urmei, m-aș mărita cu Fenton, aș fi iertată?

- Toate greșelile ar fi date uitării pentru că ar prefera să uite totul. Mai ales, având în vedere cuferele cu bani ale vărului meu.

El făcea să pară totul atât de simplu și de atrăgător.

- Nu poți să știi că o să uite totul.

- Hmm. Lady Taviston.

Camille clipi.

- Am uitat de ea.

- Exact ce voiam să spun. Dacă ea poate să fugă cu un afurisit de american, să trăiască în Scoția un an și apoi să se întoarcă la soțul ei recunoscător și la grămada de bebeluși care nu semănau nicidecum cu lordul Taviston, atunci, ei bine, mă îndoiesc sincer că notorietatea o să dureze dincolo de ușile bisericii.

Doamne! Acțiunile ei chiar că păleau în comparație cu cele ale lui Lady Taviston... deși incidentul avusese loc în urmă cu mai bine de doisprezece ani. Într-un fel, ideea o ajută să găsească un pic de perspectivă. În mod neașteptat însă, nu o făcea să simtă că alegerea care îi fusese prezentată acum era mai simplă.

- M-am întrebat de mai multe ori, spuse ea cu voce tare, dacă aș mai fi fugit din biserică, în cazul în care mi-aș fi dat seama de consecințe. Dacă aș fi știut că părinții mei o să mă renege, iar toți prietenii mei o să se... poarte așa cum au făcut-o.

El se apropie ușor de ea.

- Asta este întrebarea, nu-i așa? comentă el, de parcă ar fi putut să-i audă gândurile. Fenton a devenit mai tolerabil în anul care s-a scurs? Sau te întorci exact la aceeași situație care te-a făcut să pleci prima dată?

Lui Camille îi plăcea faptul că Keating nu o făcuse niciodată nebună pentru simplul fapt că-și dorea să fie fericită. Poate că era nebună; în baza rezultatelor era de acord că trebuia să revizuiască valoarea fericirii față de comoditate, din moment ce nu avea nici una, nici alta. Totuși, indiferent ce urma să se întâmple,

nu va uita niciodată privirea lui Fenton. Căsătoria, ea nu însemnaseră aproape nimic pentru el. El ținea mai mult la ceasul de buzunar pe care îl tot deschidea decât la ea.

Trăgând aer în piept, se uită din nou la Keating.

– Mi-a trimis flori în ultimele patru zile, recunosc eu, continuând să caute semne că buchetele erau, de fapt, un cadou primit de la bărbatul neobișnuit de lângă ea. Se pare că s-a revanșat până la aniversarea mea de 14 ani.

– Îmi închipui că nu știe cum să abordeze nici chestia asta, spuse el încet. Ești mulțumită că face un efort?

– Ar trebui să spun da sau nu?

Keating se încruntă.

– Acum chiar că m-ai zăpăcit de tot. Nu vrei să fie bun cu tine acum?

Ea se ridică.

– Încă încerc să lămuresc toate astea, spuse ea, înainte să apuce să-i scape ceva despre fragmentele de gânduri, speranțe sau visuri care fuseseră ucise înainte să se bucură la gândul nopților foarte obraznice pe care se hotărâse să le petreacă în brațele lui Keating.

– Atunci, hai la plimbare cu mine, repetă el și se ridică. Jur că am să tac dacă nu cumva ai o întrebare pentru mine sau îți dorești să-mi împărtășești din enervarea pe care ți-o provoacă vărul meu.

Camille știa că nu putea să-i spună Sophiei să tacă din gură un afurisit de minut, fără să-i rănească sentimentele prietenei ei. Totuși, Keating avea pielea mult mai groasă.

– Foarte bine. Tăcere.

Uitându-se la ea, el ridică ambele sprâncene, apoi îi făcu semn să o ia înainte. Cu un pufnet, Camille înconjură partea din spate a casei ca să evite strada aglomerată. Keating începu să meargă în același ritm alături de ea.

– Sunt sigură că cele mai multe căsnicii au început fără iubire, spuse ea după o clipă. La urma urmei, se

pare să nu existe o cale sigură ca să obții o alianță politică sau economică.

Tăcere. Numai silueta lui înaltă, caldă și fermecătoare plimbându-se lângă ea.

– Chiar știu că au existat căsnicii în care soțul și soția nu s-au întâlnit niciodată, nici măcar nu s-au văzut unul pe altul, înainte de nuntă.

O mână îi cuprinse cotul, ajutând-o să ocolească o grămăjoară de bălegar de cal.

– Desigur, cuplurile astea proveneau din sate sau țări diferite sau din clanurile din Highland, unde nu puteau să se cunoască înainte.

El scoase un mic sunet care putea să fie de amuzament sau de încuviințare, dar ea nu reuși să-și dea seama exact... sau dacă el nu își dresese pur și simplu glasul.

– Da, știu că acțiunile mele se bazează, în parte, pe poveștile alea gotice îngrozitoare, dar șansele spun că fiecare situație trebuie să se fi întâmplat măcar o dată. Camille se opri. Acum poți să mă compătimești.

– Bineînțeles că ai dreptate, spuse el iute. Lumea este un loc mare și ciudat.

– Oh, ești foarte bun la asta.

– Mulțumesc.

– Dar ce vreau să spun este că situația i-a ținut pe oamenii din cuplurile astea departe. Războiul, oceanele, lucrurile mari și de necontrolat. Fenton a locuit la numai o zi sau două depărtare de proprietatea tatălui meu vreme de opt luni în fiecare an. În timpul sezonului, eu am locuit la douăzeci de minute distanță de reședința lui. Pentru numele lui Dumnezeu, îl mai vedeam din când în când. Atunci, ce concluzie se presupunea că trebuia să trag, an de an, mai ales că prietenele mele începuseră să vorbească despre cum iubiții lor le făceau curte și le trimiteau flori, iar eu nu auzisem nimic de la el?

– Ce concluzie ai tras? întrebă el după o clipă.

El își rupse jurământul de tăcere, dar era o întrebare pertinentă.

- Am crezut că era obligat să se însoare cu mine. M-am gândit că poate iubea pe altcineva sau că mă văzuse când îl văzusem și eu și că i-am părut peste măsură de... nepotrivită.

- Cam...

- Taci!

- Oh. Îmi cer scuze. Continuă!

- Și apoi, pentru că eram tânără și mult mai naivă, am început să-i caut scuze. Am decis că era timid și ciudat. M-am gândit că pesemne nu avea experiență cu femeile, că nu mai curtase pe nimeni și că nu și-a dat seama că trebuia să trimită flori și să scrie scrisori. Apoi m-am gândit că era copleșit de... splendoarea mea și pur și simplu a simțit că nu era vrednic de mâna mea.

Ea se uită la Keating, dar dacă era amuzat, nu lăsa să se vadă. Nimeni nu mai auzise niciodată nimic din toată povestea aceea, pentru că nu o spusese niciodată cu voce tare. Nici măcar Sophiei. Era încă surprinsă că fusese așa de prostuță cu atât de puțin timp în urmă. În ultimul an auzise, văzuse și învățase lecții despre care nici măcar nu știuse că existau.

- În cele din urmă, am crezut că plănuia ceva la biserică. O sută de mii de trandafiri sau vreun cadou pe care să-l port în timpul ceremoniei. Și astfel, am intrat pe ușa bisericii la braț cu tata și nimic. Nici urmă de flori, nici cel mai mic indiciu posibil, nici o panglică pe trăsura care aștepta afară. Iar când l-am zărit... el se uita la ceasul de buzunar. De parcă ar fi preferat să se afle oriunde altundeva.

Keating își coborî brațul și i-l oferi. Aproape fără să se gândească, ea își strânse degetele pe mâneca lui.

- Știi cum este să-ți vezi fiecare vis și închipuire... murind pur și simplu în același timp? Să înțelegi că fiecare idee romantică pe care o aveai despre persoana cu care se presupune că o să-ți petreci restul vieții tale a fost greșită? Am avut senzația asta ciudată... că, dacă mai făceam un pas în biserică, leșinam. Acolo, pe podea.

Fără vreo avertizare, el o împinse într-o parte, în spaatele zidului înalt, care se învecina cu Clemency House. În vreme ce ea se împiedică, el o apucă de braț și o lipi de zidul din cărămidă. Apoi o sărută.

Ea fu cuprinsă de un val de căldură la atingerea moale și fermă a gurii lui pe a ei. Închizând ochii, își strecură degetele în părul lui de culoarea ciocolatei amărui. Iată ce-și dorise cu atâta patimă... de fapt, ceea ce continua să-și dorească de la un bărbat care avea mai multe motive decât oricine altcineva să-i intre în grații. Fenton eșuase cu desăvârșire. Vărul lui însă...

Îndreptându-se, Keating îi cuprinse mâinile în palme. Cu o expresie intensă, aproape feroasă pe chip, se aplecă din nou. Foame, dorință, nevoie... era ca și cum trupul ei descoperise dintr-odată o nouă rețetă care îi era acum necesară ca să supraviețuiască, iar Keating Blackwood era singurul care cunoștea ingredientele. Și care avea un gust delicios.

O căruță trecu huruind pe stradă, ascunsă vederii, iar Camille tresări. Cu reputația făcută țândări sau nu, situația ei putea oricând să se înrăutățească. Și astfel, chiar dacă își dorea să se lipească de Keating și să nu-i mai dea drumul niciodată, ea îl împinse în piept. Strânsoarea lui se relaxă ușor, și ea îl privi intens în ochi.

– Pentru ce a fost asta? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

El ridică o sprânceană, apoi dădu să-și îndrepte mâneca... sau să-și treacă degetele peste pielea brațului ei. Nu putu să-și dea seama despre care dintre cele două era vorba, dar tresări.

– Vorbește, îi porunci ea.

– Te compătimesc.

– Înțeleg. Atunci te pricepi *foarte* bine la compătimit.

Numai bine pentru că, dacă n-ar fi trecut căruța aceea, probabil ea ar fi fost dezbrăcată până acum.

Keating înclină capul.

– Mulțumesc. Și îmi cer scuze. Ai și așa deja destule mere în coș, fără să-mi mai adaug și eu fructul putrezit.

Ea nu voia ca el să-și ceară scuze pentru că îi dăduse cel mai plăcut sărut pe care îl primise în toată viața ei.

– Am o întrebare.

– Spune-mi, draga mea.

Pentru cineva care se credea o lașă, Camille se simți surprinzător de calmă în timp ce îl privi în ochi. În același timp, se îndoia că există altcineva în lume cu care să poarte o astfel de conversație. Cu care să vrea să poarte o astfel de conversație.

– Tu te-ai căsătorit cu Stephen Pollard dacă ai fi în locul meu?

El își dresă glasul:

– Nu asta credeam că o să mă întrebi. Și nu pot să-ți dau un răspuns cinstit pentru că sunt zece mii de lire în joc.

– Și totuși, cred că tocmai mi-ai dat un răspuns cinstit. Și îi dăduse o grămadă de lucruri la care să se gândească. Ești un bărbat foarte neobișnuit, Keating Blackwood.

Un zâmbet galeș îi arcui gura.

– Având în vedere ceea ce-aș vrea eu de la tine, dacă aș putea să-mi fac de cap, Cammy, ai spus un lucru foarte frumos.

Ea putea să-și închipuie la ce trebuia să se refere el. Keating o dorea. Chiar și cu zece mii de lire puse în joc. Iar mica lor povestioară tocmai căpătase o turnură cu totul diferită. Mai devreme sau mai târziu, ea va trebui să decidă dacă avea de gând să rămână o lașă. Și dacă putea să tolereze să fie o paria pentru tot restul vieții. Și dacă își dorea să se întoarcă în societate mai mult decât își dorea... mai mult decât îl dorea pe Keating Blackwood.

capitolul 11

„Ce naiba făcea?” Dacă nu se retrăgea în fiecare minut, Keating nu părea capabil să se abțină să nu flirteze, să nu o atingă sau să nu o sărute pe Camille.

La prima vedere, pusese totul pe seama noutății și curiozității; la urma urmei, nu cunoscuse niciodată femeii timide, inocente, multe prea prudente. Dar cu cât ajungea să o cunoască mai bine, cu atât îi plăcea mai mult stilul ei gânditor, uimirea și mândria ei, atunci când trecea dincolo de cochilia de protecție pe care o construisese în jurul ei.

Și toate astea, chiar și atunci când amândoi știau exact de ce se afla el acolo. Ei bine, ea nu știa exact pentru că el nu menționase și partea despre cum Fenton o voia umilită și recunoscătoare. Încă nu încercase să-i distrugă dramul de hotărâre care îi mai rămăsese. Și nici nu avea să facă așa ceva. Își dresе glasul:

– Poate ar trebui să ieșim dintre tufe.

– Tu ești cel care ne-a adus aici, comentă ea cu o jumătate de zâmbet, luându-l de mână ca să-și păstreze echilibrul, în timp ce pași peste niște iriși mici.

Măcar nu era tristă și nefericită, așa cum fusese când o spionase în grădina clubului Tantal. Dacă era să spună, ea părea să zâmbească mult mai des acum decât atunci când pusese prima dată ochii pe ea. Dacă ceva din felul în care se simțea ea i se datora lui, ei bine, era probabil cea mai bună faptă pe care o făcuse vreodată.

Totuși, lucrul de care trebuia să țină cont era că Fenton îi oferise ocazia să facă o altă faptă bună.

– Ce-ai zice, începu el încet, dacă aș aranja ca eu, tu și Fenton să luăm undeva prânzul împreună?

Degetele ei într-ale lui se încordară.

– Nu o să-mi fac apariția ca el să nu rateze încă o ocazie să mă insulte și să mă ridiculizeze.

Keating se opri, copleșit brusc de furie.

– Ce vrei să spui prin încă o ocazie?

– Nimic. Eu... Nu pot să dau vina pe el pentru asta. Și eu mă gândeam la același lucru.

– Nu. Ai menționat asta, deci trebuie să-mi spui. Astea sunt regulile.

– Chiar așa?

– Camille.

Ea oftă.

– Să nu crezi că n-am observat că faci câte o nouă regulă de fiecare dată când vrei, și că ele nu ți se aplică niciodată. Îi aruncă o privire urâtă, apoi își desprinsese degetele din mâna lui și îl apucă de braț. La două zile după ce părinții mei mi-au închis ușa în nas, încă nu-l întâlnisem pe fermierul care m-a dus la mătușa mea. Îmi era foame și aveam un penny, așa că am intrat într-o brutărie să cumpăr o pâine. Când am ieșit, Fenton trecea cu faetonul lui pe stradă. Mi-a spus niște vorbe neplăcute. Asta este tot.

– Ce vorbe neplăcute? insistă Keating. Desigur, Fenton nu menționase niciodată așa ceva... probabil pentru că nu dădea bine. Marchizul, după cum obișnuia să insiste adesea, era perfect.

– Mi-a spus că sunt o curvă și o ingrată care merita să rămână pe străzi până murea. Ea mai trase o dată aer în piept. Asta este tot ce-mi amintesc din întâlnire. Am început să alerg pentru ca să nu-l mai aud, dacă mai avea ceva de zis.

Încordându-și maxilarul, Keating încuviință din cap.

– Știi, cred că mi-a spus și mie aproape același lucru după povestea cu Balthrow. Nu-i place să fie făcut de rușine; cred că la el mândria depășește supărarea.

– Chiar l-am făcut de rușine. Dar nu o să mai fiu niciodată făcută de rușine *de el*.

– Dacă aș putea să garantez că asta nu o să se întâmple, te-ai gândi la prânz? repetă Keating, jurându-și că se va asigura personal că Fenton nu-i va mai adresa niciodată astfel de cuvinte. Dacă vărul lui nu-și dădea cuvântul, ei bine, marchizul trebuia să se descurce fără dinți pentru tot restul vieții. Numai să te gândești; încă n-am rezervat nici o masă, nimic.

– Dacă ai fi și tu, m-aș gândi, spuse ea cu voce tare. Și dacă aș putea să plec oricând vreau și dacă n-ar fi foarte mult public, ci suficient încât toată lumea să fie nevoită să se poarte frumos.

Pentru o întâlnire ipotetică, cerințele păreau suficient de bine gândite. Keating încuviință din cap.

– O să văd ce pot să fac. Dacă nu o să fie de acord cu toate condițiile astea, atunci nu o să se întâmple.

– Și tu o să pierzi cele zece mii de lire. Nu prea pare corect.

El rânji.

– Îți mulțumesc că te gândești la situația mea, dar tu ești prietena mea. O să mă asigur că o să se poarte cum se cuvine.

– Dacă o să continui să spui așa lucruri frumoase, o să vreau să te sărut din nou.

Camille îi eliberă brațul, în vreme ce ajunseră la adăpostul din grădina mare pe care el începuse să o considere sanctuarul ei privat.

– Ei bine, nu poți. Sărutul a fost o greșeală. Și dacă o mai săruta din nou, nu-și va dori să se oprească acolo. Acela era dramul de ispită pe care cineva fără stăpânire de sine nu putea să-l gestioneze.

– O greșeală repetată de mai multe ori, domnule Blackwood.

– Învăț greu.

Ea pufni.

– Ba nu. Și încep să mă întreb ceva.

– Despre ce ar fi vorba?

Obrajii ei se întunecară, apoi păliră.

– Trebuie să mă gândesc puțin înainte să spun ceva cu voce tare. Îmi cer scuze că nu mai sunt impulsivă.

– La naiba, pentru ultima dată, Cammy, să fugi din biserica aia poate că a fost un gest impulsiv, dar decizia de a face asta a fost cu siguranță justificată. Chiar bine cumpănită. Și eu aș fi fugit.

– Dar tu vrei ca eu să iau prânzul cu el.

De fapt, nu păruse o idee bună încă de la început și, cu fiecare moment care trecea, îi plăcea tot mai puțin.

– Dacă aici este vorba despre o a doua șansă la o viață mai confortabilă, bănuiesc că și el merită una.

Ochii albaștri precum cerul îi căutară pe ai lui.

– Nu pot să te descifrez.

– Nu este așa de greu. Sunt un fost hedonist a cărui nesăbuintă l-a prins din urmă. Sunt un om trist plin de regrete și de prea mult whisky. El îi susținu privirea. Iar tu se pare că ești ultima mea speranță.

Ochii minunați se făcură mici.

– Și te descurcai atât de bine. Am întârziat; Lucille nu este deloc în măsură să-i conducă pe gentlemeni la masă pentru că are tendința să se îndrăgostească de ei.

„La naiba“. Keating o prinse de braț când ea se întoarse.

– Am încercat să fiu glumeț.

– Nu ți-a ieșit.

– Foarte bine, am vorbit serios. Dar am vorbit serios și când am spus că suntem prieteni. Nu o să permit să intri în ceva care nu este în folosul tău. Îți jur!

Ea se întoarse din nou cu fața spre el.

– Asta cred. Atunci continuă! Se pare că am încredere în tine.

Când ea dispăru pe ușa de la bucătăria clubului, Keating se așeză pe băncuța părăsită de piatră și trase adânc aer în piept. Evident și în ciuda atenționărilor repetate, nu învățase nimic în ultimii șase ani. Altfel, nu ar fi sărutat-o – sau nu ar fi tânjit – după viitoarea mireasă a vărului lui. Își coborî capul în mâini.

Dacă ea ar fi fost o scorpie sau o prostituată infumurată, toată situația ar fi fost mult mai ușoară. Nu se așteptase niciodată la o tânără încântătoare și inteligentă, a cărei cea mai mare vină era că se așteptase la o poveste de dragoste și că hotărâse – chiar dacă proteste – că îi era mai bine să fugă de orice era mai puțin decât perfecțiunea.

Keating se îndreptă din nou de spate. Poate că testul lui nu era dacă i se părea lui interesantă, de dorit și deosebit de ispititoare, ci dacă acționa în baza acelor dorințe aprige. Ceea ce nu avea să facă pentru că avea un copil căruia îi trebuiau un acoperiș, o educație decentă

și o șansă la o viață liniștită. Și acel lucru trebuia să fie mai important decât tot ceea ce-și dorea el pentru sine.

„Se pare că am încredere în tine.” Cel mai bun și cel mai rău lucru pe care ar fi putut să i-l spună, afurisita! Scuturând din cap atât de enervare, cât și ca să scape de amintirea cu parfum de trandafiri a sărutului, el se ridică și se întoarse să-l recupereze pe Amble de pe aleea din față. Acum tot ce trebuia să mai facă era să-l convingă pe Stephen să ia prânzul cu ea și astfel toate piesele din joc erau la locul lor. Cât despre el, dacă reușea să-și țină gura și alte părți ale corpului pe loc, care nu se simțeau prea în largul lor în clipa aceea, putea prea bine să aibă succes. Și refuza să se gândească la altceva. Cât despre alte oportunități, putea foarte bine să le privească trecând.

Eleanor Howard, Lady Balthrow, se așeză cu ceașca de ceai și trase în fața ei ziarul vechi de trei zile din Londra. Să-l citească fusese mult mai amuzant în urmă cu șase ani, când ea se cunoștea personal cu majoritatea persoanelor menționate în paginile mondene, dar, din când în când, isprăvile vreunui boiernaș sau ale altuia încă o mai făcea să chicotească.

În timp ce deschise ziarul, privirea îi căzu imediat pe cel de-al doilea articol de pe pagină.

„Câteva pariuri de la White au fost pierdute astăzi, când domnul Keating Blackwood s-a dovedit că este în viață și a ieșit din sălbăticie ca să se întoarcă în vârtejul sezonului londonez. Se spune că Sângerosul Blackwood cel infam este găzduit de ducele de Greaves, și a fost deja văzut de mai multe ori în compania unei anumite femei cu o reputație scandalosă.”

Terminând de citit paragraful, Eleanor se lăsă pe spate. Apoi se ridică în picioare și ieși în grabă din micul salon de dimineață.

– Moleaux! strigă ea. Sally! Împachetați-mi imediat lucrurile!

Majordomul apăru de pe coridor.

– Milady?

– Să mi se aducă valiza de călătorie și închiriază o trăsură. Trebuie să plec numaidecât la Londra!

– S-a întâmplat ceva, milady? întrebă majordomul cu accentul lui franțuzesc pronunțat, chiar când îi convocă pe cei doi lachei.

– Foarte probabil. Sunt în pericol de a fi uitată!

Una era Keating Blackwood în Shropshire. Să revină la Londra cu atât de multe distracții și atât de multe alte doamne care erau, fără îndoială, dornice să-și împartă patul cu el... asta în nici un caz. Nu pentru venitul ei permanent, și nu pentru ce mai rămânea din reputația ei. Și, cu siguranță, nu pentru viitorul ei.

El trebuia să nu uite ce făcuse, să nu-și petreacă vremea cheltuindu-și banii pe pariuri, băutură și femei. Și nu putea să i se permită să găsească ceva atât de nepotrivit precum pacea interioară... nu când ea nu avea așa ceva. Mai presus de orice, trebuia să i se reamintească de obligațiile lui. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Voiai să ne întâlnim la clubul Society ca să fiu obligat să vorbesc încet, nu-i așa? întrebă Fenton, îndreptându-se spre cel mai apropiat raft din biblioteca lui Greaves și trecând un deget peste volume.

Keating nu știa dacă citea titlurile sau dacă verifica să vadă dacă era praf.

– Poate că am vrut să-mi plătești masa. Sunt complet falit, dacă îți amintești.

– Îmi amintesc. Și am venit aici pentru că nu vreau să fiu văzut în public cu tine. Cu cât știu mai puțini oameni că avem o legătură, cu atât mai bine.

– Asta ar putea să fie o problemă.

Stephen se întoarse cu fața la el.

– De ce?

– Pentru că aș vrea să mi te alături mâine la prânz. Am invitat-o pe Lady Camille și pe una dintre prietenele ei să mănânce cu noi.

Pentru o clipă, nu știu sigur dacă marchizul îl va lovi sau va ieși pur și simplu valvârtej pe ușă. Prima reacție

ar fi fost extrem de neinspirată, dar cea de-a doua i-ar fi provocat cu atât mai multe necazuri. În cele din urmă, Fenton se întoarse din nou.

– O să presupun că asta consideri tu a fi o glumă. Nu este amuzantă.

– Nu glumesc. Cum te aștepti ca femeia să se răzgândească și să se mărite cu tine, dacă nu poți să demonstrezi că nu mai ești un neghiob cu inima de piatră?

– Nu eu sunt cel care trebuie să-și schimbe caracterul.

O mișcare în pragul ușii îi atrase atenția, dar când se uită într-acolo, nu zări pe nimeni acolo. Totuși, bănuia că Greaves era pe aproape. Dacă era așa, atunci orice auzea ducele era din vina lui Fenton, ceea ce lui îi convenea de minune. Își dorise să vorbească cu Adam despre... situația lui de vreo două săptămâni, și singurul lucru care îl împiedicase fusese că, dacă își încălca promisiunea făcută vărului lui, aceea era ultima picătură a care umplea paharul și necuratul ar veni să-l reclame fără întârziere.

– Repet, dacă ea crede că nimic nu s-a schimbat, atunci nu are nici un motiv să se răzgândească. Măcar fii logic, Stephen!

Marchizul oftă.

– Atunci să fie undeva în afara Mayfairului. Zvonurile ar trebui să fie că ea s-a întors la mine, nu că eu m-am împăcat cu ea.

– Nu pot să controlez gura lumii, dar o să închiriez un separeu într-un han de la marginea orașului. Iar tu o să fii cât de politicos și de fermecător poți.

– Și bănuiesc că i-ai sugerat să fie umilă și amabilă, da?

Keating începea să se înfurie, așa că se mută în fotoliul cel mai confortabil din bibliotecă.

– Măcar ești puțin interesat de caracterul ei adevărat sau doar de cel pe care vrei tu să-l aibă?

– Nu fi ipocrit! Mă înveți să fiu altfel decât sunt, în general... cel puțin, după tine. Fenton luă o carte de pe un raft, o răsfoi, apoi o puse din nou la loc. Cel

mai probabil nu erau destule poze. Ar fi bine să merite timpul meu.

– Dacă te deranjezi să-i acorzi atenția necesară și să înveți cum să te porți cu ea, o să merite.

În cele din urmă, marchizul se întoarse din nou cu fața spre el.

– Sarcina ta este doar să o aduci la biserică. Și vezi cum vorbești. Am fost tolerant... cu metodele tale până acum, dar eu nu sunt unul dintre tovarășii tăi bețivi, agresivi și servili.

– Eu n-am nici un tovarăș, nici lingușitor, nici altfel. Acum pleacă și o să-ți trimit un bilețel cu adresa hanului. Te rog să nu întârzii.

– Nu o să întârzii.

Părând ușurat că discuția se încheiase, Fenton se îndreptă spre ușă.

– Încă un lucru, spuse Keating și se crispă.

Vărul lui se opri în ușă.

– Despre ce este vorba, Keating?

– Dacă spune ceva despre flori, buchete sau felicitări aniversare, spune-i pur și simplu că a fost plăcerea ta, teribil de întârziată.

– Poftim? Marchizul reveni din nou în încăpere. Ți-am spus că nu o să trimit floricele sau orice alte cadouri ca să-mi cer scuze și nici nu o să-i iert purtarea strigătoare la cer.

– Prea târziu. I-ai trimis câteva buchete. N-a fost un gest exagerat de sentimental, ci doar atent. De parcă ți-ai dori cu adevărat să fii prieten cu viitoarea ta mireasă. Dacă vrei să fie mireasa ta.

– Să nu mă sapi pe la spate, Keating. Fenton flutură un deget în direcția lui. Dacă o faci, atunci înțelegerea noastră se duce pe apa sâmbetei.

– Da, milord.

– Pfui!

Marchizul traversă valvârtej coridorul de la Baswich House și ieși pe ușa de la intrare.

– Ei bine, asta a sunat plăcut.

Keating nu ridică privirea.

- Mă gândeam eu că pândești pe la ușă.

- Sunt un duce. Eu nu pândesc pe la ușă; eu surprind strategic discuțiile. Greaves trecu pe lângă fotoliu și se îndreptă spre dulapul cu băuturi. Ți-aș oferi un whisky, dar pare că mi-ai accepta invitația.

- Probabil că așa aș face.

- Deci, dacă am auzit bine, acum am confirmarea oficială că ai făcut o înțelegere cu Fenton ca să o convingi pe Lady Camille să se mărite cu el.

- Eu? N-ai auzit asta de la mine.

- Mm-hm. Părea foarte serios, după felul în care te-a amenințat în cazul în care nu reușești.

- Cred că s-a săturat să se râdă de el. N-a putut niciodată să tolereze asemenea lucruri. Și știe că am nevoie de bani.

Desigur, Fenton nu știa de ce și nu avea să știe niciodată.

- Dar el nu știe că ai dezvoltat o oarecare afecțiune pentru doamna în cauză.

- Ce legătură are asta cu orice?

Pentru o clipă, speră că Greaves avea răspunsul la acea întrebare, pentru că se întrebese și el aproape din clipa în care pusese ochii pe enigma cu păr blond. „Dacă” și „poate” nu erau lucruri pentru bărbații care duseseră o viață ca el, dar nu era un lucru care să-l împiedice să viseze la ele, la naiba cu toate!

- Mă bucur că nu sunt tu, prietene.

- Acum sunt gelos. Și eu mi-aș dori să nu fiu eu. Nu mi-a fost de vreun folos.

Se ridică și se duse să caute un han adecvat în care să aibă suficientă intimitate încât să nu fie văzuți împreună și destul de mult public pentru ca toată lumea să se poarte cuviincios.

După ce Keating părăsi casa, Adam Baswich își termină whisky-ul pe care și-l turnase, apoi ceru să i se aducă propriul cal. Avea mai multe bucăți dintr-un puzzle, dar câteva dintre ele nu păreau să se potrivească împreună.

Și nu-i plăceau lucrurile care nu aveau sens. Mai ales când era vorba despre prietenii lui.

– Mulțumesc foarte mult pentru asta, Sophia.

Prietena lui Camille ridică din umeri.

– Nu puteai să o iei pur și simplu pe Lucille cu tine. Ori flirta cu Fenton până își lua el zborul, ori leșina pentru că se afla în compania lorzilor și a bătrânilor. Cu un zâmbet strălucitor, o înghionti pe Camille în umăr. Știu că tu nu o să flirtezi cu el.

– Nu, nu o să flirtez. S-ar putea însă să leșin.

Și așa îi era rău de la stomac. Până și mâinile și le simțea transpirate, și sigur nu era pentru că urma să-l vadă pe Keating în câteva minute. În orice caz, nu de data aceea.

– Nu trebuie să te duci.

– Ba da, trebuie. Mi-am dat cuvântul. Și prefer să știu faptele decât să aud zvonurile, chiar dacă de la Keating. Dacă Fenton a devenit mai... cald, atunci vreau să știu.

– Deci te-ai gândi cu adevărat să te măriți cu el, chiar și după toate astea?

– Asta nu știu.

Nici măcar nu voia să se gândească la întreaga poveste. Acum era vorba despre un prânz. Nimic mai mult. Trebuia să fie așa, pentru că dacă se gândea prea mult la ce se va întâmpla în după-amiaza aceea, ar muri de pe urma unei apoplexii.

Foaierul clubului se eliberă puțin, iar ea și Sophia ieșiră pe ușa de la intrare și ajunseră în stradă.

– Atunci răspunde-mi la asta, comentă Sophia, aranjându-și șalul și părând, pentru prima dată, că nu se simțea prea în largul ei. Ce vrei să faci cu Keating?

– Să fac cu el? repetă Camille și se încruntă. Nimic. Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că am văzut cum te uiți la el. Îți place de el.

– Bineînțeles că-mi place. S-a dovedit că este cu mult mai plăcut decât mă așteptam la început.

- Bine. Păstrează-ți secretul. Totuși, pot să flirtez cu el, dacă tu vrei să te măriți cu bărbatul care ți-a spus că ești o curvă?

Din fericire, Keating și birja închiriată sosiră înainte ca ea să mai apuce să răspundă. Pentru că nu-și dorea ca Sophia să flirteze cu Keating. Nu-i plăcea nici măcar atunci când alte femei se *uitau* la el... și acela era un lucru care se întâmpla în fiecare secundă în care se îndepărta de club alături de el. Măcar ea nu era singura care știa de reputația lui și care continua să-l considere atrăgător, deși nu știa cam câte alte femei îl sărutau aproape în fiecare zi.

Gândul o făcu să simtă un gol neplăcut în stomac. Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă exista un bărbat mai rău decât Keating Blackwood, față de care să se simtă geloasă, ea nu auzise niciodată de el. Și dacă se simțea așa, pentru că el era pur și simplu singurul bărbat - în afară de foarte căsătoritul Lord Haybury - care fusese bun cu ea în ultimul an, atunci era nebunie curată.

- Bună ziua, dragele mele, spuse el, apoi se ridică în picioare ca să le ajute să urce în birja deschisă. Ați observat că m-ați făcut să fiu invidiat de toți cei de la clubul Tantal?

Ea aruncă o privire peste umăr și văzu vreo zece bărbați care intrau sau ieșeau din club, privirile tuturor fiind ațintite în direcția lor. Altădată, ar fi fost îngrozită, dar își dădu brusc seama că Keating avea dreptate. Indiferent dacă bărbații aceia îndrăzneau sau nu să fie văzuți în public alături de ea, îl invidiau pe Keating pentru că o făcea. Ei voiau compania ei... pentru ceva necurat, fără îndoială, dar tot era o constatare importantă.

- Poate că trebuia să menționez, murmură Keating în vreme ce o ajută să se așeze lângă Sophia, există un anumit... farmec atunci când ești celebru. Nu întotdeauna, dar există momente în care îți dai seama că există o libertate atunci când nu ai limite. Sau măcar când ești văzut așa.

– Cred că „libertatea”, așa cum îi spui tu, îl contrazise ea, apare numai atunci când nu încerci să faci ceva în lumea bună.

– Destul de adevărat. El își strânse mâna peste degetele ei, apoi îi dădu drumul, în vreme ce trăsură porni huruind pe stradă. Mulțumesc că ai încredere în mine azi.

– Încerc să nu mă gândesc unde mă duc, dar îți mulțumesc foarte mult.

Ea se cutremură, apoi își întoarse hotărâtă privirea spre peisaj și încercă să se concentreze asupra celor mai recente pălării la modă.

– Trebuie să fiu tăcută și politicoasă? întrebă Sophia și o lovi ușor pe Camille în genunchi. Pentru că mă ofer să-i dau una în nas lordului Fenton de îndată ce se ivește ocazia.

– Trebuie să stai la rând, Sophia, spuse Keating, cu un zâmbet în glas.

Camille întoarse privirea spre el.

– Ai de gând să-mi spui dacă asta a fost ideea lui sau a ta?

– El vrea o șansă ca să discute cu tine. Eu am fost însărcinat să aranjez detaliile. Legate de peșit, presupun.

– Ești foarte masculin pentru o peșitoare.

Sophia chicoti.

– Mulțumesc că ai observat. Și Cammy, el o să se poarte cum se cuvine. Dacă nu, o să răspundă în fața mea.

Da, unui bărbat care va câștiga zece mii de lire dacă partida... sau reînnoarea partidei... avea succes. Dacă cineva avea loialități împărțite, acela era Keating. Chiar și așa, până în momentul acela fusese sincer și deschis cu ea. Și al naibii de fermecător, interesant și peste măsură de bun de sărutat. Ea oftă, iritată că nu reușea să-și scoată din minte căldura și farmecul lui.

– Un bănuț pentru gândurile tale, spuse el, neștiind despre ce era vorba.

Ea făcu ochii mici.

- Mă gândeam că metodele tale de pețit le-ar scandaliza teribil pe cele mai multe dintre mame.

Expresia de pe chipul lui se întunecă.

- Pune asta pe seama slăbiciunii mele și pe lipsa mea generală de caracter bun. Dacă purtarea mea nepotrivită te ofensează, am să încerc să mă opresc.

Oh, nici ea nu-și dorea așa ceva. Totuși, de față cu Sophia, nu avea de gând să-i spună că își dorea nespusele sărutările și mângâierile lui să continue. Bineînțeles că dacă - *dacă* - ea și Fenton se împăcau, sărutările trebuiau să înceteze. Nici nu trebuiau să se regăsească în ecuațiile ei privind viitorul. Dar se regăseau. Hotărî să nu răspundă; nu părea să existe vreun răspuns bun. El putea prea bine să-l interpreteze după bunul plac.

Îi luă doar câteva minute înainte să-și dea seama că nu se duceau nicăieri în Mayfair.

- Deci o să fie în Cheapside, nu-i așa? murmură ea și își încleștă degetele. Sau poate Charing Cross?

- Nu. În Mug and Pipe, la nord de Londra. Să sperăm că nu o să fie nimeni care să vă cunoască și care să se holbeze și să bârfească. Keating se aplecă în față, o luă de mână și îi desfăcu degetele, unul câte unul. Asta este o a doua șansă, Camille. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Dacă îți place, profită. Dacă nu, spune pas.

- Iar tu o să te oprești din pețit așa, pe loc?

Ea plesni din degetele de la mâna rămasă liberă.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui.

- Nu știu.

- Înțeleg. Atunci îți mulțumesc că faci încercarea asta în numele meu, dar nu te mai prefăce că ești doar bunul samaritean al partidelor fericite.

El îi dădu drumul și se așeză la loc.

- Foarte bine.

Sophia se uită de la unul la altul.

- Am pierdut ceva?

Pierduse zece mii de chestii, dar Camille nu se simțea în stare să i-o spună. Ar fi însemnat să recunoască faptul că fusese înșelată de la bun început și că era acum

o idioată pentru că avea încredere în el când știa că el avea motive ascunse.

- Este suficient să spun, comentă ea după o clipă, că Keating nu este chiar neutru în toată povestea asta.

- Ei bine, nici eu. Sophia se apropie mai tare de Camille. Eu sunt de partea ta, prietena mea.

- Tu... Keating își închise gura. Nu sunt obișnuit să fiu vocea rațiunii. În mod evident, nu sunt foarte talentat la asta, însă doar... nu te răzgândi decât după prânz. Te rog!

Pentru o clipă, auzise disperarea din vocea lui și o făcu să-și reprime răspunsul pe care îl avea pregătit. Era evident că nu-i păsa prea mult de vărul lui și, într-un fel, era la fel de împotmolit ca ea în noroiul acela. Zece mii de lire erau o avere, iar ea nu știa exact cât de tare avea Keating nevoie de bani.

- Ți-am dat cuvântul meu că o să vin cu tine azi, spuse ea nemișcată. N-a fost așa de ușor.

El încuviință din cap.

- O să fie de ajuns.

Rămaseră tăcuți pentru următoarele douăzeci de minute. Ceea ce îi permise lui Camille să aibă suficient timp ca să decidă că, probabil, ar fi fost mai bine să aștepte până se întorceau la clubul Tantal înainte să se fi luat la ceartă cu Keating, pentru că, atunci când nu se ciondănea, avea prea mult timp ca să se gândească la ce se va întâmpla de îndată ce intra în han.

Lord Fenton va fi încântat să vadă că se ținuse de cuvânt când spusese că o să se așeze la masă cu el? Se va folosi de ocazie ca să se descarce din nou pe ea? Va fi la fel de rece și de distant cum i păruse chiar de la depărtare în biserică? Se va uita la ceasul de buzunar?

Ea se uită pe furiș spre Keating, care stătea cu brațele încrucișate și privirea fixată în partea opusă ei. Întrebarea care o apăsa cel mai tare, chiar așa supărată pe el cum încerca să fie, era ce se întâmpla dacă Fenton va fi perfect agreabil. Camille trase aer în piept. Câte un dezastru pe rând.

capitolul 12

În ciuda hotărârii de a merge înainte cu acea întâlnire, Keating nu o pierdu din vedere pe Camille când ieșiră din trăsură și intrară în micul han. Fusesse nevoie de ani de dezinteres din partea lui Fenton pentru ca ea să fugă, în cele din urmă, o dată, dar era nevoie doar de un cuvânt greșit sau – Doamne ferește – o singură verificare a ceasului din aur ca ea să iasă pe ușă a doua oară. Din fericire, Fenton era conștient cât de subțire era gheața și, tot din fericire, va face măcar un minim efort ca să fie politicos și diplomat.

Sophia se apropie de el, în timp ce proprietarul îi conduse prin încăperea comună aglomerată, spre un salon privat, aflat în spatele clădirii din lemn și piatră.

– Voi doi vă certați?

– Evident, mormăi el, privind cum spatele lui Camille se încordează în momentul în care observară cu toții singura siluetă așezată în fața șemineului. Dacă să fie furioasă pe mine îi dă curaj, ei bine, pielea mea este destul de groasă încât să fac față.

– Nu uita că ai promis că o să fie în siguranță. Și că o mare parte din Cammy este inima ei.

El o privi chiorâș, încercând să împace neliniștea și intuiția bruscă a Sophiei White cu umorul ei efervescent.

– Să nu te mai obosești să te prefaci că ești prostuță și frivolă, șopti el, pentru că nu o să te cred.

– Cu toții facem ce este necesar ca să supraviețuim, domnule Blackwood.

În timp ce el digeră fărâma aceea de înțelepciune, Camille se opri după ce făcu câțiva pași în salon. „Ridică-te”, îl îndemnă el în gând pe Fenton, încercând din răputeri să strige la vărul lui, fără să scoată vreun sunet. În cele din urmă, marchizul se ridică.

– Lady Camille, spuse el tărăgănat.

Camille își înclină capul.

– Lord Fenton.

Părea sfârșitul conversației. Înainte ca tăcerea să nu-i doboare pe toți, Keating comandă un fazan întreg de la hangiul curios, apoi închise ușa în nas bărbatului.

– Stephen, aceasta este domnișoara White. Sophia, Lord Fenton. El trecu pe lângă Camille și se așeză la masa lungă. Sper că ai cerut un vin bun, Fenton.

Vărul lui se agită, apoi se apropie încet de masă.

– Franțuzesc și roșu.

– Excelent. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, luați loc cu toții. Fenton, am văzut cumva afară doi cai noi la trăsura ta?

– Da. Am o slăbiciune pentru caii pursânge. Îi cheamă Ahile și Ajax și, potrivit crescătorului, sunt frați vitregi.

– Se potrivesc bine, răspunse Keating, mutându-se puțin, astfel încât Camille să se așeze lângă el. Sophia se așeză în stânga lui. Probabil Fenton nu aprecia teribil să fie privit lung de trei persoane inacceptabile, dar fără martori spera ca marchizul rigid să tolereze un asemenea lucru.

– Altfel nu-i mai cumpăram.

Keating se abținu să nu-și dea ochii peste cap. Chiar când devenise arbitru rațional al întâlnirii, nu mai avea nici cea mai vagă idee ce să facă, dar se simțea foarte nepotrivit pentru acel rol.

– Stephen, povestește-ne despre Fenton Hall. Știu că erau pești buni în iazul de acolo, dar n-am mai vizitat proprietatea de ceva vreme.

– Aș prefera să o aud Lady Camille cum își explică acțiunile din ultimul an, începând cu spectacolul ei jenant din biserică.

Chiar dacă nu se atingeau, Keating simți cum Camille încremenește lângă el. Din partea cuiva atât de obtuz din punct de vedere social precum Fenton, era probabil o întrebare rezonabilă și onestă, dar se presupunea că Fenton trebuia să arate că avea o inimă.

– Am crezut că am putea s-o luăm un pic mai ușurel de atât, spuse el cu voce tare.

Din fericire, hangiul și două slujnice își făcură apariția înainte să apuce cineva să spună ceva prea dăunător. El își turnă singur vinul, concediindu-i fără tragere de inimă pe cei trei martori. O vreme, privi lichidul roșu care se agita încet în paharul lui, după care îl bău pe tot. Orice numai să amortească furia din ziua aceea.

– Mai întâi, cred că ar trebui să-ți mulțumesc pentru flori, spuse Camille pe neașteptate. Îmi plac foarte mult crinii.

Keating tresări. „Trandafiri“. Fuseseră trandafiri.

– Da, presupun că trebuia să-ți dau mai multă atenție de-a lungul anilor, murmură Fenton cu o reticență evidentă.

Dacă descoperise șiretlicul, Camille nu se trădă.

– Și aș fi putut să-ți fi trimis chiar eu o scrisoare sau două, în loc să aștept să începi tu o corespondență.

Fenton își puse paharul de vin deoparte.

– Scuză-mă, dar vrei să spui că ai refuzat să te măriți pentru că n-am fost în stare să corespondez cu o femeie căreia nu aveam nevoie să-i fac curte sau să o flatez, sau să o conving altfel să fie soția mea?

– Stephen, tuturor ne pare rău. Nu te abate de la drum, interveni Keating, înjurând în gând.

– Eu știu că, dacă aș avea un viitor soț, spuse Sophia, când își termină de mestecat bucățica de fazan, aș spera să mă considere mai mult decât o piesă de mobilier. O vorbă bună, un zâmbet sau un *trandafir* în peste cinci-sprezece sau douăzeci de ani nu reprezintă chiar așa un efort, nu crezi? O măsură a bunătății umane, vreau să spun.

– Și cine naiba ești tu? Sophia și mai cum? întrebă Fenton, cu fața întunecată.

– Sophia White, rosti foarte clar Sophia. Sunt angajată cu Cammy la clubul Tantal.

– White. Clipind, Fenton se ridică în picioare. Ești bastarda lui Hennessy. Pentru numele lui Dumnezeu, Keating, ce încerci să faci? Ți-am spus de nenumărate

ori că nu o să mă expun din cauza înclinației tale de a te asocia cu degenerați și dezonorabili.

– Stai jos, Stephen! Fără să mai fie amuzat, Keating izbi cu mâna în masa de lemn. Nici unul dintre noi nu este vreun sfânt, vreun înger, altfel nu mai eram aici. Și tu ai partea ta de vină în asta, și cu cât renunți mai repede să mai fii așa bățos, cu atât mai repede o să ajungi unde îți dorești.

Marchizul se așază din nou.

– Dacă cineva de afară m-a recunoscut, nu o să pot trăi niciodată cu asta. Ar fi bine să te rogi să fi găsit cel mai discret loc din Anglia.

– Mă rog pentru alte lucruri, dar înțeleg ce spui. Keating își umplu paharul și îl goli din nou. Ești supărat și stânjenit că ai fost lăsat în fața unui preot și fără mireasă. Camille este îngrijorată de faptul că fusese condamnată la o viață petrecută alături de un necioplit rece și nepăsător. Sophia, ei bine, Sophia este aici pentru că am rugat-o eu să ni se alăture. Să nu o mai insulti! Lovi cu pumnul în masă pentru a doua oară. Acum. Stephen, îți place să mergi călare sau să te plimbi în aer liber?

Tăcere. Apoi vărul lui își ridică din nou încet furculița.

– Da. Îmi place să fac puțin exercițiu. Și-mi place mai ales să merg la vânătoare de vulpi.

– Camille, continuă Keating, întrebându-se dacă va fi obligat să poarte peruca albă a unui judecător, ție îți place să te plimbi sau să mergi călare în aer liber?

– Ambele îmi plac foarte mult. Mi-e dor să fac asta.

– Fenton. Poetul tău preferat.

– William Browne. Marchizul trase aer în piept. „Acum, când un pescar stă melancolic în picioare/ Pe-o bancă verde ce oferă loc de acostare,/ Cu un vierme galben care se zbate în cârlig,/ Acum, aruncă spre mijloc, apoi într-un colț.”

Oh, extraordinar, un poem pescăresc!

– Foarte frumos, spuse Keating cu voce tare. Camille, aceeași întrebare. Poetul preferat.

- Lord Byron, răspunse ea fără șovăială, cu o notă de sfidare în voce. „În secret ne-am întâlnit/ În tăcere am suferit,/ Că inima ta putea să uite/ Spiritul tău înșelător.”

- Deci acum ne apucăm să ne duelăm în catrene? Măcar este mai distractiv. În ciuda dorinței nesănătoase de a zâmbi la felul în care Camille tocmai subliniasse diferența foarte mare dintre posibili miri, Keating luă o mușcătură de fazan. Foarte bine. Shakespeare. Piesa preferată, Stephen.

- *Regele Lear*.

- *Visul unei nopți de vară*, spuse Camille.

Probabil că nu îi va ajuta să se înțeleagă, dar începeau să se cunoască mai bine - fie că își dădeau sau nu seama. În același timp, se gândi că ea numise exact piesa pe care o văzuseră împreună. Abia se abținu să nu se uite la ea.

- Piatra prețioasă, continuă el cu voce tare, încercând să se asigure că prânzul nu se ducea pe apa sâmbetei.

- Diamant.

Fenton chiar își umflă competitiv nările, în timp ce aruncă o privire încruntată peste masă, la Camille.

- Safir.

- Vehiculul preferat.

- Trăsură cu patru cai.

- Faetonul înalt, răspunse Camille, iar Keating începu să se întrebe acum dacă intenționat dădea răspunsuri dificile. Bineînțeles că nu prea putea să o învinuiască pentru asta. Fenton era cald ca un sloi de gheață.

- Dansul.

- Valsul, interveni Camille, înainte ca Stephen să poată comenta ceva. Ea ridică o sprânceană. Nu-mi place să fiu întotdeauna a doua.

Stephen se uită direct la ea.

- Eu nu dansez. Și cum eu o să fiu capul gospodăriei, tu *chiar* o să fii a doua. Marchizul îi aruncă lui Keating o privire. Ceea ce este totuși o îmbunătățire față de a fi angajată într-un club de gentlemen.

– Iar *eu* aş dori să subliniez că *eu* nu am semnat niciodată vreun acord prin care să mă mărit cu cineva şi că, până în clipa asta, eforturile tale de a mă convinge să devin soţia ta au fost, ei bine, inexistente. Poate că, legal vorbind, sunt o proprietate, dar mă îndoiesc că o să găseşti vreun scaun care să se răzvrătească pentru că este împins încolo şi înapoi sau pentru că te așezi pe el. Dar eu nu sunt un scaun.

Keating se ridică brusc în picioare.

– Camille, am avut o întrebare pentru tine, spuse el peste mormăielile care începeau să se audă din direcţia vărului lui. Scuzaţi-ne o clipă!

O luă de braţ, apoi o ajută să se ridice în picioare, aproape trăgând-o de pe bancă.

De îndată ce ajunseră în mica garderobă care despărţea salonul privat de restul hanului, îi dădu drumul.

– De unde naiba ai scos-o pe asta?

Ea îşi ridică bărbia.

– Nu ştiu. Dar mi-a plăcut mult.

La fel şi lui Keating. În prezenţa ei, practic vibra asemenea corzilor unei mandoline.

– El te-ar prefera intimidată, ştii asta, insistă el, încercând să nu se abată de la drumul iniţial, şi în timp ce calmul precaut ar fi în regulă pentru mine, nu cred că insultele şi sfidarea o să ajute la ceva.

O grimasă îi schimonosi chipul.

– Da, ai dreptate. Desigur. Dar el mă calcă pe nervi. Oare ar putea să fie mai plicticos şi mai înfumurat de-atât?

– Nici măcar dacă ar încerca, recunoscui Keating. Gândeşte-te la ce oferă el pentru viaţa ta, mai degrabă decât la cât este de plicticos.

Camille privi spre uşa închisă.

– O să încerc să fac asta, spuse ea după o clipă. Dar mai întâi cred că ar trebui să mă săruţi.

– Po... poftim?

Ea se apropie cu un pas de el în încăperea micuţă, apoi îşi alunecă ambele mâini peste umerii lui.

-Sophia mi-a amintit de ceva. Sunt o femeie compromisă. Dacă nu cumva mă apuc să umblu goală prin Mayfair, reputația mea nici n-ar putea să fie mai afectată decât este. Și totuși, iată-mă aici, în versiunea ta ciudată de negocieri pentru o căsătorie cuviincioasă. Ce am de pierdut?

El putea să se gândească la mai multe lucruri, dar zvâcnirea membrului lui le spulbera pe toate.

-Eu nu sunt bun pentru tine, spuse el cu gura uscată.

-Nu vreau să fii bun pentru mine. Aș vrea să te sărut. Genele ei lungi se coborâră pentru o fracțiune de secundă. Adică, dacă și tu ai vrea să mă săruți.

„Dacă.” Keating își înfășură brațele în jurul taliei ei și o ridică spre el. În aceeași clipă, îi prinse gura cu a lui. Buzele moi, pasiunea îmbrățișării îl înnebuneau așa cum nu reușise vreodată nici o cantitate de whisky. Ea își puse o gleznă în spatele gambei lui, iar el abia dacă reuși să-și înăbușe geamătul.

Doamne sfinte! Iată bărbatul care fusese pe vremuri. Cel care seducea femeile altor bărbați prin cotloane ascunse. Cu răsuflarea întretăiată, el o așeză înapoi pe picioare.

-Oprește-te, spuse el, retrăgându-se cât se putea de departe în camera mică. Vărul meu este la zece metri distanță. Nu o să mai fac asta din nou.

-Din nou? Ce... Oh! Obrajii ei îmbujorați păliră. Adică vrei să spui din cauza lordului Balthrow.

Ea se apropie din nou de el.

Keating întinse o mână, ținând-o la distanță de un braț. Nu era deloc suficient, dar nu putea chiar să fugă de acolo.

-Lasă-mă un minut, vrei?

Din fericire, ea se opri și, de fapt, făcu un pas înapoi ca să se sprijine pe peretele opus. În ciuda expresiei solemne de pe chipul ei, Keating putea să jure că ochii îi zâmbeau.

-Mă placi, spuse ea în cele din urmă.

- Bineînțeles că te plac. Nu în clipa asta, dar da. Dacă nu te plăceam, nu te mai necăjeam și nu te mai speriam ca să ajungi azi aici.

- Dar tot aș fi aici.

Ochii ei nu mai zâmbeau.

- Da, tot ai fi.

- Pentru că tu ai nevoie de zece mii de lire.

- Pentru că eu am nevoie de zece mii de lire, pentru că tu ai fi mai fericită să poți ieși la plimbare fără ca oamenii să se uite chiorâș la tine și pentru că îți place să valsezi. Cu Fenton, oricât ar fi el de enervant, ai avea din nou toate astea. Asta este ceea ce meriți. O să găsești fericirea în confort.

- Dar nu dragostea.

El ridică din umeri; sângele părea că i se întoarce ușor în creier.

- Dragostea este mai spectaculoasă, sunt sigur, dar confortul o să dureze mai mult.

- Nu știu ce să zic despre asta. Camille își înclină capul. Tu ți-ai recăpătat... confortul?

Iată într-adevăr o întrebare complicată.

- Câteodată. Se simțea confortabil în pielea lui mai des de când revenise la Londra și credea că știa de ce, dar nu avea de gând să insiste pe acea stare de fapt. Nu în clipa aceea și nu în compania aceea. Acum, dă-mi cuvântul de onoare că o să fii politicoasă.

- Pentru tine, o să fiu politicoasă. Nu pentru el.

Cuvintele îl tulburară chiar mai mult decât sărutul, dar el încuviință din cap.

- Am să accept asta. Și când o să te întreb care este desertul tău preferat, să spui cojile de portocale în glazură de zahăr. Măcar așa o să aveți ceva în comun.

Ea strâmbă drăgălaș din nas.

- Măcar am descoperit un lucru despre lordul Fenton.

- Și cam care ar fi ăsta?

- Nu este la fel de intimidant pe cât credeam. Nu mi se pare că-mi e teamă de el.

Înainte ca ea să apuce să deschidă ușa, el o prinse de umeri.

– Ți-a fost frică de el?

Afirmația putea să schimbe simțitor situația; cu sau fără zece mii de lire, Fenton nu avea voie să-i facă vreun fel de rău.

– Mi-e frică de tot. Dar cred că mi-era frică de ideea de el. La urma urmei, asta este prima conversație oarecum cordială pe care am avut-o vreodată cu el. De fapt, este prima conversație.

Felul scurt și la obiect prin care își afirmase neliniștea îl făcu să se uite lung la ea, în timp ce se întoarseră la liniștea rigidă din salonul privat. Da, putea să fie timidă, dar pentru numele lui Dumnezeu, săruta cu o pasiune care îl uluia. Totuși, se considera lașă. Din moment ce a doua zi după ce făcuseră cunoștință îi altoise cu o carte, teama aceea nu părea să se extindă și în ceea ce-l privea pe el. Și se bucura că era așa – chiar dacă frica, antipatia sau chiar prudența față de el ar fi fost cu mult mai sigure pentru ea și ar fi făcut lucrurile cu mult mai ușoare pentru el.

De îndată ce se așezară din nou, el își mai turnă un pahar cu vin. La cât era de obișnuit trupul lui cu băutura, ai fi zis că bea apă, dar era foarte conștient că-și încălca promisiunea făcută față de el însuși. În același timp, fără să-și amortească puțin simțurile, nu era sigur că va supraviețui până la sfârșitul prânzului, fără să-l pocnească pe Stephen Pollard sau să o dezbrace pe Camille și să o întindă pe masa lungă.

Din moment ce Fenton chiar era mai cooperant decât se așteptase, Keating nu era pe deplin sigur de unde provenea furia care i se învoldura în piept. Totuși, cu cât prânzul dura mai mult, cu atât era mai furios.

– Ei bine, spuse el cu voce tare, forțându-și glasul să rămână rece și calm, am stabilit că amândurora vă place să ieșiți în aer liber, vă plac Shakespeare și lectura. Nu este un început rău, cred. Poate că ar trebui să încheiem cu o discuție despre deserturi sau dulciuri. Stephen?

– Îmi plac cojile de portocale confiate, spuse marchizul, terminându-și paharul de vin... primul, dacă Keating numărase corect.

– Îmi amintesc. Camille?

– Șerbetul de lămâie, răspunse ea, învârtindu-și paharul înainte să arunce o privire furioasă în direcția lui Keating. Deși cojile de portocale confiate sunt destul de bune.

Dificilă femeie!

În ultimul moment, el observă că Fenton se agita, dând să întindă mâna spre buzunarul de la vestă. „La naiba.” Numaidecât, își scoase propriul ceas de buzunar și îl deschise.

– Ei bine, prieteni, cred că lordul Fenton trebuie să ajungă la o ședință la parlament în după-amiaza asta. Poate că ar trebui să-i dăm drumul azi.

– Da. Ridicându-se, Fenton își înclină capul oarecum în direcția lui Camille. Poate, cum îți place să ieși în aer liber, am putea să organizăm o plimbare. Toți patru, desigur.

Camille încuviință din cap.

– Las la aprecierea ta. Undeva, mai la distanță de alea principală ar fi mai potrivit, cred.

– Într-adevăr.

Și astfel, Keating îi oferă Sophiei brațul și le conduse pe cele două tinere spre ieșirea principală din han și direct la trăsură care îi aștepta.

– Șerbetul de lămâie? Se miră el, de îndată ce se puse ră în mișcare. Ai făcut asta intenționat.

– Am fost de acord cu cojile lui îngrozitoare de portocale. Pur și simplu am dat de înțeles că am și alte interese.

La fel ca el.

– Destul de corect. Deci ce crezi despre el?

– Cred că este un păun peste măsură de plin de sine, dar nu mă deranjează.

Sophia își sprijini bărbia cu mâna ca să se uite peste marginea trăsurii.

- Recunosc că trebuie să fi fost dificil pentru un bărbat așa de mândru ca el să accepte întâlnirea, rosti încet Camille. Sunt oarecum surprinsă că nu m-a renegat public și că nu și-a găsit pe altcineva cu care să se însoare.

- Ba te-a renegat public, spuse Sophia. Așa mi-ai spus.

- Nu, în public m-a făcut în toate felurile. În furia momentului, bănuiesc. Asta nu prea este același lucru cu a face acuzații repetate sau cu a te duce la tribunal și a obține dizolvarea înțelegerii părinților noștri. Ea se încruntă. Probabil a fost jenat când am plecat din biserică. De fapt, nu m-am mai gândit niciodată la asta. Așa că trebuie să spun că îi face onoare faptul că este dispus să mai încerce o dată.

- Mă bucur că te simți mai diplomată, comentă Keating, încântat că îl rugase pe Greaves să-i împrumute trăsură deschisă și mult mai puțin fericit decât se așteptase auzind afirmația ei. O trăsură închisă ar fi fost ceva mult prea clandestin. Și se simțea recunoscător că vântul îi răcorea pielea înfierbântată.

- Nu-mi spune că te gândești serios să redevii cuviincioasă, Cammy. Sophia își păstră privirea ațintită asupra peisajului care se desfășura în fața ei. Nu o să mai putem să fim prietene.

- În primul rând, o să rămâi pentru totdeauna prietena mea, Sophia, spuse Camille cu înflăcărare. În al doilea rând, nu sunt sigură la ce mă gândesc. Pur și simplu, gândesc cu voce tare. Aruncă pe furiș o privire spre Keating. Nu trebuia să mă minți în privința florilor.

- Nu trebuia să fii atât de isteată, încât să-l întrebi despre ele, răspunse el. Și n-am mințit. Tot ce am spus a fost să sugerez să-ți trimită niște buchete. Ceea ce am făcut. Tu le-ai primit, și jumătate dintre membrii clubului Tantal au văzut că le-ai primit. Dacă se întâmplă ca toți să creadă că expeditorul a fost marchizul de Fenton, atunci asta nu face decât să te ajute.

- Asta este un adevăr foarte șubred. Și tot mi-ar fi plăcut să știu că florile erau de la tine, Keating. Chiar dacă le-ai trimis în numele altcuiva. Ea își împreună mâinile

în poală. Să ghicesc de ce a refuzat să mi le trimită chiar el? Credea că ar fi dat impresia că el îmi cerea scuze mie mai degrabă decât invers. Și tu ai mers înainte și mi le-ai trimis oricum, fără să-i dai de veste vărului tău.

Era evident că-și pierduse abilitatea să mai mintă pe cineva în legătură cu ceva.

– Ar fi trebuit să primești flori, comentă el și își încrucișă brațele la piept înainte să-și îndrepte privirea în afara trăsorii. Acum să vedem dacă mai putea să comenteze ceva!

– Mulțumesc pentru ele. Au fost minunate.

Vocea ei se auzi atât de încet, încât, pentru o clipă, i se păru că își închipuise. Încleștându-și maxilarul, își înclină capul.

– Plăcerea a fost de partea mea.

– Sophia și-a exprimat interesul să ne plimbăm prin Hampstead Heath. Mă întreb dacă ne-ai putea însoți.

– Hampstead Heath? Știți că acolo sunt tâlhari la drumul mare.

– Se zice că este minunat. Mie nu mi s-a mai permis niciodată să mă plimb pe acolo.

Nu era un lucru de bun augur. Ideea din spatele întregii manevre de a o convinge să se mărite cu Fenton era că ea tânjea să revină în brațele lumii bune cuviincioase. Totuși, ea părea brusc interesată să-și întindă aripile și să exploreze partea... scandaloasă a vieții din Mayfair. Era oare influența Sophiei? Sau mai rău, influența lui?

– O să văd dacă pot să aranjez ceva, spuse el cu voce tare. La naiba, dar devenea tot mai jalnic. Găsea orice scuză ca să-și petreacă mai mult timp cu ea... chiar dacă însemna să alunge bandiți și ucigași.

– Cred că noi reușim să aranjăm să fim libere joi.

Cu o încuviințare din cap, el se prăbuși din nou pe bancheta moale din piele. Nu supraviețuise atâta vreme vieții de netrebnic pentru că fusese obtuz, și fiecare simț pe care îl avea urla că nu era ceva în regulă. Totuși, habar nu avea despre ce anume putea să fie vorba. În orice caz, încă nu știa.

- O să-l întreb pe Fenton ce program are. N-aș recomanda Heath pentru o plimbare, dar poate unul din parcurile mai mici. Sau Primrose Hill în Regent Park.

- Te las pe tine să decizi, spuse Camille.

Voia să o întrebe ce se întâmplase, de ce părea brusc atât de calmă și încrezătoare când mai devreme fusese pregătită să încheie conturile la simpla idee de a se întâlni față în față cu marchizul de Fenton. Acea... parte agreabilă a ei ar fi trebuit să fie bine-venită, iar el presupunea că și era, dar era și foarte ciudată. Și suspectă. Dacă ar fi fost singuri, ar fi continuat cu întrebările. Totuși, nu erau singuri și, având în vedere felul în care o atacase la han, era probabil cel mai bine așa.

De fapt, trebuia să se asigure că nu mai rămânea niciodată singur cu ea. Fenton devenise o parte vizibilă din piesă acum și nu avea de gând să riște să se interpună între doi oameni care erau aproape căsătoriți. Nici măcar dacă o considera pe Camille teribil de atrăgătoare. Nici măcar dacă părea să nu poată dormi fără să viseze la părul ei de culoare deschisă și la pielea cremoasă întinsă peste așternuturile lui de pat. Mai ales din cauza insuportabilei, ademenitoare... dorințe cu care i se băgase pe sub piele.

- Vă dau de veste când am un răspuns, spuse el, ridicându-se când trăsură se opri chiar în fața ușilor de la clubul Tantal. Coborî, apoi se întoarse să le dea mâna celor două doamne.

- Blackwood!

Instinctul îl făcu să-și coboare mâna spre pumnalul din cizmă, chiar când se întoarse spre vocea scăzută și bubuitoare.

- Rendale.

Contele masiv, cu înfățișare de urs, negricios ca un urs, coborî iute treptele clubului în direcția lui.

- Nu trebuia să te întorci! mormăi ursul și își flutură pumnul în aer.

- Urcați înapoi în trăsură, spuse Keating peste umăr și evită lovitura. În același moment, se avântă în față

și îl ridică, aruncându-l pe monstru peste umăr și cu capul direct în pavaj.

O privire îi lăsa de înțeles că atât Camille, cât și Sophia îl ascultaseră și stăteau în picioare, marginile trăsurii protejându-le de pumnii aruncați în dreapta și în stânga. Când Rendale ajunse în genunchi și se ridică din nou în picioare, Keating se îndepărtă ușor, punând distanță mai mare între zona luptei și cele două femei.

– Te-ai culcat cu soția mea!

– Eu? Nu-mi amintesc. Totuși, au fost atât de multe.

Keating mai evită o altă lovitură și izbi un pumn iute ca fulgerul în bărbia contelui.

– Am găsit scrisorile! Nu îndrăzni să negi!

– Nu neg nimic. Poate că ai putea să mi-o descrii pe soția ta.

Încă un pumn, apoi se năpusti cu toată greutatea, cu umărul înainte în abdomenul lui Rendale. Cu furie îl ridică pe uriaș și îl aruncă din nou la pământ. O a treia lovitură cruntă, și cel mai probabil nasul bărbatului fu spart.

– Keating, oprește-te, murmură Camille.

El își îndreptă spatele, oprindu-și următoarea lovitură pe care se pregătea să o aplice. Ea avea ambele mâini la gură, expresia de pe chip fiind deopotrivă împietrită și îngrozită.

– Indiferent ce am făcut, Rendale, spuse el pe nerăsuflăte, s-a întâmplat acum șapte ani. Și-mi cer scuze pentru asta.

Lordul Haybury și doi dintre lacheii masivi ai clubului ieșiră valvârtej din clădire și interveniră între cei doi luptători.

– Indiferent cât m-aș bucura de o luptă bună, spuse marchizul cu vocea lui obișnuită, adâncă și seacă, asta nu este locul potrivit. Rendale, voiai să pleci. Te rog să-ți vezi de drum. Și Blackwood, lasă-le pe tovarășele tale și pleacă.

În general, când i se poruncea să facă ceva, rezultatul era doar o altă bătaie, dar fiind conștient de prezența

femeilor din spatele lui, Keating își stăpâni mânia și încuviință din cap.

– Desigur.

– Nu el a început, milord, spuse Camille, coborând din trăsură pentru a doua oară.

– Ba da. Doar că i-a luat șapte ani să răspundă. Înclinându-și capul, el se urcă din nou în trăsură. O zi bună, Lady Camille, domnișoară White. O să vă dau de veste.

– O să așteptăm, Keating.

Camille făcu un pas înapoi în direcția lui. Înapoi spre haosul și infamia pe care le reprezenta. Acea mică mișcare aproape îl răpuse, iar el îi făcu semn vizitiului să plece înainte să facă ceva și mai nebunesc și să o sărute. Pentru că, aparent, chiar și cu dovezile păcatelor lui din trecut întinse pe caldarâm, la picioarele ei, Camille continua să-l placă. Și așa ceva nu trebuia să se întâmple.

capitolul 13

Camille nu avea nevoie să vadă cum Sophia încerca să-i fure o privire la fiecare trei minute ca să știe că prietena ei voia să-i vorbească. De când reveniseră de la prânz, Sophia încercase să aranjeze un moment între patru ochi, iar Camille făcuse același efort ca să evite să fie singură cu cea mai dragă prietenă a ei.

Voia să se gândească. Și, pentru ea, să stea pe podium și să-i conducă pe domni în Sala Demetra era cea mai bună ocazie să aibă parte de o clipă de gândire. La urma urmei, trebuia doar să zâmbească și să spună ceva ușor lingușitor, și nimeni nu mai cerea nimic. Și, după ce lordul Haybury le poruncise celor doi bățăuși de mai devreme să dispară de la club, cu siguranță nimeni nu avea să o insulte pe față – sau pe oricare dintre prietenele ei – în seara aceea.

- Sunt deja două bătaii la care ai fost martoră de când sunt aici, șopti Lucille în timpul unei clipe de repaus. Amândouă implicându-l pe noul tău prieten. Se ia des la bătaie?

- Evident, răspunse Camille, dorindu-și ca Lucille să nu fi făcut aceeași înțelegere cu asistenta de după-amiază, după cum făcuse Camille cu Patricia Cooper. Celelalte fete poate se apucau de pălăvrăgit, dar naivitatea lui Lucy continua să fie chinuitoare.

- Am auzit că în ultima seară dedicată doamnelor aici, au deschis o nouă pagină în cartea de pariuri despre femeia cu care o să se culce mai întâi. Trebuie să dea și o dovadă de vreun fel. Un inel de-al lui, cred. Unele dintre doamne și-au scris propriile nume. Și apoi au început un al doilea pariu despre cine o să-l împuște. Acum trebuie să schimbe cotele de pariuri ale lordului Rendale, pentru că înainte erau doar de opt la unu. Nu știu dacă Sângerosul Blackwood ar trebui să fie ucis sau doar rănit ca să câștige cineva pariul.

- Lucille, te rog să taci din gură, spuse Camille.

Fluturând o mână spre Jenny Martine, care stătea undeva în spate în marele salon, dădu să se îndrepte spre coproprietară.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Genevieve cu o voce liniștită, accentul ei franțuzesc făcând-o să pară cumva mai în vârstă decât știa Camille că era.

- Am nevoie de o gură de aer.

Jenny se încruntă, sprâncenele ei deschise la culoare apropiindu-se.

- Nu.

- Nu?

- Suntem un local scandalos, tu ai o reputație scandalosă și te-ai împrietenit cu un bărbat foarte scandalos. Ori schimbi unul - sau pe toate - dintre lucrurile astea, ori... îți faci pielea mai groasă, Cammy.

Camille clipi. În trecut, atât Jenny, cât și Diane fuseseră atât de răbdătoare și de înțelegătoare cu ea. Ce se întâmplase? Sau era mai degrabă o chestiune despre

cine intervenise? Ea se împrietenise cu Keating Blackwood, iar acum ele hotărâseră că ea o căuta pur și simplu cu lumânarea. Ea încuviință din cap.

– Înțeleg.

Evident, până și noile și mai tolerantele ei prietene aveau limite când venea vorba despre răbdare și înțelegere. Să-și dea seama de asta era o altă lovitură primită în inimă. Și, brusc, ideea de a părăsi clubul Tantal și de a se întoarce în lumea bună nu mai păru atât de îndepărtată sau de nerezonabilă.

Înainte să revină Camille din nou la podium, Sophia apăru și o apucă de braț, apoi o târî pe una dintre ușile care dădeau spre sălile private.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Nu vreau să aud nimic.

Camille își frecă fața, încercând să se convingă că umezeala de pe palmele ei era mai curând sudoare decât lacrimi.

– Păi, atunci, nu asculta. Eu tot o să vorbesc.

– Trebuie să mă întorc la locul meu, Sophia.

– În timp ce tu te certai cu Keating în garderoba de la han, eu am stat cu ochii pe Fenton, să știi. S-a ridicat o dată ca să plece, apoi s-a răzgândit și s-a așezat la loc. Apoi s-a uitat drept la mine și a spus: „Câți bărbați a avut în patul ei? Nu că mă aștept la vreun răspuns cinstit de la bastarda unui duce, dar ca să-mi fac o idee“.

Ascultând în ciuda dorinței ei, Camille își coborî din nou mâinile.

– Și tu ce i-ai spus?

– Eu am spus: „Dacă tu crezi că răspunsul este un număr mai curând decât nici unul, de ce stai aici ca să vorbești cu ea?“ Iar el a spus: „Asta nu te privește pe tine, doar că m-am săturat până peste cap de voi toți, cei care râdeți de mine pe cheltuiala mea. Nu eu am fugit din biserică și nici n-am primit vreun bilet sau poezie de la ea. Și totuși, eu sunt cel care a fost pedepsit pentru asta. Îmi este datoră cu o căsnicie“.

- Cum a fost *el* pedepsit pentru asta? întrebă Camille și se încruntă. În timp ce, recunosc, poate că oamenii îi râd pe la spate - ceea ce *nu* este vina lui -, dar continuă să fie invitat la serate, iar prietenii lui încă mai vorbesc cu el, n-a fost obligat să plece de acasă și nici n-a fost aruncat în stradă. M-am așteptat la niște vorbe aruncate aiurea, dar se pare că el vrea sincer să-mi cer scuze.

- Nu cred că se gândește la lipsa lui... de tandrețe ca la o vină. Sophia se aplecă mai mult spre ea. Și nici nu se așteaptă să te întorci la el ca o domnișorică neprihănită.

- Dar eu *sunt* o tinerică neprihănită.

- Un lucru pe care el nu o să-l creadă niciodată, indiferent ce o să faci.

Camille se uită la prietena ei.

- Și ce anume îmi sugerezi să fac? Să ies pe ascuns din clubul Tantal și să mă duc să-l prind pe Keating în cursă pe undeva? Asta vrei să spui, nu-i așa?

Ea încercă să pară jignită și cinică în același timp, dar inima ei începu să bată atât de tare, încât nu reușea să-și dea seama cât de bine îi ieșise. Simțea fiori pe șira spinării la simplul gând de a-și pune mâinile pe pielea lui caldă și dezgolită.

- Am vrut să fiu un pic mai subtilă de atât. Dar ai înțeles ce am vrut să spun, așa că o să mă întorc la treburile mele.

Conștientă de comentariile lui Jenny, Camille se întoarse imediat în Sala Demetra. Bănuia că sugestia Sophiei ar fi trebuit să o șocheze și ar fi șocat-o pe tânăra care fusese în urmă cu un an, dar se gândise neîncetat la un Keating dezbrăcat vreme de mai bine de două săptămâni. Cu toții, inclusiv Fenton, credeau că era compromisă atât social, cât și moral. Aparent, în mintea ei, el prefera ca lucrurile mai degrabă să arate cum se cuvenea decât să fie adevărate.

Șoapte, mormăieli, chicoteli . toate fuseseră aruncate în direcția ei luni în șir, iar ea strânsese din dinți de fiecare dată. La naiba, de fiecare dată. Măcar oamenii

nu ieșeau de prin tufișuri ca să o atace așa cum făceau cu Keating, pentru că probabil că ea s-ar fi lăsat la pământ, mai degrabă decât să înfrunte privirea care ar însoți un asemenea gest.

El se luptase. Lovise, își sfâșiasse mâneca de la haină, apoi îi ceruse scuze bărbatului care îl atacase. Crai incorigibil sau nu, părea să regrete sincer ceea ce făcuse în trecut, iar ea văzuse toate indiciile că avea de gând să nu-și mai repete greșelile. Nimeni altcineva nu părea să o creadă, dacă era să te iei după pariurile din Registrul Doamnelor. Cel puțin, pariul care miza pe femeia cu care se va culca încă rămânea deschis.

O urmă de zâmbet mic îi arcui gura și se abținu din nou înainte să observe cineva. Toate doamnele cuviincioase care se adunau la club în fiecare marți seară pariau pe femeia pe care Keating Blackwood avea să o ducă în patul lui. Și aceleași doamne se uitau cruciș la ea. Ei bine, nu ar fi fost amuzant dacă *ea* era cea pe care o ducea în patul lui, și oare nici una dintre ele nu va afla despre asta? Toate vor tânji după el, și ea va ști adevărul.

A doua ei șansă și a doua lui șansă păreau foarte contradictorii una cu alta. La naiba! Scuturându-se, încercă să se ocupe de sarcinile ei și să nu ajungă să înghesuie câte zece domni la aceeași masă. Totuși, pentru restul serii, în acalmia sălii, apoi a mulțimii care reapăru imediat după aceea, nu putu să nu se gândească unde își dorea să se ducă. Cu cine își dorea să fie.

În cele din urmă, Jenny încuviință spre ea și, cu un zâmbet exersat, ea dispăru prin ușile private din partea laterală a clubului. Oboseala și frustrarea o încercau cu aceeași putere. Cum începuse dimineața devreme, iar programul ei obișnuit începea peste numai câteva ore, era logic să se retragă în dormitorul ei și să doarmă un pic. Nu că era o sarcină ușoară.

– L-ai văzut pe Lord Burkis în seara asta? întrebă Sophia atunci când Camille intră în camera lor întunecată și închise ușa în urma ei. Se oferă în continuare să-mi cumpere o căsuță la țară unde să vină să mă viziteze.

Camille se strâmbă în întuneric.

– Oh, acum o să am coșmaruri.

Sophia chicoti, iar așternuturile foșniră când se întoarse pe o parte.

– Este teribil de amuzant, având în vedere că s-a prefăcut că nu mă cunoaște când ne-am întâlnit pe Bond Street zilele trecute. Se străduia atât de tare să nu se uite direct la mine, încât aproape s-a împiedicat de un câine.

– Și asta nu te deranjează?

– După cum îți tot spun, am fost celebră toată viața mea. Toată lumea știe cine este tatăl meu, chiar dacă Hennessy nu m-ar recunoaște niciodată. Și cu toții știu cine este mama mea, pentru că ducesa a dat așa un spectacol, trimițând-o la țară și apoi concediind-o. Totuși, nimic din toate astea nu este din vina mea. Deci, da, din când în când, îmi doresc foarte tare să-i scuipe pe oameni și să le cer să mă privească în ochi măcar o dată, dar viața mea nu este atât de groaznică. Nu mai este. Îmi place aici.

– Și mie, de cele mai multe ori.

– Nu, nu-ți place. Îți place să ai un acoperiș și un venit. Asta este diferit față de a aștepta cu nerăbdare să fii în cameră cu toți bărbații ăia chipeși și bogați sau a discuta bucuroasă cu ei, chiar dacă știi că în public te-ar repudia.

Camille se prăbuși pe marginea patului ei.

– Da, bănuiesc.

– Atunci, ce noroc că ai o cale de a-ți recupera viața. Ai de gând să profiți de asta?

– De Fenton, vrei să spui? Privind spre fereastra cu draperii, Camille se descălță de pantofi. Este... înfumurat și, cu siguranță, nu-l iubesc, dar presupun că trebuie să decid dacă asta, în comparație cu ce are el de oferit, înclină sau nu balanța în favoarea lui.

– Pari atât de rațională.

– Încerc să fiu rațională. Ca să iau o decizie mai înțeleaptă și mai bine gândită de data asta. Mă îndoiesc serios că o să am o a treia șansă să-mi schimb cursul vieții.

- Destul de adevărat. Numai să nu uiți detaliile.

Camille se uită peste umăr la prietena ei.

- Și cam despre ce detalii ar fi vorba?

- Keating Blackwood. Sophia se întoarce din nou, cu spatele la Camille. Acum nu mai vorbi cu mine. Toată logica ta o să-mi dea mie coșmaruri.

- Foarte bine. Noapte bună, Sophia.

- Somn ușor, Cammy.

În loc să-și scoată rochia violet frumoasă și să se bage în pat, Camille rămase așezată preț de câteva minute. De îndată ce respirația Sophiei se liniști și începu să se audă un sforăit ușor, se ridică din nou. La etajul de dedesubt, putea să audă de la distanță zgomotele din club; la urma urmei, Tantal nu-și închidea niciodată ușile.

Își strecură picioarele înapoi în pantofi, își trase șalul cenușiu din cârligul de pe perete și ieși din cameră, închizând încet ușa în urma ei. O bătaie nebunească a inimii o cutremură pe de-a-ntregul. Îți aminti repede că nu pune nimic la cale. Se simțea neliniștită și era frig. Dacă decidea să iasă, atunci așa avea să facă.

În camera comună, Lily Banks stătea ghemuită pe canapeaua mare de sub fereastră. Camille nu știa dacă însemna că tovarășa de cameră a lui Lily, Emily Portsman, se întreținea din nou cu un domn, dar, cu siguranță, nu era pentru prima dată. Și, cu siguranță, nu-și va face altă părere despre Emily pentru că invita un domn sau doi în dormitorul ei. Ba dimpotrivă. Poate că Emily nu se îndepărtase niciodată de club, de când ajunsese acolo, dar măcar nu era înspăimântată de umbra ei.

Camille coborî scara din spate și se îndreptă spre bucătărie. La ora aceea târzie... sau, mai degrabă, matinală, mai erau acolo doar un bucătar și două ajutoare și, cu un salut din cap, trecu pe lângă ei și ieși pe ușa din spate a clubului. Aerul de dinaintea ivirii zorilor era rece și umed, iar ea își desfășură șalul ca să-și acopere capul și umerii.

Se auzi o bufniță, și ea tresări ușor. În întuneric, sanctuarul ei din grădină nu mai părea atât de sigur

sau de confortabil. Străzile din Mayfair vor fi cu atât mai puțin... adică, dacă hotăra să se plimbe pe una sau pe alta. Ocolind drumul și curtea grajdului, păși peste zidul scund de piatră, care se afla la marginea îndepărtată a grădinii, și se trezi singură pe Vigo Street, la colț de club.

Ei bine, nu complet singură. Câteva căruțe trecură pe lângă ea, trăsuri cu perdelele trase și un faeton condus de un bărbat care părea oarecum familiar și care se uită lung la ea până când nu se mai văzu. Ea se înfioră din nou. Ce făcea era o idee foarte proastă din nenumărate motive, nu în ultimul rând, pentru că i se oferise o a doua șansă și acela părea cel mai bun mod de a o distruge.

Altă trăsură trecu huruind, și ea se întoarse, prefăcându-se că inspectează un trandafir pe jumătate ofilit din gardul cuiva. Prost, prost, prost. Nici în cele mai bune împrejurări, nu-și dorea s-o vadă cineva – străini sau foști prieteni – într-un loc unde să nu poată să dispară iute. Și acestea nu erau cele mai bune împrejurări.

Trăsura care trecu pe lângă ea se opri, apoi se întoarse cu un ocol amplu și se îndreptă spre ea. „Oh, la naiba.” Strângându-și mai tare șalul în jurul ei, Camille se întoarse iute spre Regent Street și clubul Tantal.

Când ajunse în dreptul ei, trăsura încetini ca să meargă în același ritm cu ea. Camille refuză să se uite, chiar și la auzul portierei care se deschise. În schimb, iuți pașii, trimise o rugăciune spre Ceruri că nu făcuse cea mai cruntă și ultima ei greșeală.

– Camille?

Vocea scăzută și tărăgănată îi făcu inima să se zbată ușurată și aproape că se împiedică. Oprindu-se, se întoarse cu fața spre trăsura mare și neagră.

– Keating? Ce faci...

El ieși, o apucă de braț și aproape o târî înăuntru. La un semnal nevăzut, trăsura se puse din nou în mișcare.

– Ce naiba faci pe stradă la ora asta? întrebă el. Este periculos.

Ea se cufundă pe bancheta din fața lui, cu mult mai ușurată decât avea dreptul să fie.

- Ce cauți tu aici?

- Eu am întrebat primul. Vorbește!

- Foarte bine. Înghiți în sec. Mă gândeam să-ți fac o vizită. Ochii lui căprui, negri în lumina difuză din trăsura, părură să se mărească ușor. Ești șocat?

- Te gândeau, zici? repetă el, aplecându-se spre ea și coborându-i șalul din jurul urechilor. Chiar faci asta.

- Nu știu exact cum am ajuns aici. S-a... întâmplat.

- Și ce-ai fi făcut mai apoi, în acest proces de gândire al tău?

- Cred că aş fi închiriat o birjă care să mă ducă la Baswich House. Spuneai că stai acolo, cu ducele de Greaves.

- Da, într-adevăr. El își înclină capul de parcă o studia, deși ea nu știa cât de mult credea Keating că poate să vadă în întuneric. Și de îndată ce ajungeai la Baswich House?

Camille se încruntă.

- Nu știu. Majordomul doarme, presupun, și cu siguranță n-aveam de gând să mă furiez și să mă uit prin dormitoare până te găseam. Doamne, ce se întâmpla dacă dădeam peste duce? Ar fi...

- Inacceptabil, o întrerupse Keating, cu o voce neașteptat de dură. Ar fi inacceptabil.

- Voiam să spun că ar fi jenant, dar cum zici tu. Strâmbă din nas. Miroși a trabuc.

- Am fost la clubul Society, răspunse el.

- Nu este deloc prin apropiere.

- Nu-i așa? Vizitiul meu trebuie să se fi pierdut.

Un zâmbet arcui gura lui Camille.

- Ai trecut intenționat pe lângă clubul Tantal. Voiai să mă vezi?

- Da. Dar apoi mi-am dat seama că trebuie să te fi culcat. Se foi un pic. Ar trebui să te duc înapoi acolo.

Ea auzi șovăiala din vocea lui și știu numaidecât ce însemna. Își dorea ca ea să rămână. Cu el. Să fii dorită

era un sentiment neașteptat de emoționat. Dorită. Și, având în vedere cât de carnale îi fuseseră gândurile, era și o oarecare ușurare. Se îndoia că exista ceva mai crunt decât să dorești pe cineva care nu voia să aibă nimic de-a face cu tine.

– Acum, că ți-am aflat șiretlicul, o să încetezi să-mi mai trimiți flori în fiecare zi? întrebă ea, chiar dacă nu era chiar întrebarea de pe buzele ei.

– Cred că mă mai descurc cu încă cinci buchete, dacă nu cumva vrei să mă opresc.

Camille scutură din cap.

– Nu vreau. Îmi place să primesc flori, chiar dacă m-ai mințit că nu tu mi le-ai trimis.

– Ți-am spus, n-am mințit. Am evitat cu iscusință întrebarea. Și dacă Fenton n-ar fi fost atât de uluitor de obtuz, nici tu n-ai fi fost așa isteată.

– Așa spui tu. Nu crezi că ar fi afectat lucrurile dacă florile mă influențau și aflam, în ultima clipă, că nu el mi le-a trimis?

Keating se încruntă.

– Nu mai fi așa de isteată. Nu o să-ți faci nici un bine.

– Nu?

– Nu. Este mult mai bine să fii mercantil decât isteț. Să acționezi pentru propriul interes mai degrabă decât să-ți pierzi vremea ca să descifrezi motivațiile tuturor celorlalți.

Ea oftă, dorindu-și pur și simplu să stea și să discute cu el pentru totdeauna. Ei bine, nu doar să discute, ci să fie singură cu el. Trăsura putea să se învârtă prin Londra, oprindu-se numai să le aducă cineva niște ceai.

– Pari atât de cini...

El se aplecă și îi captură gura cu a lui.

– Încerc să devin un bărbat mai bun, să știi, murmură el, trăgând-o pe coapsele lui.

Căldura o cuprinse cu rapiditatea unui fulger.

- Asta este foarte evident pentru mine, spuse ea tremurător, și își încurcă degetele în părul lui, trăgându-i fața spre ea, pentru un alt sărut amețitor.

- Am jurat că nu o să mă mai bag niciodată între un soț și soția lui. Niciodată.

Degete calde alunecară de pe șolduri, trecându-i ușor peste sâni și lipind-o de pieptul lui tare.

- Nu te bagi.

- Ești logodită cu neisprăvitul meu de văr, Cammy. Și el încă vrea să se însoare cu tine. Iar căsătoria cu el ar fi ceva mai bun decât orice altceva mi-aș putea închipui pentru tine.

- Mai bine pentru mine, cum? răspunse ea, trăgându-l și împingându-l, dorind să fie și mai aproape. Hai, nele stupide și inutile le stăteau în cale, enervante și mult prea călduroase.

- Pentru viața ta. O să-ți recuperezi familia și prietenii, rochiile frumoase și seratele.

- Atunci, convinge-mă mâine.

Keating o împinse la câțiva centimetri distanță, cu privirea lui neclară plină de secrete, dorințe și alte lucruri pe care ea voia să le descopere.

- Mâine, șopti el.

Camille încuviință din cap.

- Acum taci din gură, înainte să-mi pierd răbdarea. Trăsura se izbi în ceva, iar Camille își arcui o sprânceană. Oricum, unde mergem?

- La Baswich House.

- L-ai spus asta vizitiului chiar înainte să mă urc.

El îi revendică din nou gura, degetele lui alunecară pe sub umerii rochiei.

- Da, i-am spus. Am spus că încerc să fiu un om mai bun. N-am spus că-mi și iese. Și te vreau. Te-am dorit din prima clipă în care am pus ochii pe tine și pe bufonul ăla care te insulta.

Deci, atunci când afirmase că era interesat doar de prietenie, mințise. Sau evitase cu multă iscusință subiectul, cel puțin. În același timp, cu siguranță nu era vreun

domn obișnuit, care se purta frumos în public și apoi o insulta și o umilea ori de câte ori avea ocazia. Palma lui caldă se strânse peste sânul ei drept, iar ei i se tăie răsufklarea, lăsându-se cuprinsă în îmbrățișare.

– Suntem și prieteni, nu-i așa? reuși ea să mai spună.

– Ai nevoie de prieteni mai buni decât mine.

– Ba nu.

În clipa în care trăsura se opri, își simțea buzele umflate, rochia prea strâmtă și iritantă peste sâni și inima de parcă stătea să-i iasă din piept. Keating o ajută să coboare din trăsura, apoi pași pe pământ în spatele ei și o lipi de el.

– Tu o să rămâi aici, îi murmură el în ureche, mișcându-și soldurile pentru ca ea să simtă cum umflătura tare din pantaloni i se apasă în spate.

Fără să scoată o vorbă, ea dădu din cap. Fu cuprinsă de iureșul unei excitări nerăbdătoare și avu nevoie de mai multă voință decât se așteptase ca să nu se întoarcă și să-l ia de gât ca să o sărute în continuare. Lipiți unul de altul, urcară cele trei șiruri de trepte de la intrare. Un tip sever, somnoros, în pantaloni și cu o cămașă de noapte, le deschise ușa când ajunseră la ea, apoi se dădu tăcut la o parte.

Keating o împinse în direcția scărilor, rămânând în spatele ei, în timp ce urcară la primul etaj, apoi pe coridor spre aripa de vest a casei mari și întunecate. La capătul celălalt, se întinse pe lângă ea ca să deschidă o ușă.

– Pe aici, murmură el și o urmă înăuntru.

Când auzi cum se închide ușa, Camille se întoarse și îl sărută din nou pe Keating, lipindu-se de corpul lui tare și zvelt. Undeva în mintea ei, știa că trebuia să fie prudentă sau îngrijorată – sau să simtă vreuna dintre acele emoții care o încercau de obicei când își părăsea micul paradis sigur –, dar mai ales se simțea amețită. Impetuoasă, fericită și înfiorată.

– Porți prea multe haine, spuse Keating încet, iar inima ei bătu nebunește la auzul încordării din vocea lui adâncă.

Doamne sfinte, o înnebunea.

– Și tu, spuse ea, trăgându-i haina de pe umeri. Spune-mi din nou că mă vrei.

Cu un zâmbet, el se aplecă, o ridică în brațe și o duse în patul lui mare. Patul fusese deja pregătit pentru noapte, și ea se cufundă printre perne și așternuturi moi. Oh, uitase cum era să ai un pat atât de fin și de moale.

– Te vreau, spuse el, apucându-i o gleznă ca să-i scoată pantoful, apoi făcu la fel și cu celălalt. Mă înnebunești de dorință de mai bine de două săptămâni și nu știu să fi dorit vreodată pe cineva la fel de mult cum te doresc pe tine în clipa asta.

Ținându-i glezna stângă, își trecu ușor palma mâinii rămase liberă peste gambă până la genunchi și spre coapse, ridicând și materialul greu al fustei.

Oh, era nebunie curată, iar ea se simțea atât de recunoscătoare că avusese curajul să se aventureze afară din clubul Tantal, măcar pentru o noapte. Să fie dorită... pentru orice, se simțea importantă, mai ales pentru cineva pe care ajunsese să-l prețuiască ca prieten. În special, unul care fusese cu destule femei încât să știe ce-și dorea. Și să fie dorită de bărbatul după care tânjise... Camille auzise destule discuții la club ca să știe că era o situație destul de neobișnuită.

Keating se mișcă și se așeză pe pat lângă ea. Cu privirea ațintită spre chipul ei, își trecu degetele peste părul ei, îi scoase agrafele și le așeză cu grijă pe noptieră. Pe măsură ce părul deschis la culoare se revărsă în valuri peste umerii ei, el petrecu un moment îndelungat, aproape neîndrăznind să respire, răsucindu-i șuvițele în jurul degetelor.

– Minunat, șopti el aproape inaudibil.

– Mulțumesc, răspunse ea pe același ton. Și tu.

– Și atât de politicoasă. Cu o jumătate de zâmbet, el își descheie nasturii de la vestă, apoi o aruncă pe podea. O clipă mai târziu, își trase cămașa peste cap și o aruncă și pe ea deoparte. Dar ești foarte tăcută, observă el,

așezându-și câte o mână pe fiecare umăr și aplecându-se să o sărute din nou. Te-ai răzgândit, la urma urmei?

– Nu. Desigur că nu. Sunt preocupată și observ.

– Ei bine, atunci trebuie să avem grijă de asta, nu-i așa?

– Ce vrei să...

El își îndreptă atenția spre maxilarul ei, o mușcă ușor și o sărută, senzația fiind atât de plăcută încât aproape că o duru. Cum nu reuși să nu geamă, Keating trase adânc aer în piept și își croi drum spre gâtul și clavicula ei. Încet, își strecură degetele pe sub umărul rochiei și trase materialul pe brațele ei, sărutând fiecare petic din pielea pe care o dezvăluia. Când gura lui se închise peste sânul gol, ea rămase din nou fără suflare.

Oh, el avea dreptate în privința unui lucru: era greu să rămână o observatoare când fiecare atingere părea să o inunde cu senzații. Minte ei își dorea pur și simplu să se bucure de clipă, iar trupul ei deja se bucura. Cu un zâmbet entuziast, Camille își puse mâinile pe umerii lui și își plimbă palmele pe pieptul gol. Pielea lui era ca o catifea care doar acoperea fierul. Mușchii i se încordară sub atingerea ei și nu reuși să-și ascundă satisfacția. Să fii obraznic cu siguranță avea meritele sale.

– Ce e atât de amuzant? murmură el, ridicând privirea, înainte să-și mute gura foarte pricepută spre celălalt sân pentru a-i linge sfârcul.

– Doamne, spuse ea și își arcui spatele. Nu este amuzant; este... splendid.

– Așa este. Și tu ești așa.

Ea se zbătu sub atingerile lui, aproape dorindu-și să fi rămas în trăsură pentru ca măcar el să fi dus totul până la capăt. Pentru că, indiferent cât de mult se bucura de mâinile și de gura lui pe ea, era foarte conștientă de umflătura încordată din pantalonii lui. Și mai era conștientă de faptul că sărutările și... oh, gura lui pe sânii ei nu era tot ce-și dorea de la el.

Totuși, Keating părea să se delecteze chinuind-o cu limba lui minunată, îndepărtându-i rochia cât se putea închipui de încet și făcând-o să se înfioare în cel mai

delicios mod posibil. Căldura se răspândea pe oriunde o atingea, până ce avu impresia că va lua foc.

- Trebuie să... mă întorc la... oh, la club până la șapte, spuse ea cu glas tremurător.

- Nu cred că o să termin cu tine până atunci.

- Nu în ritmul ăsta.

Râsul lui încet reverberă pe pieptul ei.

- Ești nerăbdătoare, draga mea?

Ea nu reuși să nu zâmbească.

- N-am venit ca să stăm de vorbă.

Ridicând-o de șolduri, îi trase rochia și cămășuța peste coapse și i le aruncă deoparte.

- Deci ești nerăbdătoare să fii compromisă, nu-i așa?

- Toată lumea crede că sunt deja compromisă. M-am hotărât că aș putea prea bine să mă bucur și eu.

- Cu mine.

Palmele lui alunecară din nou peste coapsele ei, strecurându-se spre interior pe măsură ce urcau.

- Da. Cu tine.

Keating îi despărți picioarele, își coborî gura spre pântecul ei, ocolind cea mai nerăbdătoare parte dinăuntrul ei, spre coapse, apoi... acolo. Senzația o făcu să plutească spre cer, înfiorată și cu răsufierea întretăiată.

- Oh, Doamne sfinte!

Nu se așteptase niciodată ca un lucru să se simtă atât de obraznic, de intim și de foarte, foarte plăcut, în același timp. Arcuindu-și spatele, Camille își înfipse degetele în așternuturi și gemu. Da, el continua să o tachineze, dar ea era mai aproape de locul în care își dorea să fie acum, mai aproape de el, iar încordarea care îi cuprindea pântecul, migrând spre mușchi, cerea o eliberare... schimbându-și poziția, ea își înfipse din nou degetele în părul lui și îi trase fața spre a ei.

- Te vreau, șopti ea încordată. Acum.

După expresia de pe chipul lui, Keating încă se mai bucura de atingeri. Și era ceva care putea să o ucidă. Ea își întinse mâna în spațiul dintre ei și apucă ușor

membrul încordat din pantalonii lui. El scoase un geamăt prelung printre dinți și tresări.

– Oprește-te sau o să mă termini, mormăi el.

– Așa mă simt *eu*.

Înclinând capul ca să o privească preț de o fracțiune de secundă, se lăsă peste ea și o sărută din nou.

– O să fie și ceva durere. Vreau să simți plăcerea mai întâi.

– Simt plăcere pur și simplu când sunt cu tine. Și durerea... mă descurc cu puțină durere. Fii cu mine!

El își ridică șoldurile, se descheie la pantaloni și îi trase în jos pe coapse.

– Spui niște lucruri foarte frumoase, Camille. Este ultima șansă să-ți revii în fire.

– Chiar mi-am venit în fire. De asta sunt aici.

Ea își înalță capul, își înclină gâtul ca să se uite la erecția impresionantă care se îndrepta spre ea. Pentru prima oară fu cuprinsă de neliniște, dar alungă senzația. În seara aceea, nu îi va fi frică. Nu cu Keating.

– Uită-te la mine, îi porunci el, iar ea se supuse, ridicându-și din nou privirea ca să întâlnească ochii lui căprui. Ține-ți respirația!

Ea trase aer în piept și îl ținu acolo, înfășurându-și brațele în jurul umerilor lui pentru ca el să nu mai alunece iar în jos, pe corpul ei. El îi depărtă genunchii puțin mai mult cu ai lui, apoi își înclină șoldurile înainte. Tot ce mai putea să simtă erau bătaile puternice ale inimii și alunecarea caldă și tare când o penetra.

Keating se opri, ceva ce nu reuși să priceapă din expresia de pe chipul lui uscățiv, înainte să se împingă adânc înăuntrul ei. Fu secerată de o durere ascuțită și își încheștă maxilarul. O durere mică, prețul pentru a fi cu el. Întrebarea dacă merita abia dacă avu timp să se formeze înainte să se dizolve într-o ceață de senzație și căldură.

– Acum poți să respiri, murmură el, cu umor în voce.

Ea răsuflă scurt.

– Oh, Doamne!

El o sărută, încet și adânc, în același timp retrăgându-se pe jumătate, apoi pătrunzând-o din nou. Greutatea lui pe umerii ei, felul cum o umplea o făcuse să se simtă ca lovită de un fulger. Tensiunea dinăuntru ei crescuse tot mai mult până când crezuse că se va rupe. Când el alunecă din nou, ea chiar se rupse, tremurând și cutremurându-se cu un geamăt adânc care se transmitea de la ea în el.

– Doamne, șopti el, întinzând ritmul, penetrând-o din nou și din nou. Gemetele și răsuflările lor, carnea care se lovea de carne inunda încăperea. În cele din urmă, el o părăsi și se eliberă pe pântecul ei, ținându-se tare și aproape, pe măsură ce sămânța lui se revărsa caldă pe pielea ei.

Nu se presupunea că trebuia să o lase așa, chiar în... momentul acela. Dar ea știa destul de multe despre cai și câini ca să-și dea seama că, în mijlocul compromiterii absolute, el făcuse ceva nobil. Dar mai spusese și că încerca să evite să repete greșelile.

Respirând greu, Keating luă o cârpă cu care să-i curețe pe amândoi, apoi se cufundă în pat, alături de ea. Îndepărtându-i o șuviță de păr din ochi, o sărută din nou.

– Acum suntem amândoi implicați în asta, spuse el cu un zâmbet care îi făcu inima să i se strângă în piept. Asta, cu siguranță.

capitolul 14

Cu șase sau opt ani în urmă, Keating făcuse ochi dulci oricărei doamne care îi atrăgea atenția... categorie care cuprindea aproape fiecare femeie care avea sub patruzeci de ani din Londra. Nu-i pășase dacă erau căsătorite sau nu, atât timp cât erau frumoase și dornice. El nu își dorise o poveste de dragoste sau o căsătorie, nici măcar o legătură dincolo de dormitor, și nici nu oferise vreodată altceva.

El se mișcă puțin, trecându-și degetele peste linia umărului lui Camille Pryce, în timp ce ea rămase ghemuită lângă el. Părul ei blond era răsfirat peste pieptul lui, firele delicate și diafane la fel de uluitoare ca razele lunii, demult dispărute.

Nuanța roșiatică a răsăritului căuta o cale să se strecoare printre perdelele grele, numai un strop sau două de argintiu reușind să pătrundă în dormitor. Și răsuflarea caldă a lui Camille îi mângâia pielea. Trase și el încet aer în piept, dorindu-și să găsească un mod prin care să oprească timpul în loc. Dar mai avusese o dată acea dorință înainte și nimeni nu-l ascultase nici atunci.

– Camille, murmură el cu părere de rău, e trecut de ora șase.

Ea se agită și se întinse ca o pisică. Membrul lui tresări din nou drept răspuns.

– Am adormit, spuse ea, apoi își înalță capul și îi privi chipul.

– Da, ai adormit. Nu eram sigur dacă să mă simt ofensat sau flatat.

El zâmbi larg ca să se asigure că ea își dădea seama că era o glumă.

Ochii ei albaștri și somnoroși sclipiră.

– Flatat. Cu siguranță.

Camille se ridică, își arcui spatele și își întinse brațele deasupra capului.

Ei bine, el nu avea să ignore așa ceva. Ridicându-se lângă ea, Keating își coborî capul și îi cuprinse sânul drept în gură. Sfârcul se întări sub limba lui, iar el își ridică mâna și-și trecu degetul peste celălalt. Geamătul ei îi provocă numaidecât o erecție.

– Oh, tu... oprește-te, te rog, Keating!

Sugând o ultimă dată, îi dădu drumul.

– Nu-ți place?

Ea se încruntă.

– Bineînțeles că-mi place. Dar trebui să plec și, dacă mai continui așa, nu o să mai fiu în stare să merg.

El se aplecă din nou.

- Te duc eu cu trăsura.

O mână lipită de gura lui îl opri.

- Trebuie să plec, repetă ea, cu răs în voce.

Ce ciudat că el era cel care își ademenea iubita să rămână. Era prima dată din câte își amintea când își dorea să rămână.

- Foarte bine.

Întinzându-se spre marginea patului, îi luă cămășuța și i-o întinse.

Ea își trase materialul din bumbac peste cap, apoi se opri și îi aruncă o privire.

- Trebuie să vorbim acum?

Keating ridică din umeri.

- Nu dacă nu vrei. Adică, înțeleg că ai vrut să fii femeia despre care toată lumea pare să creadă că ești. Nu mă aștept ca asta să însemne mai mult decât a fost... o seară foarte, foarte plăcută, petrecută împreună.

În timp ce vorbea, îi studie atent expresia de pe chip, deși nu știa sigur ce căuta sau ce spera să vadă. Cel mai bine pentru ea era să se mărite cu Fenton. Și ca ea să nu-i spună niciodată vărului lui că ei doi împărțiseră patul. Pentru numele lui Dumnezeu, toată lumea știa că el era un crai notoriu, fără sentimente. Până și el o știa.

- Și este o seară plăcută care ți-ar mai plăcea să se repete? întrebă Camille, în timp ce se ridică și se duse să-și recupereze rochia.

Nu putea să-i vadă chipul, lucru care poate fusese sau nu intenționat. La simplul gând de a o mai avea din nou, membrul lui se trezi pe deplin la viață.

- Categorie. Atât timp cât nu încurcă nimic.

- Și bănuiesc că prin „nimic” te referi la faptul de a mă mărita cu Fenton, nu?

- Nu-ți dorești să fii toată viața o angajată compromișă care lucrează într-un club de domni, nu-i așa?

Ea se uită peste umăr la el.

- Știi, există momente când ești foarte nesuferit.

- Da, ei bine, m-am antrenat intens pentru asta. Aplecându-se spre marginea patului, își apucă pantalonii

și-i trase pe el. Așteaptă aici până mă întorc. Mă duc să chem trăsura.

– Pot să iau o birjă.

Cuvintele îl făcură să se încrunte.

– Nu. Nu poți.

– Nu vreau...

Keating o ocoli, se așeză în fața ei și o apucă de ambele brațe.

– Tot ce încerc să spun este că-mi dau toată silința să nu fiu un ticălos. Calea de a-ți recâștiga viața rămâne și nu o să-ți pun bețe în roate.

– Asta am și eu de gând, i-o întoarse ea și se eliberă cu o smucitură. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu crezi că am făcut ceva atât de prostesc încât să mă îndrăgostesc de tine, nu-i așa? După toate poveștile pe care le-am auzit? După toate poveștile pe care mi le-ai spus chiar tu? Se prea poate să mi se fi înfierbântat sângele în vene, dar nu sunt vreo proastă. Am vrut doar să explorez beneficiile reputației mele pătate. Și...

– Cammy.

– Și știi foarte bine, insistă ea, că s-au pariat zece mii de lire pe nunta mea cu vărul tău.

– Nu este un pariu.

– Nu? Atunci este o taxă de pețit. Spune-i cum vrei. Ea își încălță pantofii, își ridică șalul și se îndreptă spre ușă. Acum, cu scuzele de rigoare, trebuie să fiu la postul meu la șapte.

Înainte să mai apuce să spună ceva ce ar fi făcut-o să-l lovească în ventrele recent folosite, ea ieși pe ușă și o trânti în urma ei. El se uită lung la stejarul greu. Ce reacție neașteptată!

Toată seara fusese neașteptată, nechibzuită și foarte plăcută. Și aparent menită să-l satisfacă – și să o satisfacă – fără alte bisuri programate. „La naiba!” Pentru că, deși el fusese satisfăcut, totul se simțea mai degrabă ca un început decât ca un sfârșit.

O bătaie puternică răsună la ușa. „Ha!” Bineînțeles că se întorsese pentru a doua rundă. Înaintând în grabă, deschise ușa.

– Sper că...

– Speri că ce? întrebă ducele de Greaves și își încrucișă brațele la piept.

Fu copleșit de o dezamăgire sinceră.

– Nimic. Ce vrei?

– Nu, spune-mi! Ce speră? Că femeia pe care tocmai ai expediat-o de aici a avut inspirația să se îndepărteze o stradă sau două înainte de a lua o birjă? Că și-a pus șalul pe cap, astfel încât nimeni să nu creadă că Greaves se culcă cu femeile altor bărbați?

– Oh, taci din gură! Nu m-am gândit deloc la tine.

– Asta nu mă surprinde. Greaves îl privi cu atenție. Aceea era Camille Pryce.

– Ce făceai, te ascundeai în salonul meu de dimineață ca să-mi spionezi musafirii? Aveam impresia că nu suntem într-o mănăstire aici. Sau m-am înșelat?

– Am crezut... Adam se încruntă, apoi închise din nou gura. Nu contează. Fă ce vrei.

– Mereu fac ce vreau.

Ducele se întoarse spre coridor.

– Da, știu.

Keating injură. Își puse o cămașă curată, apoi își ridică cizmele și, cu picioarele goale, o luă pe coridor spre scări.

– Ce naiba vrea să însemne asta? întrebă el, aplecându-se peste balustradă ca să se uite după Greaves care cobora.

– Nimic. Voiam să fac ceva comentarii despre lecții învățate, dar cum nu ești vreun idiot, o să presupun pur și simplu că te porți în felul ăsta pentru că așa alegi să faci.

– Chiar mi-am învățat lecțiile, Adam, spuse tăios Keating. strângându-și cizmele în mâini și luând decizia conștientă de a nu le arunca direct în capul lui Greaves. Ea nu se mai întoarce. Și sunt foarte sigur

că o să se mărite cu Fenton... care nu o să știe niciodată despre noaptea asta și care oricum crede că ea a fost compromisă cu mult înainte să revin eu la Londra. Așa că scutește-mă și du-te să dai lecții altcuiva.

Greaves ajunse în foaier și abia se opri când Hooper deschise ușa de la intrare.

– Chiar se întâmplă să am o întâlnire de dimineață la clubul Tantal. Te rog, încearcă să stai departe măcar până la ora nouă. După aceea, n-ai decât să te dai cât vrei în spectacol.

Pentru a doua oară în dimineața aceea, lui Keating i se închise o ușă în nas, înainte să mai apuce să dea un răspuns adecvat. Ba mai mult de atât, se întâmplase pentru că nu exista nici un răspuns. El greșise, prietenul lui o știa, iar el nu putea să găsească scuze pentru comportamentul lui.

Bombănind, îl chemă pe Pidgeon și se întoarse sus ca să se îmbrace. Existau nenumărate locuri în care putea să ia micul dejun, în afară de clubul Tantal. Și nenumărate femei cu care putea să-și petreacă dimineața dacă Camille își dorea să fie în altă parte. Vreo șase cărți de vizită apăruseră pe masa lui de toaletă numai de ieri după-amiază. Pentru o clipă, își dori ca și Camille să le fi observat, să fi văzut că era căutat și să-i fi oferit șansa de a-i spune că el se abținuse de la plăcerile senzuale de când revenise la Londra... cu o singură excepție.

Ridică una dintre cărțile de vizită.

– Lady Georgiana Hefferton, citi el, apoi o aruncă în coșul de gunoi de pe podea. Barbara Cossinglen. Ajunse tot în coșul de gunoi. Eleanor, Lady Bal...

Rămase înmărmurit, cu ochii ațintiți spre cartea de vizită în relief, pe care o prinse prea strâns între degete. Pentru o clipă, se gândi că poate visează. Ultima scrisoare pe care o primise de la Eleanor fusese trimisă din Madrid.

– Pidgeon, spuse el cu vocea scăzută și încordată, cheamă-l pe Hooper.

Valetul puse jos lavaliera de rezervă pe care o ținea în mână și se îndreptă spre ușă.

– Imediat, domnule.

Mintea începu să i se învârtă în zeci de direcții diferite, urmărind zeci de scenarii diferite care să explice felul cum cartea de vizită a lui Lady Balthrow ajunsese în mâna lui. Dacă venise la Londra, îl adusesese și pe băiat? Michael semăna cu el? Eleanor îl crescuse ca să-și deteste tatăl ucigaș?

– Domnule Blackwood, ați vrut să vorbiți cu mine? întrebă majordomul din pragul ușii.

Keating se ridică și întinse cartea de vizită.

– Cine a adus asta, Hooper? întrebă el. A lăsat și un mesaj?

– Cred că a fost un lacheu, domnule, deși nu i-am recunoscut uniforma. Și nu, n-a lăsat nici un mesaj. De fapt, omul a rostit doar trei cuvinte „Pentru Keating Blackwood”. Asta a fost tot.

Cu o încuviințare din cap, Keating îi făcu semn că putea să plece.

– Mulțumesc.

– Domnule.

Plecând capul, majordomul se retrase din nou.

Nici o adresă, nici un cuvânt, nici o oră sau vreun loc de întâlnire. Evident, trebuia doar să știe că Eleanor era în Londra, și nimic mai mult. Ori așa, ori cineva voia pur și simplu ca el să creadă că Lady Balthrow era pe aproape, dar nu putea să se gândească la cineva care să riște să-l enerveze atât fără un motiv bine întemeiat.

Deci da, ea era undeva pe aproape. Ceea ce însemna că putea să o întâlnească oriunde, oricând. Trase scurt aer în piept. Dacă ea ar fi vrut să-i întindă cu adevărat o cursă, n-ar fi trimis mai întâi o carte de vizită... ci un avertisment adresat lui.

Pidgeon termină să-i perie umerii hainei și făcu un pas în spate.

– Foarte frumos, domnule, spuse valetul. Este o plăcere să vă văd îmbrăcat din nou la modă.

Keating se uită la reflexia lui din oglindă. O haină foarte frumoasă, de un albastru-închis, vestă de un cenușiu-deschis și pantaloni de un cenușiu-închis. Chiar arăta ca un gentleman în toată regula, indiferent cât de puțin se simțea ca atare.

- Da, ei bine, nu puteam să mă îmbrac cu o piele de oaie, spuse el cu voce tare.

- Nu, domnule. Să pregătesc masa pentru micul dejun? Excelența Sa ia micul dejun în oraș.

Da, știa.

- Nu. O să mănânc la clubul Tantal.

Indiferent dacă Greaves îl voia sau nu acolo în dimineața aceea.

- Bine, domnule Blackwood. Valetul șovăi. Dacă nu sunt prea îndrăzneț, mă bucur să văd că migrenele dumneavoastră s-au mai liniștit.

Amândoi știau destul de bine că frecventele dureri de cap pe care le avea de dimineață nu erau migrene, dar Keating aprecia oarecum atât greșeala intenționată, cât și faptul că valetul lui se deranjase să observe că el rămăsese mai mult sau mai puțin treaz în ultima săptămână.

- Și eu.

- Poate că aerul de la Londra vă face bine.

Poate că ceva în Londra îi făcea bine... sau aproape că așa se păcălise să creadă. Cât despre dimineața aceea, nu mai era atât de sigur în privința farmecului orașului. Și nu numai din cauza sosirii lui Eleanor. El se bucurase de partea lui - mai mult decât de partea lui - de femei, dar era pentru prima dată, din câte își amintea, când o femeie venise să-l caute, obținuse ce-și dorise și plecase din nou. La naiba, ar fi putut la fel de bine să-l bată ușor pe membru și să-i dea un bănuț.

De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât simțea mai tare că *ea* îl sedusese pe *el*. Desigur, el fusese mai mult decât dornic, indiferent ce ar fi avut de spus în semn de protest sensibilitățile lui de domn. În orice caz, dacă Fenton descoperea vreodată ce se întâmplase... Keating își roti umerii. Camille fugise, și Fenton

nu va ști niciodată cu cine își pierduse inocența mireașă lui. După cum spusese și ea, marchizul o considera deja compromisă.

Chiar și așa, sporind confuzia provocată de Camille cu sosirea lui Eleanor, aproape părea că era momentul potrivit pentru ca el să plece din nou din Londra. Numai că încă nu-și câștigase cele zece mii de lire și nu simțea că încheiase încă socotelile cu Camille Pryce. Sau cu Eleanor Howard, că tot veni vorba.

Cea mai surprinzătoare parte a dimineții nu fusese sexul, cearta și nici chiar reapariția lui Eleanor. Nu, fusese faptul că-și dăduse seama că persoana care îi venise în minte, omul cu care își dorea să discute despre toate acelea, fusese Camille. Era aproape suficient pentru ca un bărbat să se apuce din nou de băut.

Camille se opri puțin lângă ușa de la salonul de zi ca să-și tragă sufletul, să-și netezească fustele și să-și aranjeze agrafele în păr. Apoi își îndreptă umerii, deschise ușa și intră în Sala Demetra.

Era în întârziere; când ajunsese înapoi la club și se schimbase într-o rochie potrivită pentru dimineață, era aproape șapte și jumătate. Pentru o clipă, încercă să se convingă că nimeni nu observase că întârziase... până când zări silueta care stătea în locul pe care îl ocupa ea de obicei lângă podium.

– Lady Haybury, Diane, spuse ea și înjură în gând. Îmi cer scuze. Pur și simplu am...

– Iată-te! Marchiza îi întinse registrul cu fișa de alocare curentă a locurilor înăuntru. Nu cer minciuni, pretexte sau scuze, Cammy. Îți cer numai să fii aici când trebuie.

– Da, milady. Nu o să se mai întâmple.

Cu un gest din cap, Lady Haybury puse mâna pe umărul lui Camille, apoi se duse să discute cu niște oaspeți. Desigur, în singura dimineață în care întârziase nu se putea ca Lucille, Sophia sau Rachel să fi stat în locul ei. Fusese nevoie să fie proprietara clubului Tantal. Și asta,

mai ales după ce fusese avertizată cu o noapte înainte să se ocupe de sarcinile ei.

Totuși, chiar și cu bătaile de cap în plus, continuă să se surprindă zâmbind în cele mai ciudate momente. Nu numai că... exercițiile de dimineață fuseseră extrem de plăcute, dar îl și pusese pe domnul Keating Blackwood frumos la locul lui. Era un crai cu experiență și, desigur, se aștepta ca el să fie cel care dicta cursul unei întâlniri, să decidă unde avea loc, cât de intimă va fi și când se va sfârși. Dar nu și în dimineața aceea. Nu cu ea.

Poate că nu era la fel de iscusită ca el la seducție. Indiferent ce-i tot povestise el despre a doua șansă, ea auzise și alte lucruri. Legate de libertatea de a fi scandalos. Măcar o dată să treacă la acțiune, în loc să stea pe băncuța din piatră și să se uite cum ceva ce-și dorea trecea pe lângă ea. Iar ea îl dorise pe Keating.

Încă îl mai dorea; senzația de agitație generală și ușoară oboseală pe care o simțea când gentlemenii care vizitau clubul mormăiau și îi aruncau priviri chiorâșe dispăruse în dimineața aceea. Acum, știa ce se afla sub hainele imaculate și lavaliererele cu noduri complicate... și unii dintre cei care o scrutau din priviri trebuiau să fi arătat cu adevărat hidos goi.

– De ce zâmbești așa? șopti Sophia când veni lângă Camille.

– Mă gândeam doar, răspunse Camille și se scutură de gând.

– Ei bine, data viitoare când ai de gând să te streкори pe furiș și să-ți petreci noaptea altundeva, ar trebui măcar să-ți deranjezi puțin așternuturile.

„Oh, Doamne!”

Gata cu gândurile amuzante! Camille se întoarse cu fața spre prietena ei.

– Și de unde știi că nu m-am trezit pur și simplu înaintea ta de dimineață?

– Pentru că rochia pe care o porți acum era încă în dulap când am plecat eu mai devreme din cameră.

Și cea pe care ai purtat-o azi-noapte nu era de găsit. Sophia o sărută pe obraz, cu ochii ei verzi licărind. A fost minunat?

Se înroși de la gât în sus și Camille privi în jur, prin încăpere.

– Da, murmură ea, incapabilă să-și mai rețină zâmbetul.

– Știam eu. Dar să ai grijă; pari fericită, iar asta o să le dea de bănuț tuturor.

Înăbușindu-și din nou zâmbetul, ea încuviință spre Sophia.

– Excelent sfat! Acum du-te de aici și lasă-mă să-mi văd de treabă!

Înainte să apuce să tragă aer în piept și să-i așeze pe Douglas Trevor și tovarășii lui la o masă, ridică privirea și văzu că ducele de Greaves se uita lung la ea. Numai-decât simți că-i ia foc pielea, așa că se uită în altă parte, prefăcându-se că avea ceva de notat în registru. Fusesse acasă la om cu o noapte în urmă. Oare știa? Fusesse politicos, dacă nu ușor rezervat, când le dusesse pe ea și Sophia la menajeria din Turnul Londrei, dar acum situația era diferită.

Când se întoarse din nou, el începuse să discute cu ducele de Melbourne, iar ea se relaxă un pic.

– Excelențele Voastre, spuse ea și se îndreptă spre ei, ați prefera să stați lângă ferestrele care dau spre grădină sau într-un loc mai central?

Ea și celelalte doamne descoperiseră repede că unii dintre membrii fondatori ai clubului voiau mai ales să fie văzuți de ceilalți și că „mai central” păruse cea mai bună modalitate prin care să evite să insulte pe cineva. Folosea expresia de cel puțin douăsprezece ori în fiecare dimineață.

– Lângă ferestrele care dau spre grădină, spuse Greaves. Și vreau un ceainic mare cu cafeaua aceea americană nemaipomenită, te rog. Am avut o noapte foarte agitată.

„Oh, Doamne!”

Ea încuviință din cap, în speranța că stânjeneala nu i se va citi pe față. Indiferent de răzvrătirea de care se bucurase, asta nu presupunea să existe oameni care să știe cu adevărat ce făcuse. Descoperise că putea să tolereze bârfele. Dar faptele...

– Pe aici, spuse ea încet și îi conduse spre colțul cel mai îndepărtat al încăperii.

Evident, bravura recent descoperită mai avea încă nevoie de un pic de curaj și de nepăsare. Camille trase adânc aer în piept. Era ciudat să fie atât de aproape de linia dintre zvonuri și fapte. Și dacă mai voia încă să păstreze o șansă la o viață normală și cuviincioasă, nu putea să-și permită să înainteze prea departe cu faptele. Pentru că, în timp ce lordul Fenton credea poate că ea o luase pe căi greșite, să-i ofere și dovezi era probabil cel mai sigur mod prin care să-l facă să-și retragă oferta și să-l împuște pe Keating.

Ea păli. Keating fusese deja implicat într-un scandal legat de femeia altui bărbat. Nu era de mirare că fusese atât de șovăitor cu o noapte în urmă. Bineînțeles că ea știa deja povestea, dar undeva între momentul în care părăsise clubul cu o seară în urmă și cel în care revenise acolo în dimineața aceea, o lăsase deoparte în favoarea lucrului pe care și-l dorea. Adică pe el.

Dar acum... Oh, povestea devenea mult prea complicată. Miji ochii, apoi se întoarse spre podium... și se izbi de pieptul lui Keating.

– Oh!

El o apucă de cot ca s-o împiedice să cadă.

– Ușurel.

Parfumul lui cald de săpun și piele o învălui ca o ploaie de vară.

– Scuze, domnule Blackwood. Nu te-am văzut.

– M-am apropiat pe furiș.

– Ei bine, felicitările mele!

La început nu identifică în ochii lui căprui-deschis nici un indiciu despre starea lui de spirit, până când îl surprinse uitându-se dincolo de ea, spre masa ducelui

de Greaves. „Ah“. Deci știa că ducele aflase despre întâlnirea lor. Când el își întoarse privirea spre ea, avea gura arcuită într-un zâmbet, dar ochii îi erau tăioși.

– Mă gândeam că am putea să mergem la o plimbare când ai un moment liber mai târziu.

Ea își făcu curaj.

– Deci ai vorbit cu lordul Fenton? întrebă ea cu voce scăzută. A fost de acord să iasă cu mine în public?

Ceva îi întunecă expresia de pe chip.

– Deci azi ești toată numai înțelegere și bună-cuviință, nu? murmură el și o făcu să se simtă de parcă erau complet singuri, nu înconjurați de mai mulți domni curioși. Ești gata să-ți pui rochia de mireasă și să te întorci ca să duci ceremonia la bun sfârșit?

– Nu asta ai vrut?

Din cărțile pe care le citise, aflase că să începi o ceartă și apoi să pleci, înainte să-i permiți bărbatului în cauză să spună ce avea de zis – sau de făcut – îl făcea pe acesta să o dorească și mai mult pe o femeie. Poate că ea se certase prea bine. El făcu un pas mai aproape.

– Nu mă pune la încercare sau îl pun pe Fenton să aleagă data. Indiferent ce joc joci aici, Camille, pe mine să mă lași deoparte.

El era jocul.

– Nu te preface că ești mai cuviincios ca mine, i-o întoarse ea pe același ton șoptit. De ce să nu profit de ce vreau înainte să... mă aranjez în ce este bine pentru mine?

– Nu este un aranjament dacă presupune o îmbunătățire a vieții tale, prostuțo.

– Nu-mi spune prostuță.

– Atunci nu mă lua nici tu de prost.

Nu era sigură dacă voia să-l plesnească sau să-l sărute. Ambele presupuneau să-l atingă, ceea ce urmărea și ea. Dacă n-ar fi fost atât de cinic și de suspicios, ar fi fost mult mai ușor să flirteze cu el, și cu atât mai productiv. Desigur, și el se confrunta cu aceeași dilemă ca ea; dacă se îndrăgostea de Keating Blackwood sau făcea ceva

la fel de ridicol, cel mai probabil, își va dori ca el să primească ceea ce cerea... în clipa aceea, cele zece mii de lire.

Din capătul celălalt al încăperii, o văzu pe Jenny uitându-se la ea. Nu, uitându-se urât la ea.

- Pleacă. Am întârziat deja în dimineața asta și, dacă sunt dată afară, o să fiu nevoită să locuiesc în Hyde Park și să mănânc ouă crude de rață.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui.

- Nu, nu o să fii, spuse el foarte încet. Să fii la băncuță la ora două.

Și imediat după aceea, el traversă Sala Demetra spre unul dintre saloanele de joc din spatele clubului.

Ei bine, se putea să fi fost cel mai frumos lucru pe care i-l va mai spune vreodată, atât pentru că dovedea că era încă interesat, cât și pentru că acum ea știa cu siguranță că există o singură persoană pe lume cu care putea să se certe și să nu fie renegată. Revenind la podium, își închise ochii pentru o clipă. Atât timp cât refuza să se gândească la deznodământul întregii povești, ziua aceea fusese o zi splendidă.

Pentru prima dată, descoperise avantajele purtării necuviincioase. Și va fi extrem de greu să înceapă să se poarte din nou cum se cuvenea.

Pentru că întârziase, se oferise să rămână la postul ei și pe durata celor mai aglomerate ore de la prânz, ca s-o ajute pe Rachel când rândul domnilor care așteptau să fie conduși la masă ajungea aproape până în foaier. Indiferent dacă o ajuta să-și ia revanșa pentru absența de dimineață sau nu, o făcea să se simtă mai bine.

Din toate încăperile de la clubul Tantal, numai biblioteca avea un ceas și fusese nevoită să-l întrebe pe unul dintre „Bărbații de ajutor” de cel puțin trei ori cât era ceasul. Desigur, putea să refuze să se întâlnească cu Keating în grădină, dar, din moment ce ea decisese mai degrabă să-l seducă din nou decât să-l supere, nu părea înțelept. La urma urmei, indiferent cât se arătase

de amuzant și de politicos cu ea, el avea o parte mai întunecată. Iar ea nu-și dorea să încurajeze acea parte.

Când, în cele din urmă, se strecură pe ușa bucătăriei și ieși în grădină, era două și nouă minute și se trezi alergând. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă el o vedea, avea să-și dea seama că totul... sau mai degrabă, cea mai mare parte... din distanța și cearta pe care o începuse fusese doar ca să-l apropie de ea și nu era ceva ce va funcționa vreodată.

Încetinind în pas de plimbare, ocoli tufele de trandafiri și îl găsi așezat pe băncuță cu o carte în mână. Pentru o clipă, se opri și se uită pur și simplu la el. Era înalt și slab, cu părul de un castaniu-închis, un pic prea lung, cu ochi căprui, un pic prea periculoși, iar linia lungă a obrazului și cea a maxilarului serios îl făceau să arate... extraordinar. Și fusese al ei, la fel de mult pe cât fusese și ea a lui. Bineînțeles, el mai fusese cu alte femei înainte și probabil avea să mai fie cu alte femei după ce ea se întorcea la lordul Fenton, dar acum era acum.

– Ce citești? întrebă ea.

El ridică privirea.

– *Mândrie și prejudecată*. Darcy ăsta este un înfumurat, nu-i așa?

– Este timid. Și prudent. De ce citești cartea asta?

Keating ridică din umeri.

– Pentru că o citești tu. Ai o rațiune aparte și, în general, gusturi mai bune decât ale femeilor cu care m-am întâlnit, așa că am hotărât să încerc. Nu o să plâng la final, nu?

Ea zâmbi larg, atât la umorul lui, cât și la ideea că părea să încerce să-i intre din nou în grații.

– Se prea poate. Numai să aștepti să fii undeva singur.

– Ce sfat bun! Cu o pocnitură, închise cartea și o puse pe pământ, la picioarele lui. Trebuie să vorbesc cu tine o clipă.

– N-ai de gând să-mi ții lecții despre alegerile neinspirate pe care le fac, nu? întrebă ea pe jumătate serioasă. Tocmai mi-ai complimentat rațiunea.

– Vino și așază-te!

El își puse o palmă pe piatră, lângă el.

Hm. Părea rezonabil. Observase încercările ei de a fi cochetă? Ascunzându-și șovăiala, ea se supuse.

– Prea bine, m-am așezat.

El coborî privirea spre mâna lui, unde fusta ei o acoperea pe jumătate.

– Îmi sucești mințile, spuse el încet, genele acoperindu-i încă ochii căprui.

Se înfioră toată. Indiferent ce-și dorea de la el, în clipa aceea, era conștientă că erau Camille și Keating. Prieteni surprinzători. Iar el se dovedise a fi poate cel mai drag prieten pe care îl avusese vreodată.

– Nici eu nu mă prea simt în apele mele, spuse ea cu voce tare.

– Da, dar eu sunt surprins. Nimeni nu este mai cinic decât mine. În cele din urmă, ridică privirea spre ea. Am primit o carte de vizită.

Ea se chinui să schițeze un zâmbet.

– Poftim? Cineva te-a invitat undeva?

– Evident, Lady Balthrow este în Londra.

Camille își închise din nou gura. Degetele îi înghețară. Dar, dincolo de șoc, și de mâhnirea pe care o simțea pentru el, cea mai pură emoție era o strângere întunecată de inimă. Doamne sfinte, era geloasă? O copleși dorința bruscă de a o găsi pe Lady Balthrow și de a o plesni.

– Doamne, murmură ea în cele din urmă.

– Nu este primul cuvânt care să-mi vină în minte, dar da. Doamne! El își îndreptă umerii. Nu știu unde stă, însă o să descopăr asta.

– Pot să te ajut cu ceva?

El se aplecă ușor spre ea și o sărută.

– Tocmai m-ai ajutat. Nu-ți face griji, Cammy. Voiam doar să știi, din moment ce ți-am povestit despre... legătura mea cu ea, legătură despre care n-am mai spus nimănui.

Rămase acolo în tăcere pentru o clipă. Știa la ce trebuia să se gândească el; acela era momentul potrivit ca să le ofere lui Eleanor Howard și fiului lor o avere foarte mare. Că i-ar fi plăcut să simtă, pentru prima dată în viață, că își făcuse datoria așa cum se cuvenea, că se revanșase cum putuse mai bine. Și iată că ea rămase așezată acolo, tânjind după el, când amândoi aveau obligații în altă parte.

Ea trase aer în piept.

– Cât mai ești aici, ai vrea să-i dai de veste lordului Fenton că m-am simțit foarte bine și că m-aș bucura foarte mult de plimbarea despre care vorbea? O să-mi fac timp în funcție de programul lui.

Keating îi luă mâna și îi sărută palma.

– Suntem doi amărâți, nu-i așa?

– Nu uita de partea cu „compromiși”.

În cele din urmă, el zâmbi.

– Extrem de compromiși.

Oh, da. Și, în ciuda sosirii lui Lady Balthrow și în ciuda direcției în care păreau să-i ducă prietenia și simțul datoriei, ea spera foarte mult să aibă șansa să mai fie compromisă din nou de el.

capitolul 15

– Deci mai întâi dai buzna în clubul Tantal după ce te-am rugat special să nu vii, iar acum vrei să te iau cu mine la serata lui Lord și Lady Voss. Am cumva scris pe frunte cuvântul „neghiob”?

Keating nu-și arată supărarea și îi zâmbi ducelui de Greaves.

– Ia aminte că n-am provocat o scenă la club.

– Nu, ai stat pur și simplu și te-ai uitat cu jind la logodnica vărului tău vreo zece minute, apoi ai dispărut. Nimic remarcabil.

– Dar uiți că eu mă port întotdeauna scandalos, singurul lucru pe care l-ar observa oamenii ar fi dacă aş face ceva cuviincios.

Cu o îngruntare, Keating coborî scările principale de la Baswich House în urma prietenului lui. Pe vremuri, nu-i lipsiseră niciodată invitațiile la diferite petreceri cuviincioase sau aproape cuviincioase, dar în acea seară le simțea lipsa. Pentru că Lady Voss era o bună și veche prietenă de-a lui Lady Balthrow și, din câte știa el, păstraseră legătura în ultimii șase ani.

– Nu, Keating.

– De parcă tu ai fi vreun sfânt. Doamne, Adam, când ți-ai pierdut curajul?

Ducele se întoarse și se uită urât la el.

– Nu mi-am pierdut curajul. Am 30 de ani și încerc să mă port ca atare.

– Deci a venit vremea să fii castrat și vândut unui căruțaș.

– Nu așa o să mă convingi să mă răzgândesc.

– Bine. Keating oftă și scoase din buzunar cartea de vizită pe care o purtase la el toată ziua și o împinse spre pieptul lui Greaves. Trebuie să particip.

Adam luă cartea de vizită și se uită la ea. Dacă nu cumva Keating se înșela, chiar și chipul plictisit al prietenului lui păli ușor.

– Când ai primit asta?

– Undeva pe la amiază, ieri. Dacă este de găsit pe undeva prin societate, sigur este la serata familiei Voss.

– Nu poate să iasă nimic bun dintr-o confruntare, Keating. Ai spus că i-ai tot trimis bani, așa că n-are nici un motiv să-ți dea bătăi de cap... dacă nu cumva arunci mănua în direcția ei.

Keating se uită la duce. În cei șase ani, îi povestise unei singure persoane ce anume, mai exact, era între el și Eleanor Howard. Camille fusese șocată, dar pentru că era un om bun și corect, ea înțelesese. Inima lui Greaves era mult mai oțelită, dar, în ultima vreme, Keating explorase valoarea... încrederii.

– Vreau să știu dacă a venit cu fiul meu la Londra, spuse el în cele din urmă.

Greaves clipi.

– Fiul... tău? Ești sigur?

– A fost a doua soție a lui Balthrow, iar el a fost însurat șaisprezece ani fără să facă vreun moștenitor. Iar ea a născut la nouă luni după ce m-am culcat cu ea.

– Deci ăsta este motivul pentru care...

– Da, ăsta este motivul pentru care am nevoie de banii ăia afurisiți de la Fenton. Poate că Eleanor mă urăște pentru ce am făcut și poate că mă urăște și băiatul, dar, pentru numele lui Dumnezeu, el o să se bucure de o viață liniștită și de o educație așa cum se cuvine. Iar ea nu o să fie nevoită să-și mai facă griji pentru bani tot restul vieții. El trase aer în piept. Acum. Mă iei cu tine la petrecerea de la Voss?

– Da, la naiba!

– Mulțumesc.

În timp ce își croiră drum afară și urcară în trăsura lui Greaves, ducele îl privi atent.

– Fenton știe de băiat?

– Nu. Cred că și-a dat seama că o finanțez, dar nu i-aș spune niciodată că sunt tatăl băiatului ei. Și așa abia mă tolerează.

– Și... noua ta prietenă?

– Ea știe. Am vrut să știe că Eleanor e în Londra, presupunând că o să dea ochii una cu cealaltă. Eleanor mă disprețuiește și nu știu dacă are de gând să facă zarvă doar pentru că poate. Iar asta n-ar fi corect față de Cammy.

Erau mai multe lucruri care se întâmplaseră deja și care nu erau corecte față de Cammy, Greaves fiind la curent cu cel puțin unul dintre ele. Dar, din fericire, ducele păru să-și dea seama că înfățișarea sa plăcută era în pericol dacă le aducea în discuție în clipa aceea.

Când ea îl rugase să aranjeze o a doua întâlnire cu Fenton, avusese senzația clară că o făcuse doar pentru el. Și îl duruse. Indiferent de intențiile lui inițiale când

ajunsesse în Londra, o plăcea pe Camille Pryce. O plăcea foarte mult. Iar dacă ea se convinsese singură să se întoarcă la Fenton doar pentru că așa putea Keating să primească zece mii de lire... „La naiba.”

Oricum, cine naiba se credea el, să se gândească măcar să o curteze pe Camille Pryce, darămite să se culce cu ea? Și de ce încă se mai gândea la asta? El îi distrusese cu mâna lui pe Eleanor, pe fiul lor, pe el și, cu siguranță, pe Lord Balthrow. Nu avea nici un drept să aibă parte de afecțiune de la nimeni sau să-și închipuie că putea să o ofere cuiva.

– Mă gândesc la ceva.

Keating se scutură.

– La ce anume?

Greaves se încruntă.

– Tu așteaptă în trăsură, eu intru și văd dacă Lady Balthrow este prezentă sau are de gând să fie prezentă astă-seară. Pentru că, dacă ți-a trimis cartea de vizită, trebuie să știe că încerci să-i dai de urmă. Dacă nu este aici în seara asta, n-ar nici un rost să dai cărțile pe față acum.

Omul avea dreptate. Chiar mare.

– Îți mulțumesc, Adam.

– Da, ei bine, poate încerc eu să mă reformez, dar când ești intrigant o dată, rămâi intrigant pentru totdeauna.

Adam se uită lung la prietenul lui. Cei șase ani făcuseră din Keating Blackwood un alt bărbat. Era mai serios, mai rezervat și mai capabil de sentimente despre care Adam crezuse cândva că nu existaseră niciodată în sufletul lui. Era clar că Keating nu știa ce să facă cu ele, dar măcar încerca.

Iar Adam *chiar* fusese un intrigant, petrecuse ani în șir urmărindu-i și manipulându-i pe oamenii din jurul lui. Într-o oarecare măsură continua să o facă, deși își pierduse aproape gustul pentru asta. Totuși, unul dintre lucrurile pe care cinismul lui i le asigura era abilitatea de a recunoaște aceeași calitate la ceilalți. Iar Eleanor

Howard însăși fusese o intrigantă. Așa că trebuia să se întrebe dacă nu cumva continuase să fie așa și în calitate de văduvă a cărei viață era finanțată de fostul amant, cel care îi ucisese soțul.

Keating nu și-ar fi dat seama pentru că netotul era chinuit de vinovăție de șase ani. Desigur, nătărăul nu-și dădea seama nici că era pe cale să se îndrăgostească de singura femeie la care n-ar fi trebuit să se uite în veci. Sau poate că Keating își dădea seama de asta și încerca deja să-și provoace mai multă durere din câtă credea că merita.

Era o mare dilemă. Din fericire, lui Adam încă îi plăcea teribil să rezolve probleme. Mai ales pentru acei puțini oameni pe care îi numea prieteni.

Trei zile. O vânase pe Eleanor trei zile, dar ea nu-și făcuse nicăieri apariția. Locurile preferate prin care îi plăcuse să bântuie – magazinele de pe Bond Street, ceai-năria de la Green Apple Inn, plimbările de după-amiază târziu cu trăsura prin Hyde Park – erau pline cu toate femeiuștile din Londra, cu excepția lui Lady Balthrow și a lui Camille, firește.

Keating coborî din trăsura închiriată a lui Greaves și le ajută să coboare pe Sophia White și pe Camille. Primrose Hill făcea parte din St. James Park, dar majoritatea lumii bune se oprea de cealaltă parte, unde șerpuiau aleile pentru trăsuri. În fond, era un parc într-un parc și, deși era posibil să se intersecteze cu câteva fețe care îi puteau recunoaște, șansele măcar erau în favoarea lor.

Sophia se uită de jur împrejur.

– Ce frumos este! Mă gândeam eu că trebui să ieșim din Londra ca să mergem la o plimbare.

Camille schiță o grimasă spre prietena ei.

– Taci, Sophia! Azi ne purtăm frumos.

– Oh, fie.

Ochii albaștri se întoarseră din nou în direcția lui, apoi se uitară imediat în altă parte. Fusese așa de când o recuperase de la club, cu o jumătate de oră mai devreme.

Nu-i plăcea, dar înțelegea. Măcar o parte din neliniștea dintre ei era din vina lui; la urma urmei, nu o mai vizitase de trei zile. Nu de când o anunțase că Eleanor Howard era pe undeva prin Londra.

Înțelegea de ce își dorea să se distanțeze puțin de el. De fapt, se așteptase să reacționeze așa, iar acesta era unul dintre motivele pentru care dispăruse... în ciuda nopților neliniștite și a felului în care ea îi înflăcăra fiecare gând. Camille își dăduse cu totul viața peste cap, iar acum avea șansa să revină pe drumul cel bun. El distrusese patru vieți, inclusiv pe a lui, iar carnaagiul continua.

Și mai era ceea ce lăsase de înțeles... că avea să se împace cu Fenton nu neapărat pentru că era ceea ce-și dorea, ci pentru banii care, drept rezultat, vor umple buzunarele lui Keating. Era exact ce-și dorea el, dar nu-i plăcea ideea. Deloc. Nu-i plăcea ideea că ea se sacrifică și nu-i plăcea că nu avea s-o mai țină în brațe.

– Mergem? spuse el și oferă câte un braț fiecăreia dintre femei.

– Și Lord Fenton? întrebă Sophia.

– Cred că ar prefera ca întâlnirea noastră să pară întâmplătoare, interveni Camille, înainte să apuce Keating să o facă. Ea își strânse degetele înmănușate peste mâneca lui.

Cu câte o femeie frumoasă de-o parte și de alta, Keating părăsi aleea pentru trăsuri și le îndrumă spre movila care făcea parte din Primrose Hill. Razele soarelui de început de amiază uscaseră roua de pe iarbă, iar vântul le aducea parfumul delicat al florilor și al vegetației. Erau momente... ciudat de vesele, în ciuda problemelor care păreau să-l împresoare. Să-i împresoare pe amândoi.

– Am ascultat bârfele din club, spuse Camille în momentul de acalmie. Gentlemenii pot fi niște bârfitori de zile mari.

– Nici n-ai idee. Sunt mai rău ca o femeie, încuviință Keating cu un zâmbet.

– N-am auzit nimic de Lady Balthrow. N-ai dat de ea, nu-i așa?

– Nu. Nu încă. Este surprinzător de discretă. Și trebuie să spun că asta mă îngrijorează.

– Lady Balthrow? se miră Sophia din dreapta lui. Este în Londra? Oh, Doamne! Nu mi-ai spus, Cammy.

– Am rugat-o să nu spună nimic până nu eram eu sigur că era vorba despre Eleanor, răspunse Keating înainte să mai apuce să zică un cuvânt Camille.

Sophia privi peste tot în jur, de parcă se aștepta ca Eleanor să stea la pândă în tufișuri.

– Este la fel de frumoasă pe cât zice toată lumea?

– Da.

Sau fusese, cu șase ani în urmă. Era unicul motiv pentru care își bătuse capul cu ea.

Nu dăduse doi bani pe inteligență, moralitate sau caracter... dacă nu cumva se întâmpla ca una dintre ultimele două să se opună seducțiilor lui. Și își amintea clar că Eleanor își ridicase fustele pentru el din prima seară în care se cunoscuseră. În biroul de lucru din reședința lui Lord și a lui Lady Wincott. Tăvile primiseră un lustru excelent, în vreme ce nătărăul ei de soț cina în camera de alături cu alți treizeci și ceva de musafiri.

Lângă el mergea o femeie care luase o decizie neinspirată și suferise consecințele, la fel ca Eleanor. Însă altfel nu le-ar fi comparat niciodată. Camille era când timidă, când neobrăzat de curajoasă, prudentă și nesăbuită, încă naivă în privința anumitor lucruri și pe deplin versată în altele. Și, întotdeauna, înnebunitor de fermecătoare. Îl fascina. Fiind un bărbat care permisesse trecutului să-i conducă prezentul, ea părea ca o gură de aer proaspăt. Pentru numele lui Dumnezeu, își construise o viață de una singură în câteva săptămâni și reușise să și-o accepte de un an deja. Și, în vreme ce poate că nu era pe deplin fericită cu noua viață, ea nu își înecase amarul într-o sticlă și nu dispăruse din fața privirilor acuzatoare ale semenilor ei, așa cum făcuse el.

– De ce te uiți așa la mine? murmură ea, păstrându-și privirea ațintită spre parc.

– Mă uit? răspunse el și se scutură de gând. Ea nu era a lui. Nu putea să fie. Indiferent ce voia el. Poate că încerc pur și simplu să mă uit în direcția aia, iar tu-mi blochezi vederea.

– Înțeleg.

Linia delicată a gurii ei se arcui în sus.

– Oh, iată-l, șopti Sophia.

Keating aruncă o privire peste umăr și văzu cum Stephen Pollard descăleca de pe Brownie, murgul lui pursânge cu nume fantezist. Se presupunea că sosirea lui era o veste bună, dar nu o simțea ca atare. Keating se opri cu un oftat și așteptă. Bănuia că, dacă se zbătea și se împotrivea inevitabilului, nu atrăgea de la sine decât degete însângerate.

– Bună ziua, Lady Camille, domnișoară White, Keating.

Marchizul schiță o plecăciune, apoi îi oferă brațul lui Camille.

Ei bine, era un gest promițător, dacă nu ușor surprinzător. Camille își ridică mâna de pe mâneca lui Keating și se prinse de cea a marchizului. Descleștându-și maxilarul, Keating încuviință din cap spre vărul lui.

– M-am asigurat că toată lumea o să se poarte cuvințios în după-amiaza asta. Chiar și eu, oricât ar părea de ciudat.

– Desigur. Mă mândresc că sunt un gentleman.

„Se mândrește cu aproape orice“, reflectă Keating, dar păstră gândul pentru el. Împăcarea era cel mai bun lucru pentru toți cei implicați, iar dacă Fenton hotărâse să își dea silința să fie fermecător, era tocmai bine pentru Camille.

Stephen arată spre un șoim și o găscă sălbatică, apoi spre o vrabie cu aripi maronii și verzi.

– Anul trecut, ornitologul Louis Viellot a clasificat-o oficial drept *Sylvia collybita* în lucrarea lui *Nouvelle Dictionnaire d'Histoire Naturelle*.

- Nu știam că ești ornitolog, spuse Camille cu o urmă de zâmbet.

- Oh, am fost dintotdeauna un observator de păsări, nu-i așa, Keating?

Asta chiar că nu-și amintea.

- Da. De când eram copii, spuse Keating cu voce tare.

Cel mai probabil Stephen știuse că aveau să se plimbe prin parc și căutase un subiect de conversație care să nu-i facă pe toți să se spânzure de ramurile copacilor. Totuși, dacă se deranjase să caute numele latinești ale păsărilor din zonă, Keating trebuia să-i aprecieze efortul.

În vreme ce marchizul continuă să recite diferite clasificări ale păsărilor din regiunea Londrei, Keating încercă să-și distragă atenția de la comentariile răutăcioase pe care le făcea în gând și de la felul în care privirea lui părea să coboare insistent spre șoldurile unduitoare ale lui Camille.

- Erai prietenă cu Cammy înainte să veniți să căutați de lucru la club? o întreabă el pe tânăra minionă, cu păr roșu aprins, care mergea lângă el.

Tânăra scutură din cap.

- Eu am crescut la mătușa și unchiul meu în Warwickshire. La 18 ani, m-au dat afară, și asta a fost momentul când am venit la Londra.

- Pari să fi avut parte de o educație bună.

- Oh, da. Cred că ducele i-a trimis un fel de alocație unchiului meu Harold, pentru că am avut o guvernantă și am fost la pension. Dar, după aceea, cineva a aflat de originile mele și că am crescut la o fermă, apoi banii au încetat să mai vină, iar mătușa și unchiul meu și-au pierdut interesul, așa că am avut grijă singură de mine.

- Nu pari să ai resentimente.

Ridică din umeri, ochii verzi și strălucitori îl țintuiră, apoi fata se uită în altă parte.

- Am avut la vremea aceea, dar sunt în Londra de trei ani deja și, crede-mă, am văzut fete care au dus vieți mult mai puțin plăcute decât mine.

- Nu mă îndoiesc de asta. Acum Camille chiar chicotea, iar el își încleștă maxilarul. Deci vă cunoașteți doar de un an sau așa ceva.

- Da. Am vorbit despre asta. Cum am devenit... camarade de arme, aș spune.

- O luptă comună împotriva idioțeniei înaltei societăți. Înțeleg. Numai că vă invitați dușmanii în mijlocul vostru în fiecare seară.

Sophia rânji.

- Și le luăm banii.

Keating râse.

- Mă simt absolut jefuit. Și totuși, o să vin în continuare. În mod evident, sunt un om foarte, foarte slab.

- Da, ei bine, aș putea să-ți împărtășesc teoriile mele despre bărbați și slăbiciuni, dar apoi m-ai putea lăsa aici să închiriez o birjă.

- Ești prietena mea, Sophia. Nu mi-aș abandona niciodată un prieten, indiferent dacă suntem sau nu de acord.

Fata ridică privirea spre el.

- Știi că ăsta este motivul pentru care a decis Camille că te place. Pentru că ești unul dintre noi și înțelegi.

Acum chiar că discuția devenea dintr-odată mai interesantă.

- Unul dintre „noi”? repetă el.

- Compromis. Scandalos. Femei neastâmpărate, ticăloși și crai.

El zâmbi larg.

- Am impresia că suntem mult mai fascinanți în discuții decât cei cuviincioși, cu mintea încuiată și sfioși.

Sophia pufni și încuviință din cap.

- Fără nici o îndoială.

Camille aruncă o privire peste umăr spre ei.

- Ce este atât de amuzant?

– Am hotărât să ne bucurăm că suntem haimanale, răspunse Keating.

– Asta nu mă surprinde deloc, comentă Fenton și ridică din umeri. Buna-cuviință necesită ceva efort. Nu este pentru cei fără voință și slabi la minte.

Tăcere.

– Totuși, evident *chiar* este pentru bărbații care vorbesc înainte să gândească.

Keating își dori să zâmbească afectat și se luptă din răputeri cu impulsul. Da, Fenton tocmai își arătase caracterul rigid, dar așa era el. Iar Camille știa asta. Poate că era mai bine dacă se obișnuia, în doze mici, cu realitatea. Ca arsenicul.

– Doar pentru că n-ai capacitatea de a te supune regulilor nu înseamnă că purtarea necuviincioasă devine acceptabilă. Îmi închipui că Lady Camille este de acord cu asta, indiferent care au fost motivele pentru care s-a îndepărtat de ai ei.

– Prefer să nu discut despre asta, din moment ce nu mă pot abține să nu leg fiecare aspect al discuției de propria persoană.

Toți patru se opriră sub un ulm.

– Adevărat, încuviință Fenton. Există aspecte mai importante decât opiniile noastre diferite în legătură cu acțiunile tale din trecut.

„Ah, și continuă să vorbească exact ca un idiot“.

– Ar trebui să luăm un prânz târziu? spuse Keating, întrebându-se încă o dată dacă Dumnezeu sau diavolul râdea de el că ajunsese să ocupe rolul de diplomat al grupului. Făcu un semn spre vizitiul trăsurii. Flăcăul scoase pătura și un coș mare de picnic din spatele trăsurii, apoi le aduse spre ei. Sau măcar niște vin de Madeira și niște biscuiți.

– Biscuiți, neapărat, fu de acord Sophia, apucând de celălalt capăt al păturii, și cu un vizitiu foarte surprins, întinse pătura pe iarbă.

Keating își strânse picioarele și se așeză cu Camille în stânga și Sophia în dreapta, iar vărul lui, foarte bățos,

luă loc vizavi de el. În treacăt, se întrebă când luase Stephen ultimul picnic în parc. Ei bine, lui Camille îi plăcea la nebunie în natură, așa că marchizul va trebui să se obișnuiască pur și simplu cu ideea.

- Ce drăguț din partea ta, observă Camille și îi zâmbi.

- Cu gura plină, m-am gândit că o să se audă mai puține insulte prin parc, răspunse el și îi întinse două pahare.

- Foarte înțelept.

- Nu văd de ce trebuie să ne prefacem politicoși și să mâncăm dulciuri. Dacă asta susții că n-am făcut eu înainte, acesta este un motiv foarte slab ca să eviți o căsătorie.

- Stephen, taci din gură, spuse Keating și îi întinse un platou cu biscuiți. Mănâncă!

- În sine, interveni Camille, cu o expresie mai gânditoare și mai puțin neliniștită decât s-ar fi așteptat, da, un singur picnic - sau lipsa lui - ar fi un motiv slab pentru a evita o căsătorie. Mi-ar plăcea să cred că n-am fost atât de stupidă.

- Nu sunt un bărbat romantic. Încă suntem promiși unul altuia. Te-ai gândit vreodată că poate aș fi preferat să mă însor cu altcineva?

- Nu-mi imaginez cu cine. Keating își privi atent paharul de Madeira și îl puse alături, pe pătură, fără să fi gustat din vin. În general, statuile nu se căsătoresc. Nici măcar cu marchizii care le admiră stoicismul.

Fenton se uită la el, apoi își întoarse din nou atenția spre Camille.

- Îmi răstălmăcești intenționat cuvintele. Voiam pur și simplu să spun că nu ai fost singura promisă unui om pe care nu l-ai cunoscut niciodată.

- Știi, milord, sunt mai interesată de viitor decât de trecut. Dacă ne împăcăm, mi-ar plăcea mai întâi să știu la ce să mă aștept.

Ea se schimbase. Undeva în ultimele săptămâni, Camille devenise mai categorică, mai puțin timidă și,

în opinia lui Keating, mai fascinantă. El mușcă din biscuit și mestecă incapabil să-și ia ochii de la ea.

– Ah. Ei bine, o să ne petrecem sezonul aici, la Polard House. Apartine familiei mele de șase generații, la fel și Fenton Hall. Sala a ars acum aproximativ o sută de ani și a fost refăcută de însuși Christopher Wren. De fapt, familia a susținut demult că Wren este o rudă îndepărtată. De fapt, când a început planurile pentru Catedrala Sf. Paul, el...

– Este și un iaz acolo, îl întrerupse Keating. Bun pentru înotat, dar și mai bun pentru pescuit.

– Un iaz, repetă zâmbind Camille. Așa ai spus. Este în fața sau în spatele casei?

– În față. Drumul îl ocolește, iar unchiul meu a construit un doc mic pentru ca eu și Stephen să putem să luăm barca. Este scufundată pe undeva pe la mijloc.

Ea pufni, apoi își acoperi gura cu o mână.

– Deci ați fost niște băieți aventuroși, nu-i așa?

– Da, Keating mă atrăgea tot timpul dintr-o trăsnaie în alta. Eu am renunțat la asta. Lui Keating încă îi mai place haosul lui.

– Gonește plictiseala, spuse Keating și își aminti că se purta frumos nu pentru el, ci pentru Camille. Și pentru micul Michael. Povestește-i despre peisaje, despre oameni și despre seratele de acolo, Fenton. Nu despre cum sunt așezate pietrele.

– Poftim? Oh, ei bine, bănuiesc că se organizează câte o serată în fiecare lună, în sala de bal Clarkfield. Iar ducele de Somerset trăiește la vreo opt kilometri distanță. Am fost la Somerset Park în trei ocazii, dar, din păcate, Excelența Sa nu organizează prea des petreceri și este adesea plecat în străinătate. El...

– Când locuiam la Fenton, interveni Keating, abia abținându-se să nu-și dea ochii peste cap, erau adesea târguri și curse prin sat. Odată am văzut acolo un miel care avea două capete. Mititelului i s-au făcut două lese, câte una pentru fiecare cap.

Camille chicoti din nou, un sunet vesel și muzical care, dintr-un motiv sau altul, îl duse în al nouălea cer. Plin cu îngeri dezbrăcați, destrăbălați.

– Îmi amintesc că am fost la un târg. Nu erau miei cu două capete, dar obișnuiam să admirăm în fiecare primăvară dansul de mai aproape.

Îi veni în minte imaginea unei fete tinere, cu părul aproape alb, învârtindu-se printre panglici în jurul unei prăjini. Râdea, zâmbea, deloc conștientă că bărbatul căruia îi fusese deja promisă nu se va deranja vreodată să-i trimită o scrisoare sau măcar un trandafir.

– Blackwood.

El clipi.

– Ce este?

– Am spus că la Clarkfield nu s-a mai organizat un târg de mulți ani, așa că n-are rost să discutăm despre târguri. Păstrează-ți opiniile pentru tine.

– Înțeleg. Atunci să plec?

Camille dădu parcă să-l apuce de braț, înainte să își încleșteze degetele și să se întoarcă să ia platoul cu biscuiți.

– Nu e nevoie. De ce nu-mi povestești despre Fenton Hall?

– O să avem timp să facem asta. Dar acum că tot vorbeai despre viitor, am o surpriză pentru tine.

Keating surprinse privirea piezișă a lui Camille, dar el habar nu avea ce însemna o surpriză pentru Fenton. Un cățeluș? Flori? Un bilanț contabil sau o carte despre noroi?

– Despre ce ar putea să fie vorba, milord? vru ea să știe o clipă mai târziu, dându-și seama că Fenton aștepta să fie întrebat.

– Marți, noi doi o să luăm cina la Pryce House.

Chipul ei păli îngrijorător de tare, iar Keating trebui să se abțină din răspuseri să nu încerce să o consoleze. La naiba cu nătângul de Fenton!

– Poate ar trebui să abordezi lucrurile un pic mai încet, sugeră el.

- Aiurea. Am vorbit cu părinții tăi, milady, și au fost de acord să ia cina cu tine, atâta vreme cât mă însoțești. Deci, vezi, căsătoria cu mine chiar are avantaje. Părinții tăi o să se bucure din nou de prezența ta.

Indiferent cât de multe crezuse că învățase din momentul acela în care stătuse în pragul ușii de la biserică, primul impuls al lui Camille fu să se ridice și să fugă. Și așa fusese destul de greu să stea locului, să fie politicoasă și să ignore sporovăiala înfumurată a lui Stephen Polard, când mult mai interesantul Keating era aproape, dar iată că marchizul făcuse asta. Se dusesse la părinții ei, le vorbise, fără să-i spună vreun cuvânt mai întâi ei.

- Nu vreau să merg, răbufni ea, amintindu-și fiecare secundă de frică și de disperare pe care o simțise în noaptea aceea.

- Fenton, încetează să mai fii un...

- Ba bineînțeles că o să mergi, spuse marchizul întrerupându-și vărul. Aici este vorba despre împăcare și despre refacerea reputației tale. Nu poți să faci așa dacă ești în continuare renegată. Iar eu rămân prostul satului a cărui mireasă a fugit de deznădejde la un club de gentlemen și s-a răzgândit în privința căsătoriei.

Poate că așa era, dar pentru numele lui Dumnezeu, el ar fi putut să fie mai diplomat și să-i spună ce intenționa să facă. Ea putea să simtă mâhnirea profundă a Sophiei, care stătea de partea cealaltă, și încă mai aproape încrederea solidă a bărbatului care devenea cu repeziciune cel mai mare apărător și cel mai drag prieten al ei.

- Nu o să mă duc singură cu tine. O să fiu în minoritate.

- Dar...

- Nu poți să te aștepti ca Lady Camille să se supună de bunăvoie la asta, interveni Keating, cu voce scăzută și încordată. Îți sugerez să mai inviți una sau chiar mai multe dintre prietenele ei ca să vă însoțească.

- Ha! De parcă Lord și Lady Montshire le-ar permite celor ca tine să le treacă pragul. Gloatei cu care s-a

însoțit fiica lor în ultimele luni nu o să i se permită să intre în casa lor.

– Ai un mod foarte ciudat de a face curte, reuși ea să spună.

– Permite-mi să mă fac înțeles. Eu nu-ți fac curte. Încerc să îndrept haosul pe care l-ai creat acum un an. Pentru amândoi. Cum amândoi o să profităm de pe urma rezultatului, nu cred că ai dreptul să te plângi.

Într-un mod oribil, deloc plăcut, avea sens ceea ce spunea. Un hău se deschise înaintea ei, plin cu coșmarurile și amintirile din ultimul an. Tot ce-i spusese părinții ei. Noaptea dormite în aripa slujitorilor în casa mătușii ei. Momentul în care își dăduse seama că pierduse... totul pentru că își dorise ca viitorul ei soț să fie un bărbat pe care să-l considere prieten și iubit.

Vag, era conștientă că Keating se ridică și o luă de subraț ca să o ajute să se ridice și ea. Îl auzi înjurând, apoi auzi răspunsurile defensive ale lui Fenton, apoi Sophia o prinse de celălalt braț și o conduse spre trăsură. În cele din urmă, vuietul din urechi se liniști puțin, și Camille ridică privirea.

Primul lucru pe care îl observă fu expresia supărată și îngrijorată de pe chipul lui Keating, care stătea chiar în fața ei.

– Am leșinat? întrebă ea, dându-și seama că se aflau în trăsură și că erau în mișcare.

– Aproape, răspunse el sumbru. Idioțenie neîndemânatică și bătută în cap.

– Ba nu sunt eu de vină! se împotrivi ea.

El o apucă de mână.

– Nu tu. El.

Degetele lui erau calde, strânsoarea, puternică și mai curând posesivă decât liniștitoare. O ajută să se calmeze cu mult mai mult decât brațul Sophiei, petrecut peste umerii ei.

– Poate, spuse ea și trase o gură bine-venită de aer. Dar are dreptate. Trebuie să mă duc.

- Atunci o să vin cu voi, spuse numaidecât Keating. Îmi displace intimidarea.

Iar ea îl plăcea pe el foarte, foarte mult.

capitolul 16

- Oh, era supărat rău. Pentru o clipă, am crezut că vrea să-l zdrobească pe Lord Fenton. Propriul lui văr!

Sophia aduse un pahar cu apă în dormitorul pe care îl împărțeau și îl turnă în vaza în care se afla ultimul buchet de trandafiri primit.

- Dacă eram bărbat, e foarte posibil să-l fi zdrobit eu pe Fenton, încuviință Camille, renunțând la cititul cărții pe care o avea în poală. Nimic nu părea să-i distragă atenția de la gândul care se contura deasupra ei ca un nor uriaș al pierzaniei - în seara aceea avea să ia cina la Pryce House. Un loc pe care nu-l mai văzuse de peste un an.

- Dar ideea este că, spuse prietena ei, aplecându-se să miroasă bogăția de flori galbene și albe, el i-a ținut piept și te-a apărat. Fără nici o șovăială.

Da, așa era. Și pentru că știa cât de multe erau în joc pentru el în toată povestea, susținerea lui însemna pentru ea chiar mai mult decât ar fi știut cineva vreodată.

- Ar fi trebuit să fiu pregătită pentru așa ceva. Bineînțeles că părinții mei au nevoie să... mă ierte dacă vreo parte din reputația mea mai poate să fie recuperată.

- Deci o să mergi până la capăt? Cu cina și cu... căsătoria cu Lord Fenton? El nu e prea amabil. Sophia se așeză pe pervazul adânc de lângă ea. Dacă nu mă înșel, ai făcut cunoștință cu un om care este foarte bun. Zâmbi larg. În ciuda reputației lui, care spune contrariul.

Camille o înghionti cu umărul pe Sophia. Uneori părea atât de ciudat că prietenele pe care le cunoștea din copilărie, cu care împărtășise secrete și iubiri, îi întorse-seră spatele mai degrabă decât să fie mișcate de scandal. O cunoștea pe Sophia de mai puțin de un an și erau

momente când se simțea mai apropiată de domnișoara White decât de surorile ei.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, spuse ea și ridică privirea ca să se asigure că ușa de la dormitorul ei era închisă. Fenton i-a oferit lui Keating o... recompensă ca să mă facă să mă întorc la el. Este o sumă imensă de bani, iar Keating are mare nevoie de ei.

Sophia se încruntă.

– Stai puțin! Îmi spui că Keating a fost plătit să i te aducă înapoi lui Fenton? Știi tu asta? Și încă îl mai compătimești pe Keating?

Oh, nu doar că îl compătimea.

– El este cel care mi-a spus. De fapt, la a doua sau a treia noastră discuție.

– Dar atunci de ce a... de ce ai... Sophia se ridică și se duse până la pat, apoi se întoarse. Te place.

– Da, am ajuns să ne simpatizăm, încuviință Camille, deși părea o descriere complet nepotrivită pentru plăcerea deosebită pe care i-o făcea prezența lui și a dorului fierbinte pe care îl simțea când el era departe de ea.

– Nu. El te *place*, Cammy. Și tu îl placi pe el.

Înima îi tresări în piept.

– Recunosc că începe să-mi.. fie foarte drag.

– Și o să te măriți cu vărul lui. Bărbatul care nici nu s-a deranjat să-ți trimită o floare în douăzeci și unu de ani.

– El are nevoie de bani, Sophia.

– Este groaznic. Prietena ei se întoarse din nou. Dar tu... ai fost cu el, șopti ea. Nu-i așa?

– Ai spus că ar trebui să mă distrez un pic mai mult având în vedere reputația pe care o am.

În cele din urmă, Sophia rânji.

– Și te-ai distrat?

– E de ajuns să spun că Keating este foarte destrăbălat.

Și acum că se gândea, nu putea să găsească un motiv rezonabil pentru care să nu mai fie cu el. Cel puțin până la nuntă. Nu se putea să fie compromisă mai mult. Dacă

tot se mărita cu gogomanul acela de Fenton, își dorea ceva și pentru ea. Voia pe cineva pentru ea.

Cu un oftat adânc, Sophia scutură din cap.

– Nu te înțeleg. Îndreptându-se spre dulapul pe care îl împărțeau, îl deschise. Dar dacă tot o să-ți cunosc părinții, ce zici, să încerc să arăt mai cuviincios sau mai scandalos, ca să dai mai bine în comparație cu mine?

Ea ridică două rochii, una bleu cu o croială decentă și una vișinie cu un decolteu foarte adânc.

Camille râse.

– Te iubesc, să știi.

– Iar eu mă bucur că ești, în sfârșit, fericită. Sper ca Fenton să nu distrugă asta.

Redevenind serioasă, Sophia își întoarse privirea spre fereastră. Aceea era o seară dedicată doamnelor, iar prezența angajatelor obișnuite de la clubul Tantal nu era solicitată. Lady Haybury descoperise că ceea ce făcea clubul atât de popular în rândul domnilor funcționa și în cazul doamnelor. Fiecare bărbat disponibil care avea sub 30 de ani și care era angajat la unul dintre celelalte cluburi pentru gentlemen din Londra își luau liber în după-amiaza aceea... ca să lucreze la Tantal.

Dacă se mărita cu Fenton, bănuia că va putea să participe la cele două nopți pe lună dedicate doamnelor. Ca oaspete. Poate că reușea chiar să o angajeze pe Sophia ca doamnă de companie și să o ia pe prietena ei la baluri somptuoase și la serate. Cunoștea o grămadă de doamne care aveau prea puțin de-a face cu soții lor, așa că putea și ea să facă același lucru cu Fenton. Puteau să aibă dormitoare separate și vieți separate. Desigur, se va aștepta de la ea să aducă pe lume un moștenitor, ceea ce însemna că marchizul o va atinge și va fi înăuntrul ei așa cum fusese Keating. Inima îi bătu din nou cu putere în piept.

Înainte, nemulțumirea ei față de Fenton era mai mult legată de lucruri intangibile. Îi păsa de ea? Era romantic? Își dorea măcar să se însoare cu ea? Acum avea răspunsurile la câteva dintre acele întrebări, dar

mulțumită lui Keating, avea o serie complet nouă de întrebări.

Sophia încă o privea, expresia de pe chipul ei schimbându-se de la amuzată la îngrijorată. Camille se scutură în gând.

– Te rog să porți rochia decentă, spuse ea cu voce tare. Am surori mai mici și bănuiesc că ar trebui să-mi fac griji ca ele să nu o ia pe căi greșite.

– Prea bine. Dar dacă părinții tăi sau oricine altcineva se poartă urât cu tine, cred că o să spun ce gândesc. Și știi că Keating o să facă la fel.

– Te rog să nu-mi dai și tu mai multe emoții. La urma urmei, tocmai mi-am găsit curajul să ies din club, dacă-ți amintești.

– Îmi amintesc. Și o să mă port cum se cuvine. Dar ai face bine să stai de vorbă și cu Sângerosul Blackwood.

Își dorea mai mult decât să stea de vorbă cu el.

– Așa o să fac, răspunse ea, știind că Sophia aștepta un răspuns. Cu o privire aruncată spre mäsută și ceasul mic pe care îl cumpăraseră, ea trase tremurat aer în piept.

– Cred că este vremea să mă îmbrac pentru cină.

Indiferent cât își dorise de mult ca ziua de marți să nu vină, iată că venise. Iar acum nu mai putea să amâne momentul în care va da din nou ochii cu părinții ei. Își puse o rochie de seară simplă, din mătase verde cu maro, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât Sophia fu nevoită să o ajute să-și aranjeze părul. Din fericire, Keating avea să le însoțească la reședință, iar ea se concentra asupra acelui moment, străduindu-se din răputeri să nu se gândească la altceva.

Când nu mai putu să amâne, ea și Sophia coborâră scările și ieșiră afară pe intrarea slujitorilor. Doamnelor cuviincioase care erau prezente acolo le dispăcea teribil să dea ochii pe undeva cu fetele scandaloase ale clubului Tantal, cu atât mai puțin să aibă de-a face cu ele, iar Lady Haybury chiar mersese atât de departe încât să facă o poartă în gardul din spate, ca să le permită

fetelor, așa cum le numea ea, să intre și să iasă din club fără să fie nevoite să folosească aleea din față.

Pe strada de dincolo de poartă, le aștepta trăsura grandioasă a ducelui de Greaves. Keating Blackwood stătea sprijinit de portieră, fumând o țigară de foi, întruchiparea desăvârșită a masculinității puternice și întunecate. Un tremur delicios o copleși, mult mai bine-venit decât nervozitatea care o chinuise în ultimele trei zile.

Când le zări, își aruncă țigara, strivind-o cu piciorul, și își îndreptă umerii.

– Amândouă arătați mult prea frumoase pentru o cină privată, spuse el trăgănat, apoi luă mâna lui Camille și își apăsă buzele pe încheietură. Ce-ați zice să mergem la teatru, în schimb?

– Nu mă ispită, răspunse ea și își retrase mâna cu întârziere.

– Pentru asta mă aflu aici. Dacă nu vrei să mergi, nu trebuie decât să spui. Dacă vrei să plecăm de îndată ce ajungem, să-mi spui. Poate simți nevoia să fii diplomată pentru că îți faci griji și ești... bună, dar eu nu sunt. Îi aruncă un zâmbet ștrengăresc. Și n-am mai fost niciodată atât de fericit că sunt un crai.

Își dorea să-l sărute. Acolo, pe stradă, unde putea să-i vadă absolut toată lumea. Expresia din ochii lui se schimbă și ea făcu un pas mai aproape. Căldura lui părea aproape palpabilă. Atunci când se întâlniseră prima dată, nu se așteptase ca el să îi devină prieten și iubit, cineva a cărui companie și a cărui părere să fie mai de preț decât se simțea comod să recunoască.

– Dacă mergem, n-ar trebui să întârziem, spuse Sophia, dinăuntrul trăsorii.

Un mușchi în maxilarul lui zvâcni, iar Keating își îndreptă din nou umerii.

– Afurisită doamnă de companie, mormăi el în șoaptă, apoi apucă din nou mâna lui Camille și o ajută să urce în trăsură.

– Am auzit ce-ai spus, comentă Sophia. Tu n-ai decât să faci ce vrei, dar Cammy ar fi stânjenită dacă te-ai purta necuviincios cu ea în public.

Trăsura se puse legănat în mișcare.

– Nu mai suntem în public acum.

Înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, Keating se aplecă în față și acoperi distanța mică ce-i despărțea în trăsură. Gura lui caldă o prinse pe a ei într-un sărut apăsător și iute, care o lăsă fără suflare. Părând deosebit de mulțumit de sine, el se lăsă pe spate și își încrucișă brațele la piept.

– Asta ar trebui să mă potolească pentru scurt timp.

– Voi doi mă derutați, comentă Sophia, cu o expresie amuzată și tulburată în același timp.

Camille știa exact la ce se referea. Nu peste multă timp, ea și Keating vor avea o discuție serioasă. Avea senzația că nu-i vor plăcea concluziile, însă cum nimic nu fusese stabilit cu Fenton, nici o dată a nunții – sau mai degrabă, a noii nunți – prefera să fie în stare să-l sărute pe bărbatul care, în clipa aceea, o privea lung.

Gândindu-se cât de singură se simțise după ce părinții ei o izgoniseră din casă, era sincer surprinzător să ajungă în fața ușii lor la doar un sfert de oră după ce plecase de la clubul Tantal. Bănuia că existau distanțe mai mari decât cele legate de drumuri. Își frecă mâinile în încercarea de a-și încălzi degetele care îi înghețaseră brusc.

– Așteptați aici, spuse Keating și se ridică. O să mă asigur că Fenton a ajuns deja.

De îndată ce el plecă și închise portiera, Sophia o apucă de braț.

– Vreau și eu să fiu sărutată așa, șopti ea și chicoti.

– Șșșt! Nu-l încuraja! Ea zâmbi, recunoscătoare pentru distracția de moment. Lasă-mă pe mine să fac asta!

– Oh, ești neastâmpărată! Bravo ție!

Portiera se deschise din nou, iar Keating se aplecă înăuntru.

- Este aici. A ajuns acum zece minute. Îmi închipui că fac planuri de bătaie. Ca să arate că sunt o tabără unită et cetera. Își înclină capul spre ea și o ajută să coboare. Noi avem un plan de bătaie?

- Mă duc înăuntru și o să fiu politicoasă. Cred că restul vieții mele depinde de planul lor.

Și, pentru o clipă, se întrebă ce se va întâmpla dacă ei refuzau să o primească înapoi în casă, darămite înapoi în familie. Fără îndoială, Fenton nu o va mai vrea atunci - nu părea genul care să se însoare cu o fată compromisă iremediabil. Aruncă o privire spre bărbatul înalt care mergea lângă ea. El își pierdea banii de care avea nevoie, dar nimic nu-i va mai împiedica să facă ce-și doreau.

Ușa de la intrare se deschise când ajunseră în capul scărilor din granit.

- Smythe, spuse ea și făcu un semn din cap spre majordom, peste măsură de recunoscătoare că vocea îi rămase calmă.

Deschizând ușa mai larg, majordomul făcu un pas înapoi.

- Lady Camille. Intrați, milady! Lord și Lady Montshire sunt sus, în salonul de zi.

- Și surorile mele?

- Lady Marie și Lady Joanna sunt, de asemenea, în salonul de zi.

- Mulțumesc, Smythe.

Ea șovăi în pragul ușii. Trecuseră doar treisprezece luni de când fusese ultima dată în casă? Păreau ani. În Pryce House, dusesse o viață diferită, fusese o persoană diferită. Cu siguranță, nu mai putea să fie niciodată vechea Camille Pryce. De când le întâlnise pe Sophia, Emily, Lady Haybury și, mai ales, pe Keating, nu mai era sigură că voia să redevină persoana care fusese înaintea. Dar părinții ei erau înăuntru și o așteptau. Fuseseră furioși când ea fugise de la propria nuntă. Putea numai să-și închipuie ce părere aveau despre actuala ei slujbă și despre noile ei prietene.

O mână îi atinse brațul.

– Îmi închipui că te-ai gândit deja la tot ce ar putea să-ți zică, rosti încet Keating. Iar dacă – sau când – pleci de aici, nu o să mai fii singură.

– Nu o să mai fii singură, afirmă Sophia.

– O să mă faceți să plâng, spuse Camille, cu o voce ușor tremurătoare. Și știu cât de mult te deranjează asta.

Keating zâmbi larg.

– O să mă descurc.

– Și să nu lovești pe nimeni.

El oftă.

– Altceva?

– Nu. Își dori să se aplece spre umărul lui, să-i inspire adânc parfumul, dar se opri hotărâtă. Pentru numele lui Dumnezeu, logodnicul ei – sau cum trebuia să-l numească pe Lord Fenton acum – era chiar acolo. Mulțumesc.

– Cu plăcere, draga mea.

Trase adânc aer în piept și făcu un pas în față. Apoi încă unul, și se afla în Pryce House. Zânele cele rele nu năvăliră urlând de prin pereți și nici un copilăș nu începu să se tânguiască, dar din felul în care îi bătea inima, se putea prea bine ca stafiile și spiridușii să facă paradă în jurul ei.

„Sus, pe scări“, își porunci ea. Casa scării părea de două ori mai lungă și treptele de două ori mai înalte decât pe vremuri, și dacă n-ar fi fost prezența caldă a lui Keating în spatele ei, poate s-ar mai fi gândit o dată la decizia de a nu-și lua zborul. Îi era de folos să-și amintească neîncetat că nu mai era o lașă, că învăța să se apere și să nu-i mai fie frică de ceea ce credeau ceilalți despre ea și continuă să spună cuvintele în timp ce urca scările.

Să se oprească în fața ușilor închise de la salon doar ar fi înrăutățit lucrurile, deci continuă pur și simplu să meargă. Deschise ușile și mai făcu doi pași hotărâți în încăpere. Apoi ridică privirea.

Stuart și Victoria Pryce, Lord și Lady Montshire, stăteau unul lângă altul, în mijlocul salonului, lordul

Fenton chiar în dreapta tatălui ei. Surorile ei erau în spatele lor, pe jumătate ascunse și, evident, instruite să rămână tăcute.

Apoi mama ei oftă.

– Serios, Camille. Te întorci acasă după luni întregi și decizi să vii... cu oamenii ăștia după tine?

„Oh, slavă Cerului!” Dintre toate lucrurile pe care părinții ei ar fi putut să le spună sau să le facă în clipa aceea, mama ei alesese singurul lucru care garanta că o va înfuria la culme.

– Lord Montshire, Lady Montshire, spuse ea, cu un glas scăzut, calm și hotărât, îmi permiteți să vi-i prezint pe cei mai dragi prieteni ai mei, domnișoara Sophia White și domnul Keating Blackwood? Sophia, Keating, părinții mei.

În stânga ei, Sophia făcu o reverență politicoasă. În dreapta, Keating rămase nemișcat, o statuie formidabilă, superb sculptată. Înainte să înceapă un concurs al privirilor încruntate, Lord Fenton făcu un pas între cele două grupuri.

– I-am sugerat să-și lase tovarășii acasă, dar ei fac parte din problema pe care trebuie să o rezolvăm. Poate că este mai bine că sunt aici.

„Parte din problemă.”

– Cred că principala parte din problemă au fost acțiunile mele, spuse Camille și își duse mâinile la spate ca să și le poată încleșta. Dacă doriți să dați vina pe oamenii care mi-au fost prieteni în cele mai crunte momente din viața mea, ei bine, cred că se prea poate să ne pierdem cu toții timpul aici.

– Nu cred că dacă dezbatem prezența cuiva o să reușim mare lucru astă-seară, interveni tatăl ei. Să luăm loc, nu? Smythe, te rog să aduci vinul!

– De îndată, milord.

Ușa se închise în spatele lor. Din locul în care se afla, în dreptul umărului lui Camille, Keating văzu cum ea încremenește, așa că făcu un pas în față și îi oferî brațul.

- Nu refuz niciodată un pahar de vin, spuse el târâ-gănat, luându-i degetele și sprijinindu-le pe mâneca lui atunci când ea nu se mișcă din loc.

- Da. Desigur, reuși ea să îngaime, apoi înghiți în sec.

Era mare păcat să-i ceruse să nu lovească pe nimeni. Atât Fenton, cât și Lord Montshire păreau principalii candidați la un nas spart.

- Bănuiesc că le-ai spus vicontelui și vicontesei totul despre prietenii și activitățile lui Camille de când a plecat, nu-i așa, Fenton? întrebă Keating, apoi se așeză pe un divan micuț, între Sophia și Camille.

Indiferent cât de puțină experiență avea ca protector, gardian sau ce Dumnezeu era nevoie să fie în seara aceea, fusese foarte serios în intenția lui atunci când vorbise cu Camille. Nimeni nu avea dreptul să o rănească. Dacă ei își doreau o ceartă, el era mai mult decât fericit să le fie adversar. În același timp, Camille rămăsese fermă pe poziție până în acel moment. Era... mândru de ea. Curajul ei îl făcea și să-i vină să rupă hainele de pe ea și să o facă a lui, dar așa ceva le-ar fi făcut pe surorile ei să leșine. Cel mai probabil, nici Fenton nu i-ar fi apreciat prea mult gestul.

- Deci.

Părinții ei se așezată pe canapeaua mică, vizavi de divan, în vreme ce Fenton luă loc în fotoliul de alături. Surorile tăcute se așezară în colțul opus al încăperii, aparent bucuroase să nu fie implicate în poveste.

- Stephen ne-a spus că ești dispusă să te măriți cu el, până la urmă, comentă Lord Montshire.

- Sunt dispusă să discut despre asta, îl corectă ea.

Ceva se frânse în inima lui Keating și începu să i se zbată încet și dureros în piept. Aproape că uitase că nu era vorba doar despre o simplă reîmpăcare între Cammy și părinții ei. Aparent, să o accepte din nou pe fiica lor depindea cu adevărat de decizia ei de a face sau nu așa cum insistau ei.

Nu-i plăcea ideea. Aproape la fel de mult cum nu-i plăcea nici că era dispusă să discute despre căsătoria

cu Lord Fenton. Totuși, nu era ca și cum ar fi fost el un soț mai bun decât Stephen; Dumnezeu știa că nici măcar nu avea dreptul să se gândească la... căsătorie. Distrusese prea mult, ruinase prea mult ca să mai riște vreodată să implice pe altcineva atât de aproape în viața lui. Indiferent cât de mult începea să țină la ea.

– Explică-mi de ce a fost asta inacceptabil pentru tine înainte, iar acum nu mai este, spuse mama ei, cu o expresie încordată pe chip.

Keating nu era sigur dacă își reținea dorința de a-și îmbrățișa din nou fiica sau dacă era pur și simplu enervată să discute toată nenorocirea de față cu niște străini.

– Am învățat câteva lucruri de atunci.

– Lămurește-mă.

Camille se încruntă.

– Vrei să te delectez cu cât de frică mi-a fost când m-ați dat afară din casă? întrebă ea, cu o voce tremurată, pentru prima dată de când intrase în încăpere. Cum așa-zisele mele prietene nu mi-ar fi deschis ușa nici picate cu ceară? Cum am spălat podele și am împărțit un pat cu alte două slujitoare acasă la mătușa Douglas? Sau sunteți mai interesați să știți cum mi-am găsit o slujbă, prieteni și un loc în care să locuiesc?

– Sarcasmul tău este nepotrivit, Camille. Sigur știi că am prieteni care au frecventat... clubul ăsta al tău. Ai idee ce rușine continui să ne aduci mie și mamei tale? Surorilor tale?

– Atunci, poate că ar fi trebuit să mă lăsați să rămân acasă. Altminteri, interesele mele s-au concentrat pe găsirea unui loc unde să rămân în viață. N-am de gând să-mi cer iertare pentru asta.

„Bravo ție“, se bucură Keating în gând. Fusesse peste măsură de pregătit să intervină și să aibă exact acea discuție în locul ei, dar se descurca de minune și singură. Poate se credea timidă și lașă, dar în seara aceea Camille era o leoaică. Se uită la expresia afectată și iritată de pe chipul vărului lui. Fenton nu o merita. Marchizul fie își dădea seama cât de grea era seara aceea pentru

ea, fie nu conta, pentru că nu-i păsa. Voia să se însoare cu ea pentru ca lumea să nu mai râdă de el pe la spate. Punct.

– Și totuși, dacă tot ești așa de mândră că ai reușit să găsești un mod prin care să supraviețuiești, acum de ce ești dispusă să te reîntorci la buna-cuviință?

– Cred, milady, că ideea întâlnirii este dorința lui Camille de a se reîntoarce la buna-cuviință. Să pretindem să aflăm ce și de ce pare... contraproductiv. Fenton își drese glasul. Dacă mi se permite să intervin, desigur.

– Da, da, bineînțeles că ai dreptate, Fenton, spuse Lord Montshire și încuviință din cap. Uniunea dintre voi este avantajoasă pentru toate părțile implicate. Acțiunile lui Camille au făcut doar cu atât mai necesară această uniune.

„Gata cu toate astea.”

– Și, desigur, Lord Fenton o să se străduiască să se cunoască mai bine cu Lady Camille pentru ca ea să aibă așteptări rezonabile la fericire... dacă nunta o să aibă loc.

Keating își permise să se încrunte ușor, pentru efect; știa că majoritatea nobililor se simțeau, în cel mai bun caz, incomod în preajma lui și erau de-a dreptul înspăimântați de el, în cel mai rău caz. Dacă putea să-și folosească reputația ca să o ajute pe Camille, nu va șovăi nici măcar o clipă. Nici măcar una.

– Interesantă alegere a taberelor, observă Stephen și se uită cu răceală la el.

– Nu aleg nici o tabără. Mă asigur că – dacă este să se meargă înainte cu asta – nimeni nu se află în dezavantaj. Eu sunt contra, țin să-ți reamintesc.

– De ce ești atât de preocupat de bunăstarea fiicei mele? întrebă țepăn Montshire.

– Pentru că îmi este prietenă.

Numai atât i se permitea să fie, atâta vreme cât Keating se asigura că uniunea dintre ea și Fenton era în avantajul ei. Că uniunea aceea îi va permite să recupereze lucrurile care îi lipseau cel mai mult și că îi va aduce fericirea.

- După mai puțin de o lună, ea este prietena ta dragă. Tu. Care n-ai cunoscut vreodată o femeie ale cărei fuste să nu se ridice și pe al cărei soț să nu vrei să-l ucizi.

În mod evident, Fenton nu-și dădu seama că, dacă n-ar fi fost Camille, care stătea cu spatele drept lângă el, în doi timpi și trei mișcări Keating s-ar fi năpustit asupra lui și și-ar fi călcat vărul în picioare pentru ceea ce tocmai rostise. Keating trase încet, adânc, aer în piept.

- Poate ar trebui să nu uiți de asta, dacă o să te însori.

- Keating, spuse Camille în șoaptă, sunetul fiind acoperit de protestele celorlalte femei și de mormăitul ofensat al bărbaților din încăpere. Încetează!

- Nu o să permit să fii atacată, răspunse el pe același ton.

- Eu i-am făcut de rușine. Pentru Fenton și părinții mei, propria neplăcere este mai importantă decât a mea. Lasă-i să mă înțepe. Vreau să știu care o să fie rezultatul final.

Iar acum ea era mai circumspectă decât el. Inima ei nu devenea la fel de încurcată ca inima lui? Conștientizarea acestui lucru fu ca o palmă peste față. Ajunsese să-i pese lui mai mult de ea decât ei de el? Cum naiba se întâmplase așa ceva? El era cel uluit. Cel al cărui trecut continua să-i trimită cărți de vizită ca să-i aducă aminte că nu trebuia să uite nimic și că nu avea nici un drept să o facă.

- Atunci poate că ar trebui să plec.

Brusc, ea îi aruncă o privire încruntată.

- Să nu îndrăznești!

Ei bine, cuvintele ei îl făcură să se simtă mai bine.

- Cum dorești.

Firește, era foarte posibil să-l folosească tocmai ca să dea ea mai bine prin comparație. Și, cum el avusese de gând să facă același lucru dacă era nevoie, nu se simțea ofensat. Dacă reputația lui blestemată putea să facă un bine cuiva... ei, atunci așa să fie.

- Domnul Blackwood are dreptate când vorbește despre dorința mea de a fi fericită, spuse Camille de îndată

ce vociferările ofensate încetară. Sunt într-o poziție în care îmi permit să mă susțin singură. Am un acoperiș deasupra capului, o slujbă și prieteni. Care sunt beneficiile de care m-aș bucura dacă decid, până la urmă, să mă mărit cu Lord Fenton?

– Nu fi atât de mercantilă, i-o întoarse tăios mama ei.

Keating văzu cum un mușchi zvâcnește în maxilarul ei, dar numai pentru că stătea lângă ea și era atent. Pentru toți ceilalți, probabil părea deosebit de nepăsătoare.

– Am învățat o mulțime de lucruri în ultimele luni. Fără cineva care să aibă grijă de interesele mele, eu a trebuit să mă ocup singură de asta.

– Te-am primi înapoi în familie, spuse Lord Montshire. Ai fi din nou multiubita fiică a unui viconte.

– Ai fi marchiză, interveni Fenton și se aplecă ușor în față. Dar, oricum, dintotdeauna fusese mai bun la logică decât la sentimente. Dacă spun eu că ai fost doar timidă și că ne-am împăcat din dragoste, o să fii văzută ca o romantică. Și o să fim primiți cu brațele deschise în sânul lumii bune. Serate, prânzuri, baluri, ieșiri... peste tot o să fim amândoi primiți cu brațele deschise din nou.

– Cum Dumnezeu poți să fii sigur de așa ceva? întrebă Camille pe un ton sceptic.

– Pentru că așa se face.

– *Chiar* așa se face, Camille. Mama ei făcu un semn din cealaltă parte a încăperii, spre surorile ei, care rămaseră în continuare tăcute. Gândește-te la Marie și Joanna, dacă nu la altcineva. Pentru Marie a fost teribil sezonul ăsta. Un posibil pretendent chiar a întrebat-o dacă ți-a făcut o vizită la club. Și dacă putea să-i facă rost de o invitație! Joanna o să-și facă debutul sezonul viitor și până atunci se poate să fie prea târziu ca să mai salvăm ceva. Doamne sfinte, dacă nu o cere nimeni de soție? O să fie vina ta. Tu ne-ai târât în mocirla asta.

Se auzi un plânset înfundat, copilăresc, care conferi întregii seri aerul unui incitant roman gotic de groază. Urma numai ca bunica țăcănită să înceapă să urle din

pod. Înainte să apuce să o spună cu voce tare, degetele lui Camille trecură scurt peste ale lui.

- Nu face asta, îi șopti ea.

- Și tu te gândești la asta.

De partea cealaltă, Sophia părea să se sufoce.

- Pot să beau niște apă? ceru ea.

- Da, desigur.

În clipa în care un lacheu sosi cu paharul, izbucni criza de tuse a Sophiei, dar își atinsese scopul. Firul certei fusese întrerupt, lucrurile neplăcute pe care familia ei fusese gata să le spună, întrerupte.

O clipă mai târziu, se mutară cu toții în sufrageria mare. Domnișoara White era o fată mai deșteaptă decât lăsa să se ghicească. Știa deja asta despre ea, dar micul incident nu făcu decât să i-o confirme.

O ajută chiar el să se așeze.

- Bravo!

Sophia încuviință din cap.

- Nu știu despre ce vorbești.

Cina fu încordată, tăcută și stranie. Keating ar fi încercat să le implice în conversație pe surorile tăcute, dar fusese intenționat așezate cât de departe de el le permisesse masa. Oricât era de obișnuit să fie văzut ca un paria, în seara aceea era cel puțin la fel de supărat pe cât era de amuzat. Și căpătase o nouă imagine despre cât de unică era Camille Pryce. Nu știa unde învățase blândețea și compasiunea, dar sigur nu de la familia ei.

- Deci o să ne întâlnim aici marți după-amiază ca să mergem la plimbare, spuse Fenton, iar Keating redeveni brusc atent.

- Să o iei de la clubul Tantal. Acolo locuiește.

- Nu te băga, Keating! Ideea este să o facem să se întoarcă la buna-cuviință, nu să adâncim scandalul în jurul meu.

- Ai fi surprins cât de mulți dintre tovarășii tăi îi găsești în clubul Tantal. Cred doar că ești stânjenit pentru că ți s-a interzis să mai intri acolo.

Marchizul se uită la Camille.

– N-am fost eu.

– Da, o să ne întâlnim aici, marți, interveni Camille. Dar o să aștept afară. Nu o să stau pe aici ca să se ție la mine.

Seara se încheie destul de repede după aceea, iar Keating fu nevoit să admită că, cel mai probabil, cauza vitezei era mai degrabă prezența lui decât a lui Camille. Părinții ei pur și simplu nu-l voiau sub acoperișul lor. Pe scurt, se întrebă ce-ar fi zis dacă ar fi știut că ajunsese sub fustele fiicei lor. Că devenise obsedat de ea.

Trăsura se opri pe strada din spatele clubului, iar el se dădu jos ca să le ajute pe cele două doamne să coboare pe trotuarul pietruit.

– Îmi cer scuze dacă am fost mai puțin de ajutor, spuse el, ținând degetele lui Camille un moment mai mult decât s-ar fi convenit. Dacă totul continua așa cum părea, nu va mai avea multe ocazii să o atingă.

– Prostia mă scoate din sărite.

Ea încuviință din cap.

– Sophia, ne vedem sus în câteva clipe! Am nevoie de o gură de aer curat.

– Mă duc să caut o sticlă de coniac pentru noi, spuse Sophia, apoi se îndreptă spre intrarea slujitorilor de la clubul Tantal.

– Ai vrea să-ți țin de urât? întrebă Keating, fără să-și slăbească strânsoarea de pe degetele ei calde.

– Desigur.

Măcar nu părea supărată pe el pentru izbucnirile mai puțin decât diplomate de mai devreme. El îi oferă brațul, iar ea se strânse mai aproape de el.

– La ce te așteptai? întrebă el când se opriră sub stejarul din mijlocul grădinii. Parfumul delicat al trandafirilor zăbovea în aerul rece.

– Încă încerc să-mi dau seama cine, eu sau ei, s-a schimbat atât de mult. Nu m-am simțit niciodată neiu-bită, să știi. Nu până în noaptea în care m-au gonit. Este așa de ușor de oferit iubire și de renunțat la ea?

– Nu prea cred. Ridică din umeri. Deși nu sunt vreun expert.

Camille se îndepărtă, apoi se întoarce cu fața spre el.

– Mă duc sus, în salonul din spate. Cred că ar trebui să mă însoțești.

– Nu-ți negociam viitorul mariaj adineauri?

– Încă nu sunt măritată. Și vreau să fiu cu tine. Dacă nu cumva tu nu-ți dorești să...

Keating își apăsă gura peste a ei. Un val de căldură îi luă cu asalt șira spinării și i se opri în membru. Indiferent dacă ei îi păsa sau nu de el, măcar încă îl mai dorea.

– Îmi doresc, murmură el.

capitolul 17

Cei doi se strecurară pe coridor, învăluiți de sunetele înfundate de femei care vorbeau și de cele mai îndepărtate ale clubului, cu adunătura săptămânală de doamne aristocrate care râdeau și sporovăiau. Pentru o clipă, Keating se simți ca și cum s-ar fi strecurat într-o mănăstire.

Totuși, clubul Tantal nu avea nimic de-a face cu o comunitate izolată. El auzise regulile; angajatelor li se permitea să primească „vizitatori” atâta vreme cât prezența lor nu interfera cu funcționarea clubului. Mai înainte, una sau două dintre doamne, colege cu Camille, chiar îl invitaseră să-și petreacă seara cu ele.

Desigur, el refuzase, la început pentru că venise la Londra hotărât să nu intre în belele, să-și câștige cele zece mii de lire și să plece din nou. Mai apoi, pentru că altă femeie i se strecurase în gânduri și refuza să plece de acolo.

– Ușa nu se încuie, șopti ea, conducându-l în salonul micuț. Din fericire, nu era nimeni înăuntru; cele mai multe dintre angajate păreau fie să se fi dus la culcare,

fie se făcuseră nevăzute în seara pe care clubul o dedica doamnelor.

Cu abilitate, apucă un scaun din lemn și îl fixă sub clanță.

– Acum se încuie.

Într-un timp foarte scurt, Camille devenise o adevărată seducătoare. Ea se apropie de el, își lipi mâinile de pieptul lui și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute din nou. De data asta, nu mai fu timidă. Camille știa ce își dorea și, speriată, îngrijorată sau nu, își urmărea scopul. Și acela era numai unul din lucrurile pe care le iubea la ea.

„Iubire.” Clipind, Keating o apucă de umeri și o împinse la o distanță de un braț. Ochii albaștri se îngustară în timp ce se uitau la el, fără îndoială întrebându-se dacă el nu își pierduse cumva mințile. Părul ei moale, deschis la culoare, era prins într-un nod simplu, îngrijit, câteva șuvițe drepte scăpaseră și îi mângâiau obrazul.

– Ce este? S-a întâmplat ceva? întrebă ea, atingându-i mânecile cu degetele.

– Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Încercă să-și liniștească iureșul de gânduri, deloc o sarcină ușoară când tot sângele lui se concentrase deja în jos. Nu putea să-i spună niciodată lucrul de care tocmai își dăduse seama, indiferent cât îl lovise de tare. Nu prea ajuta să știe că ea stătea să încheie o înțelegere care va fi mult mai avantajoasă decât putea să îi ofere el vreodată. Îmi place să mă uit la tine.

Ea zâmbi.

– Și mie îmi place să mă uit la tine. Cred că unele doamne te consideră chiar chipeș.

Încet, el o trase înapoi, și mâinile îi alunecară pe spate până pe talie.

– Chiar așa? O trase mai aproape, știind că putea să-i simtă erecția. Eu cred că tu ești splendidă.

– Oh, spune-mi mai multe, toarse ea și își strecură mâinile pe sub haina lui ca să i-o dea jos.

Keating râse, amintindu-și în ultima clipă că trebuia să vorbească încet. Ai devenit o tigroaică. O leoaică.

- Am învățat câte ceva de la tine despre curaj și să spun ceea ce gândesc. Răsucindu-se, îi luă mâinile și îl trase spre canapeaua joasă din fundul încăperii. Să o lase pe ea să conducă era foarte diferit pentru el, bărbatul care știa ce își dorea, lua ce își dorea și pleca din nou în căutarea altor distracții. Să o privească cum îl descheia la vestă, dar și eforturile neîndemânatică de a-i desface nodul complicat de la lavalieră îl excitau peste măsură.

- Asta - eu - nu te deranjează? întrebă el, strecurându-și mâinile pe sub fusta ei și urcând ușor pe coapse. Pielea îi era caldă, fină și extraordinar de ispititoare.

Ea se aplecă în față, depunând săruturi ușoare pe gura, obrații, gâtul lui. Pentru o clipă, se gândi că își va distruge reputația de crai notoriu și se va elibera chiar acolo, în pantaloni.

- Nu te știam atunci, spuse ea, apoi îi înlătură vesta și lavaliera distrusă, apoi își trecu degetele și buzele peste pieptul lui. Acum îmi dau seama cine ești. M-ai protejat, m-ai încurajat, m-ai instruit, iar mâinile ei survolară în treacăt umflătura tensionată din pantalonii lui, și m-ai făcut să mă gândesc că nu trebuie să-mi fie atât de frică.

Keating închise ochii pentru o clipă și se concentra la mâinile ei novice care hoinăreau peste trupul lui pe jumătate gol.

- Și totuși, în continuare mă culc cu soția altui bărbat. Ea se ridică, apoi își înfipse degetele în părul lui.

- Nu sunt încă măritată, șopti ea și îi linse urechea.

Exersata lui stăpânire de sine explodează. Keating o împinse înapoi pe canapea, apoi se ridică deasupra ei și îi prinse gura într-un sărut apăsător și adânc. Trase febril în jos decolteul rochiei modeste, își trecu degetele peste sânii ei, apoi o ciupi ușor și o trase de sfârcuri.

Camille suspină sub el, împingându-se spre soldurile lui ca să ajungă la nasturii pantalonilor. Își aminti că ea inițiasese totul și se conformă. Un geamăt ușor îi scăpă din piept, în timp ce ea descheie ultimul buton și împinse materialul pantalonilor peste solduri. În vreme ce ea atinse culmile plăcerii, fu cuprins de un nou val

de excitare, apoi coborî capul ca să-i prindă sânul stâng și moale în gură.

Ei i se tăie răsuflarea și își arcui spatele ca să-l aducă mai aproape. Drept răspuns, Keating își trecu limba peste sfârcul capturat. Să o guste, să o miroasă și să o simtă... Nu fusese celibatar în cei șase ani în care lipsise din Londra, dar ea îl făcea să se simtă ca atare.

– Scoate-mi rochia, spuse ea, apoi îl împinse din nou și se răsuci pe jumătate pentru ca el să ajungă la cei trei nasturi de la spate.

De fapt, fu nevoit să inspire ca să nu-i sfâșie pur și simplu rochia. Femeilor nu le plăcea să le fie distruse hainele. Iar ea nu era în poziția în care să-și poată cumpara pur și simplu o rochie nouă în fiecare săptămână.

Keating se opri, cu degetele pe ultimul nasture. Cât de curând, ea avea să ocupe acea poziție. Și nu va fi el cel care să o dezbrace. Va trebui să stea deoparte, să o urmărească cum se duce acasă cu soțul ei, să-și petreacă nopțile închipuindu-și-o în brațele altui bărbat.

Cu un mormăit ușor, îi descheie nasturele și o ridică pe jumătate ca să-i tragă mătasea moale peste cap. În timp ce ea își reluă poziția, între pernele moi ale canapelei, el începu să-i desfacă părul, scoțând agrafele prinse atent, astfel încât cascada alburie, de culoarea untului, i se revărsă în valuri peste umeri.

– Acum este rândul tău, spuse ea cu respirația întreținută, apucând spatele cămășii lui fine și scoțându-i-o peste cap.

Neplăcându-i să se simtă limitat în zona coapselor, el se ridică și își scoase iute cizmele, apoi se descotorosi de pantaloni.

– Mult mai bine.

– Pot să te ating... acolo? întrebă Camille și își coborî privirea spre mădularul lui.

– Te rog. Dar să nu lovești și să nu tragi.

Mișcându-se pentru ca amândoi să privească ceea ce făcea ea, Keating își încleștă maxilarul când degetele

ei îi trasară delicat lungimea, apoi se înfășurară în jurul membrului.

– Mă bucur că nu sunt bărbat, spuse ea în cele din urmă, cu o voce tremurătoare, în ciuda cuvintelor directe. Eu aş fi așa de fiecare dată când te văd. Ar ști toată lumea.

Aceea era problema, nu? Nu că avea erecție de fiecare dată când se gândea la ea, ci că lumea putea să știe numai uitându-se la ei doi că el se îndrăgostise. Până peste urechi.

– Este nevoie de ceva exercițiu, răspunse el. Dar și eu mă bucur că nu ești bărbat.

Camille zâmbi.

– Arată-mi de ce te bucuri, îi sugeră ea, iar degetele îi alunecară peste vârful sensibil.

El tresări.

– Doamne, murmură el, apoi o trase de unul dintre picioare ca să o pună din nou pe spate și să se ridice deasupra ei.

Ea își îndoi genunchii, se deschise, iar el o pătrunse cu o apăsare lentă, implacabilă. Carnea încordată, caldă îl învălui, îl ademeni mai adânc, făcându-l să geamă. Ea era udă, fierbinte și dornică, iar el nu intenționa să o dezamăgească.

Keating o penetra din nou și din nou, agățându-se de fiecare dram de control pe care îl mai avea ca să nu se elibereze înăuntrul ei. Voia să o facă; voia să o revendice ca fiind a lui pentru ca toată lumea să știe. Dar gestul nu avea decât să le facă rău amândurora... și tuturor celor implicați în toată harababura.

Sub el, în jurul lui, ea devenea tot mai încordată, apoi el o sărută apăsător și adânc ca să înăbușe țipătul pe care îl scoase când atinse eliberarea. O penetra mai tare, mai repede, apoi se ridică și dădu să se retragă.

– Rămâi, gemu ea și își înfășură mai strâns picioarele în jurul coapselor lui.

– Dar...

– Ce mai contează? Stai!

Înainte ca mintea lui să apuce să se împotrivească, trupul lui preluă comanda. Cu un geamăt prelung, el se mai apăsă o dată și își împrăstie sămânța înăuntrul ei. Răsuflând din greu, Keating se coborî peste ea și își lipi capul de gâtul ei.

Tulburătoare, fascinantă, unică... începea să epuizeze adjectivele cu care încerca să o descrie cum se cuvenea pe femeia care, în clipa aceea, își plimba languros degetele pe spatele lui.

El își înalță capul.

- Ce vrei să spui prin „ce mai contează”? mormăi el, inima încă bătându-i nebunește în piept. Una este să se bârfească despre tine și o cu totul alta să fii nemăritată și să dai naștere unui copil din flori.

- Nu o să fii nemăritată, nu? răspunse ea și îi mângâie fundul cu ambele mâini. Și îndrăznesc să spun că, în primul rând, vărul tău o să creadă că un copil de-al lui ar semăna oarecum cu unul de-al tău și, în al doilea rând, nu o să îndrăznească să te suspecteze cu astfel de bănuieli.

Avea sens ce spunea.

- Este oarecum mercantil din partea ta.

- Am descoperit că există o diferență între comoditate și fericire. Între bună-cuviință și plăcere. Spune-i cum vrei. Și, înainte să capitulez în fața uneia, o vreau pe cealaltă.

El se uită încruntat în ochii ei albaștri și serioși.

- Nu este vorba despre capitulare. Ci despre a reveni într-o poziție care o să te facă mai fericită.

- Mai fericită decât ce anume, mai exact? Ea trase tremurător aer în piept. Bineînțeles că ai dreptate. Sigur că știu ce înseamnă să n-ai unde să te duci și cum este să nu aibă cine să-mi poarte de grijă. Prefer un acoperiș și siguranță.

- Și așa și trebuie.

Răzgândirea părea destul de bruscă, dar poate că plăcerile ei erau amestecate și cu gândirea rațională. Așa se întâmplau lucrurile și-n cazul lui. De data asta, o sărută

încet, se bucură de senzații, de căldura corpurilor lor care se atingeau.

Nu putea să-și amintească de ultima dată când se bucurase de ceva. Următoarea plăcere, următorul risc sau următoarea recompensă, mereu așteptase viitorul, iar la finalul unui lucru îl aștepta deja pe următorul.

- Pot să te întreb ceva?

- Desigur.

- Îți place de Fenton?

Fruntea ei se încruntă, iar el îi netezezi liniile cu degetul mare.

- Înclin să spun că nu, răspunse ea, dar nu sunt pe deplin sigură că este doar vina lui. La urma urmei, de câte ori m-am plâns că nu vreau să mă mărit cu un străin? Nu m-a ascultat nimeni. Nici eu n-am ascultat până n-am fost obligată să o fac.

- Acum măcar te-ai plimbat și ai luat cina cu el. Ți s-a părut... agreabil?

- Vrei să spui, destul de agreabil ca să mă mărit cu el? Susține că este extrem de bogat, că are mai multe proprietăți, un titlu și nu este atât de bătrân cât să-mi fie tată. Este ceva, nu? Când cerința mea este siguranța?

Sărutându-i sânii, Keating se ridică.

- Te eschivezi și eviți să răspunzi la întrebarea mea. Nu sunt idiot. În general.

Camille se ridică în capul oaselor, în timp ce picioarele lor le erau încă împletite. Dacă, în urmă cu opt sau nouă luni, cineva i-ar fi spus că se va angaja într-un club de gentlemen, că va trăi sub acoperișul lui și că va face dragoste cu un crai notoriu, ar fi râs de persoana în cauză. Sau, mai degrabă, ar fi leșinat de groază.

Dar, când ridică privirea spre bărbatul zvelt și athletic care, în momentul acela, se juca afectuos cu părul ei, nu simți groază. Nicidecum. De fapt, dacă n-ar fi fost cele zece mii de lire, vărul lui, părinții ei și un flu pe care el nu-l cunoscuse niciodată, ar fi fost mai fericită - și mai plină de viață - decât se simțise vreodată.

- Nu încerc să evit nimic, spuse ea încet, atingerea lui continuând să o facă să tremure de plăcere. Și nu prea vreau să discut acum despre căsătoria mea.

- Insist, răspunse el cu un glas grav.

- Foarte bine. El nu pare oribil și chiar dacă l-am făcut de rușine și îl fac în continuare să se simtă... lezat, în privința reputației lui măcar, n-a spus nimic cu adevărat îngrozitor.

- Cred că asta se numește „să-l condamni cu o falsă prețuire”, observă el.

- Ce vreau să spun este că am nevoie de anumite lucruri, iar tu ai nevoie de altele. Amândoi o să le primim ca rezultat al acestei uniuni. Și el nu este îngrozitor. Se încruntă. De fapt, este destul de chipeș, și dacă rămâne politicos, cred că ar putea chiar să ajungă să-mi placă. Deocamdată, o să-l tolerez. Și cred că și el o să mă tolereze pe mine.

- Crezi că este chipeș? întrebă Keating, cu ceva întunecat, amenințător și distant în voce.

- Tu ești cel care a venit aici ca să mă trimită după el, așa că nu te plânge că nu este vreo broască râioasă.

El clipi cu ochii lui căprui frumoși.

- Ai punctat. Încet, îi dezmiardă un cârlionț din părul blond. Poate m-am purtat prosteste, dar *chiar* vreau să fii fericită. Nu doar să te simți în siguranță.

Dacă tot ce avea ea nevoie era fericirea, dacă tot ce avea *el* nevoie era fericirea, atunci nu trebuia să caute mai departe de canapeaua aceea micuță. Pentru o clipă, aproape îi sugeră că va fi fericită dacă el continua să o viziteze așa, chiar și după căsătorie. Totuși, așa ceva nu putea să se întâmple. Știa destule despre trecutul și regretele lui ca să înțeleagă atâta lucru.

- Îmi închipui că o să fii foarte bine, minți ea, păstrând o voce relaxată și neinteresată.

- Deci o să fii de acord să te măriți cu el.

- Da, dacă nu cumva apare ceva neprevăzut între acest moment și data nunții. Cred că da.

Lucrul de care, probabil, el nu-și dăduse seama era că ea nu accepta căsătoria pentru propria siguranță și sigur nu pentru fericirea ei. O făcea pentru el.

Din ce văzuse, Stephen Pollard era un bărbat rigid, ușor de ofensat și fără vreo urmă de romantism în el. Într-un fel, era liniștitor faptul că prima impresie scurtă despre el fusese corectă. Dar, chiar dacă avea 22 de ani, cu doar un an mai mare decât pe vremea când începuse tot haosul, se simțea cu mult mai înțeleaptă.

Unii dintre membrii clubului Tantal o îngroziseră cu aerul lor de superioritate, cu felul în care le măsurau din priviri pe angajatele clubului, de parcă erau niște bucăți de vânat. Cel mai probabil, bărbații aceia erau cei mai buni din Mayfair, cei mai puternici, gentlemenii în care voia să se transforme fiecare gentleman. N-ar fi îndrăznit să se întâlnească în privat cu nici unul dintre ei... dacă nu cumva se înșela foarte tare, ei erau interesați doar de propria plăcere, de propria reputație și puteau la fel de bine cu toții să se ducă să se spânzure.

Lordul Fenton nu părea să fie unul dintre acei bărbați. Da, era pe deplin obsedat de sine, dar nu părea... crud. Pur și simplu nu-l interesa nimic altceva în afară de mâna ei cu inel pe ea. În lumina celor întâmplătoare în ultimul an, și în special în ultimele câteva săptămâni, putea să tolereze o asemenea situație.

Ceea ce-și *dorea* pentru ea era cu totul altceva. Poate faptul că îl cunoscuse pe Keating Blackwood, că îl avusesse destul de aproape încât să-l atingă și să nu-l poată păstra, era pedeapsa ei pentru că se îndepărtase de buna-cuviință de la bun început. Dacă era așa, i se părea teribil de crud că i se arătase bucuria, încântarea și fericirea, că i se permisesse să guste din ele pentru ca mai apoi să i se ia totul.

Pentru o clipă sau două, își dori să fie unul dintre acei aristocrați egoiști și să ceară fie ca Keating să continue să se vadă cu ea după căsătorie, fie să o țină pentru el. Dar văzuse regretul din privirea lui atunci când vorbea

despre Lord și Lady Balthrow și... nevoia de a îndrepta lucrurile pentru micul Michael.

– Pari foarte serioasă, remarcă el și își întoarse capul spre ea. O şuviță din părul lui întunecat, vâlvoi, îi alunecă peste un ochi, făcându-l să pară mai tânăr și mult mai inocent decât era în realitate.

– Am o grămadă de lucruri la care trebuie să mă gândesc, răspunse ea și îi dădu şuvița pe după ureche.

El își dresă glasul.

– Tu și surorile tale sunteți apropiate? Pentru că am observat că abia dacă au schimbat un cuvânt între ele mai devreme.

– Am crezut că suntem. Nu-mi închipui ce trebuie să le fi spus părinții mei după ce am plecat, și amândouă sunt mult prea mici și... dependente ca să riște să fie izgonite de acasă. Dacă reușesc să îmbunătățesc mai mult relația cu ai mei, poate o să fiu în stare să vorbesc cu ei despre toate astea.

Keating încuviință din cap.

– Noi doi o să ne continuăm... prietenia până la nuntă? întrebă el încet.

Cel mai înțelept era să spună nu. Se simțea atât de atașată de el, și la propriu, și la figurat, încât prelungirea plăcerii avea doar să sporească durerea. Dar să renunțe la el acum ar fi fost cu atât mai rău.

– Sunt de acord cu asta.

– Bine. Cuprinzându-i obrazii în mâini, Keating se aplecă spre ea și o trase într-un sărut adânc și înflăcărat. Atunci să nu mai pierdem vremea.

Keating nu părăsi clubul Tantal până după răsăritul soarelui. Destui oameni încercaseră ușa blocată a salo-nului de la etaj, astfel că probabil fiecare angajată știa cu ce se ocupaseră el și Camille, dar pe ea nu părea să o deranjeze. La urma urmei, acele femei se confruntau fiecare în parte cu propriul scandal. Dacă nu pentru altceva, clubul îi adusesese măcar niște prietene adevărate. Bineînțeles, dacă vor fi bine-venite sau nu la Pollard

House după nuntă, asta era o cu totul altă chestiune... și intuia destul de bine răspunsul.

Era evident că vizitiul trăsurii lui Greaves hotărâse că Keating nu se va întoarce, pentru că vehiculul nu era de găsit nicăieri pe strada din spatele clubului. Cu un oftat, el făcu semn unei birje și îi dădu adresa de la Baswich House.

Aparent, avea ce-și dorea. Camille spusese clar că se va mărita cu Fenton. Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi fost în al nouălea cer, luând deja legătura cu avocatul lui ca să dispună aranjamentele necesare pentru a-i trimite lui Eleanor banii și apucându-se să-și facă bagajele ca să se întoarcă acasă, în Shropshire. Havard's Glen, oile și liniștea fuseseră colțul lui de rai când avusese nevoie disperată de unul. Fără ele, probabil că și-ar fi făcut o gaură în cap până acum.

Privind înapoi, fusese neliniștit și supărat și băuse mult prea mult. Încăierările lui prin tavernele locului fuseseră atât de dese că deveniseră aproape niște evenimente locale, programate pentru serile în care își trimitea mare parte din venituri la Londra, la Eleanor. Nu fusese supărat că i se duceau banii; nu, fusese supărat că nu avea mai mulți.

Acum însă, va avea zece mii de lire pentru ea și băiat. Încă nu scuza ceea ce făcuse – nimic nu va putea să scuze asta –, dar viața va fi mai ușoară pentru Eleanor și Michael. Și poate că va reuși să-l vadă pe băiat acum.

Dar nimic nu va mai fi la fel după toate cele întâmplate. Da, el se va întoarce la Havard's Glen. Nu se mai lua la bătaie pentru că furia și frustrarea pe care le simțea acum nu mai erau genul de care să scape prin băutură sau prin pumni dați în stânga și în dreapta. I-o dădea pe Camille vărului lui pentru că era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă pentru ea. Dar nu trebuia să-i placă. Vreodată.

Când ajunse în capul scărilor, Hooper deschise ușa principală de la Baswich House.

- Domnule Blackwood, spuse el cu o voce scăzută. Excelența Sa a cerut să vă duceți în biroul dumnealui. Fără ocolișuri sau întârzieri.

Keating își arcui o sprânceană.

- Oh, așa a zis, nu?

- Da, domnule. Și dacă vă împotriviți, trebuie să vă rog să o faceți.

Ei bine, iată ce schimbare de abordare!

- De ce vorbești atât de încet? întrebă Keating și își coborî vocea ca să se potrivească cu a majordomului.

- Este absolut necesar, domnule. Vă rog! În biroul Excelenței Sale.

- Foarte bine, Hooper. M-ai convins, indiferent ce dracu' se întâmplă.

- Fără ocolișuri sau întârzieri.

- Mă duc, pentru numele lui Dumnezeu.

Obosit și frustrat cum se simțea în clipa aceea, o cearță zdravănă cu Greaves putea să fie exact ce-i trebuia. Cu majordomul pe urmele lui, de parcă trebuia să-l împiedice să se avânte într-una dintre camerele laterale sau să se întoarcă valvârtej afară, urcă scările și o luă pe coridorul care ducea spre biroul mare al ducelui.

- Ce este? întrebă el și deschise larg ușa.

- Taci din gură și închide ușa, îi porunci Adam, pe același ton șoptit și direct folosit de majordom. Hooper, poți să te întorci la treburile tale.

- Da, Excelența Voastră.

Încruntat, Keating închise ușa.

- Ai toată atenția mea.

Greaves se ridică de pe scaun. Dacă până atunci Keating nu îl văzuse niciodată altfel decât îmbrăcat impecabil, în dimineața aceea nu putu să nu observe că lavaliera ducelui era foarte simplu legată și că avea un aer distrat. Într-un fel, era ușor... îngrijorător.

- Ia loc!

Ducele făcu un semn spre unul dintre scaunele din fața biroului.

Fără să-și slăbească din priviri prietenul, Keating făcu întocmai.

- De ce mă simt ca și cum aș fi fost prins la universitate cu o fată goală în camera mea?

- Îmi permiți să te întreb unde ai fost? L-am trimis pe Pidgeon să te trezească exact acum douăzeci de minute și mi-a spus că patul tău era neatins.

- Nu ești dădaca mea, Adam. Keating se încruntă. Și, oricum, de când obișnuiesc eu să dorm în patul meu?

- De când te-ai întors la Londra, răspunse ducele. Bine. Nu-mi spune. Am o bănuială și nu pot decât să sper că știi ce dracului faci.

- În loc să mă iei la întrebări, poate îmi zici de ce toată lumea din casă merge pe vârfuri, sugeră Keating, cu maxilarul încleștat.

Va trebui să renunțe în curând la Camille; nimănui nu-i era permis să încerce să-i despartă înainte să fie absolut necesar. Nimănui nu i se permitea să discute măcar un asemenea lucru.

- Bine. Greaves trase aer în piept. Cineva a ajuns aici acum douăzeci de minute. Așteaptă în salonul de dimineață ca tu să te îmbraci și să cobori. L-am trimis pe Pidgeon la clubul Tantal ca să te caute, așa că nu o să fie nevoie să-mi cer scuze.

Degetele lui Keating înghețară.

- Și stai aici de vorbă cu mine când Eleanor este în casă? șuieră el. Băia... a venit cu cineva?

- Am vrut să te las o clipă să te gândești înainte să te duci direct la ea. Și este singură.

Indiferent cât de supărat era Keating că fusese reținut, acum că Eleanor Howard își făcuse, în sfârșit, apariția, bărbatul cel nou, acela grijuliu în care era evident că se transformase, fu nevoit să observe că ducele de Greaves chiar părea îngrijorat. Din cauza lui.

Keating se ridică în picioare.

- O să mă port frumos, spuse el și coborî vocea când deschise ușa. L-am făcut deja suficient rău cât să dureze pentru toate viețile viitoare.

Se opri chiar în fața ușii de la salonul de dimineață și își încleștă degetele pe mâner. Nu o mai văzuse de șase ani. De fapt, ultima dată când o văzuse se întâmplase la Old Bailey, când avocatul citise acuzațiile care i se aduceau. Ea nici măcar nu rămăsese la proces. Fără îndoială, nu avusese nevoie să audă că Keating îi împușcase soțul ca să-și salveze propria viață.

Dintr-odată, imaginea lui Camille revenind în casa părinților ei, după ce fusese aruncată pe străzi, îi veni minte. Dacă ea putea să facă așa ceva, și el putea să facă la fel de bine ce avea de făcut.

Deschise ușa.

– Bună dimineața, Eleanor, spuse și își păstră vocea rece și distantă.

La început nici măcar nu o văzuse; servitorii nu pregătiseră încă salonul, iar cu draperiile trase și doar două lumânări lângă ușă, lumina era neclară și difuză. Apoi ea se îndepărtă de șemineu în direcția lui.

Purta o rochie închisă la culoare, maro sau cenușie, iar părul lung și roșcat era strâns într-un coc... foarte respectabil. În urmă cu șase ani fusese uluitoare și era încă minionă, cu forme unduitoare și foarte, foarte frumoasă.

– Keating. Începusem să mă întreb dacă o să mă lași să aștept aici sau nu.

– Nu-mi mai găseam cizmele, improviză el.

– Atunci este interesant că porți haine de seară.

– Despre asta vrei să discutăm? Despre hainele mele?

El înaintă un pic în încăpere, îndreptându-se spre ferestre ca să deschidă draperiile grele. În ciuda efectului dramatic al luminii difuze, el prefera să vadă.

– Nu. Sigur că nu.

Keating se întoarse din nou cu fața spre ea și se uită mai atent la vestimentația ei.

– Pari foarte modestă, comentă el, apoi se sprijini cu spatele de porțiunea de perete dintre ferestre și își încrucișă brațele la piept.

- Situația mea nu mai este cea de acum șase ani. La ce te așteptai?

Avea oarecare dreptate.

- De ce ți-ai lăsat cartea de vizită aici și apoi ai dispărut o săptămână?

- A trebuit să mă ocup de niște treburi în afara Londrei. La urma urmei, eu am lipsit mai mult decât ai lipsit tu. Ea înălță capul spre el. Recunosc că am o curiozitate. De ce te-ai întors la Londra după atâta vreme?

- Și eu aveam treburi de care să mă ocup.

- Treburi care au legătură cu o femeie care lucrează la clubul Tantal. Am sursele mele de informare, să știi.

Ea se întoarce și apoi se așază pe fotoliul de lângă șemineu.

Dacă orice altă femeie din Londra - cu o singură excepție - ar fi încercat să-l critice pentru acțiunile sau legăturile lui, el i-ar fi spus ceva insultător și i-ar fi întors spatele. Totuși, nu putea să reacționeze așa față de Eleanor Howard, așa că încercă o tactică diferită.

- Vreau să-l văd pe Michael.

- Nu.

- Dacă este fiul meu, așa cum susții, atunci insist.

- În clipa asta, pot să-l fac să treacă drept fiul lui Edward.

- Atunci de ce vărul lui Edward a moștenit moșia Balthrow?

Ea se uită urât.

- De ce? Pentru că judecătorii refuză să-l recunoască pe Michael drept moștenitor. Ea își flutură mâinile în aer. Evident, un copil care s-a născut la nouă luni după moartea presupusului lui tată și după o aventură a soției acestuia este ceva „suspect”.

- Ai încercat să-l faci să devină noul viconte de Balthrow?

El nu era sigur dacă agreea ideea, deși, cu siguranță, problemele financiare ale lui Eleanor s-ar fi atenuat. Și deci, și problemele lui financiare.

- M-am interesat. Discret. Toată lumea părea fericită - chiar încântată - ca titlul să-i revină vărului lui Edward, Roger, iar eu să dispar din Londra și din amintirea tuturor, așa că au făcut cum au vrut. Dacă sunt blestemată să trăiesc din milă, cu un copil pe care să-l cresc, fără prieteni sau familie, atunci așa să fie.

- Îți trimit orice bănuț pot, răspunse Keating, cu maxilarul strâns încleștat. Mai mult decât îmi permit.

- Nu este de ajuns. Am avut totul, știi bine... un titlu, avere, prieteni, petreceri, rochii și pălării după ultima modă. Acum, n-am nimic.

El se încruntă.

- Ai un fiu. Iar eu nu m-am tăvălit de unul singur în patul soțului tău. La urma urmei, tu m-ai invitat.

- Nu mă acuza pe mine de moartea lui Edward! Toate lumea știa cât îți plăcea să provoci probleme. Trebuia să fi știut mai bine. N-ai dreptul să fii atât de chipeș când ești atât de diabolic pe dinăuntru. Și sigur eu nu ți-am cerut să-mi ucizi soțul.

- Sunt conștient de asta. Keating râsuflă apăsător. Fac o favoare cuiva. După ce termin ce am de terminat, o să câștig zece mii de lire. O să-ți trimit toți banii pentru educația lui Michael, așa că o să fii în stare să-ți permiți... lucruri mai bune.

Ea clipi.

- Zece mii de lire? Asta este... Ar fi minunat. Mi s-a luat așa o povară de pe umeri. Eleanor se aplecă. Cât este de sigură treaba asta? Pentru că nu vreau să-mi fac speranțe în van.

Dacă o asculta pe Camille, totul era foarte sigur.

- Sunt foarte încrezător. „Și absolut deloc fericit pentru asta.”

- Deci nu ești la Londra doar ca să revii la vechile tale metehne? Trebuie să mărturisesc că, din zvonurile pe care le-am auzit, m-am gândit că poate ai uitat de mine și de fiul tău.

- Nu o să uit niciodată de voi.

Eleanor se ridică din nou.

- Bine. Pentru că nici eu n-am să uit. Ajunsă la jumătatea drumului spre ușa de la salonul de dimineață, ea se întoarse din nou cu fața spre el. Dacă reușești să faci rost de bani, atunci chiar o să încep să cred că te-ai schimbat. Și atunci, poate... Ei bine, o să vedem.

El se îndepărtă de perete ca să urmărească pe fereastră cum femeia părăsea casa și chema o birjă. După șase ani, era prima oară când îi dăduse cât de puțin de înțeles că ar putea să îi permită să-l vadă pe Michael. Ar fi trebuit să se simtă plin de speranță. Totuși, în clipa aceea, ce simțea cel mai mult era disperare. Părea că Dumnezeu avea simțul umorului, căci îi scosese în cale o femeie care îl făcea cu adevărat fericit pentru că apoi el să se uite cum femeia aceea se ducea în fața altarului cu un alt bărbat.

În general, Keating știa să aprecieze ironia. Totuși, nu și în dimineața aceea.

capitolul 18

- Putem să așteptăm aici cât vrei, spuse Sophia și se cufundă în bancheta tare și cu cocoloașe a birjei.

Lângă ea, Sylvie Hartford încuviință.

- Mă bucur că am ieșit. Pansy a devenit obsedată de apa de colonie cu parfum de lavandă, camerele noastre duhnesc a lavandă.

Astfel se explica de ce chiar Sylvie mirosea foarte mult a lavandă. Totuși, Camille nu spusese nimic; avea suficiente pe cap și prea puține prietene ca să riște să o rănească pe vreuna.

- Mai lăsați-mă o clipă, comentă ea, cu privirea încă ațintită spre Pryce House prin geamul întredeschis al trăsurii.

Keating se oferise să o însoțească la întâlnirea cu Lord Fenton, dar ea refuzase. Îi dădea curaj să-l aibă în preajmă, totul era mai ușor, dar la un moment dat în noaptea aceea sau dimineața devreme își

dăduse seama că doar îngreuna mai mult lucrurile pentru amândoi.

De îndată ce ea se mărita cu Fenton, Keating urma să plece. Căldura și ispita pe care le reprezenta aveau să se întoarcă odată cu el pe mica moșie din Shropshire, iar ea va rămâne aici. Măritată. Cu vărul bărbatului pe care... pe care îl adora.

Deschise brusc portiera și coborî în stradă. Să se miște, să facă ceva era mult mai bine decât să se gândească dacă ce câștiga era mai bun decât ce pierdea. Pentru că era foarte sigură că știa deja răspunsul... cel puțin din punctul ei de vedere.

Cât despre Keating însă, Camille știa foarte bine că motivul pentru care venise la Londra era ca să câștige zece mii de lire. O alesese ca pe o metodă prin care să se revanșeze față de Eleanor Howard și să-și vadă fiul care, probabil, fusese crescut să-l urască.

Deci ea accepta din motive greșite? Dacă da, care erau motivele corecte? Da, reputația ei va avea de câștigat de pe urma uniunii cu Fenton. Dacă s-ar fi măritat cu el cu treisprezece luni în urmă, după cum se așteptase toată lumea, motivele pentru care ar fi făcut-o ar fi fost chiar mai puține decât descoperise că erau de când fusese compromisă. Un acord semnat de părinții lor, când ea avea doar trei zile. Și nimic mai mult. Măcar acum putea să-l ajute pe Keating.

– Cammy?

Cu o tresărire, dădu drumul portierei și se întoarse cu fața spre prietenele care se aflau în trăsură.

– Așteptați numai o clipă ca să ne asigurăm că nu sunt ținută la ușa. Îi întinse Sophiei doi șilingi ca să-l plătească pe vizitiu. Apoi, dacă toate merg bine, ne vedem diseară.

Sophia o strânse de degete când luă monedele.

– Dacă nu te întorci la club până la șase, vin după tine. Și nu o să fiu deloc politicoasă.

Camille zâmbi larg.

– Asta aproape că merită văzut. O să fiu bine.

Ușa rămase închisă când ajunse în dreptul porticului mic. Ei bine, dacă voiau să o doboare, prea bine. Își strânse degetele pe ciocănelul de alamă, apoi îl lovi de trei ori în ușă. Spera în secret să nu răspundă nimeni, ca să fie liberă să plece din nou.

Cu un scârțâit, stejarul vechi se deschise.

– Lady Camille, spuse majordomul, cu o încuviințare formală din cap.

– Smythe. Lord Fenton a ajuns?

– Discută cu Lord Mintshire, milady. Dacă doriți să așteptați în salonul de dimineață, o să-l informez că ați ajuns.

O irita că presupusul ei logodnic era mai bine-venit decât ea în casa copilăriei, dar, cu siguranță, nu era surprinsă. Nu după felul cum fusese izgonită.

– Nu. O să aștept afară.

– Milady?

– Așa am convenit. Dacă are cineva ceva împotriva, poate să discute cu mine în grădină.

Ea ocoli casa, cu privirea intenționat întoarsă de la ferestre, în timp ce trecea pe lângă crini și trandafiri. Totul era atât de familiar; nici măcar nu reușea să spună de câte ori se oprise în acel loc. Totuși, persoana care o făcuse atunci abia dacă o mai recunoștea pe cea care devenise.

– Camille.

Ea ridică privirea când mama ei apăru de după flori. Strângând din dinți, își păstră expresia neutră și încuviință din cap.

– Mamă.

– Arăți de parcă ai fi gata să sari la mine.

– Am învățat că trebuie să mă străduiesc mai mult să am grijă de mine.

– Iar bărbatul ăla, Sângerosul Blackwood? Dacă mai cauți un mod prin care să ne aduci încă o ofensă, cu siguranță ai găsit-o.

– Da, un bărbat care a luat o decizie proastă, s-a regăsit într-o situație imposibilă, care a fost ostracizat de lumea

bună și și-a pierdut prietenii din cauza asta. Habar n-am de ce am simțit cât de asemănători suntem.

Mai mult decât asemănători, cel puțin în ceea ce o privea pe ea, dar să-i spună mamei ei sigur ar fi făcut-o pe femeie să leșine acolo.

– Limba ta ascuțită nu-ți face cinste.

– Aș fi preferat să nu fiu nevoită să-mi ascut limba, în primul rând.

Voia să-și încleșteze pumnii și să-și continue drumul, dar ar fi părut un gest mult prea agresiv. Indiferent cât de supărată era pe femeia care o privea urât în clipa aceea, Victoria Pryce era, mai presus de orice, mama ei.

– Atunci n-ai decât să mă jignești, dacă asta vrei, răspunse tăios Lady Montshire, dar ai grijă în preajma lordului Fenton. Mă îndoiesc să existe o înțelegere care să-l convingă să-ți acorde și a treia șansă.

– Sunt conștientă de asta.

– Ah, aici sunteți, spuse tatăl ei, intrând în grădină dinspre aleea trăsurilor. Lord Fenton mergea în spatele lui. Sper că aveți o discuție plăcută.

Hmm. Se îndoia că va mai avea vreodată o discuție plăcută cu mama ei. În orice caz, nu pentru foarte multă vreme.

– Bună ziua, *papa*, Lord Fenton, spuse ea, făcând o reverență fără prea mare tragere de inimă.

– Lady Camille. Fenton își dresă glasul. Mergem?

– Nu puteți să plecați fără o însoțitoare, spuse mama ei.

Doamne sfinte! O însoțitoare. Aproape uitase de genul acela de problemă. În același timp, era foarte fericită că nu trebuia să fie singură cu marchizul. Nu până când nu avea de ales.

Lady Montshire se întoarse spre casă.

– Marie! Vino repede aici!

Un zgomot înăbușit de ușă se auzi mai târziu, și Marie, sora ei de 18 ani, veni grăbită dinspre casă.

– Ce este, mamă? Eram în salonul de dimineață, citeam.

Din moment ce fiica mijlocie a familiei Pryce era deja îmbrăcată cu haine de stradă, Camille nu era sigură

pentru cine era șarada... deși, mai mult ca sigur, nu pentru ea.

– Sora ta și Lord Fenton se duc la plimbare. Fii bună și însoțește-i.

– Desigur, mamă.

Când Camille își întoarse atenția spre marchiz, el se uita la ea. Ea încercă să-i citească privirea, să își dea seama dacă era enervat, interesat, curios sau supărat, dar nu reuși să-i dea nicicum de cap. La suprafață, bănuia că era ceva ce avea în comun cu vărul lui, dar nu era chiar atât de adevărat. Când Keating se uita la ea, chiar dacă nu putea întotdeauna să-și dea seama în ce stare de spirit era, știa întotdeauna că era în siguranță. Că nu i se va întâmpla niciodată nimic rău în compania lui. Că era respectată și că avea cineva grijă de ea.

– Mergem? întrebă el și îi oferi brațul.

Ascunzându-și reticența, își prinse degetele de mâneca lui și o luă în jos, pe stradă. Un faeton în trecere aproape intră într-un stejar, vizitiul fiind atât de ocupat să se uite la ei, încât numai oprirea bruscă a calului îi salvă.

– Știi că oamenii o să înceapă să vorbească din nou, spuse ea, hotărâtă să nu se ascundă. Și-am fost deja văzuți împreună.

– Îmi asum riscul, încuviință el, iuțind ușor pasul, în același ritm cu al cuvintelor. Poate că reputația mea ca membru al aristocrației nu a fost afectată, dar am devenit la propriu un încornorat, un prost, un papă-lapte care n-a putut să o convingă pe femeia pentru care avea o înțelegere semnată să se mărite cu el. Nu o să mai trec încă o dată prin asta.

Deci era sigur că ea va fi de acord să ducă povestea până la capăt. Și așa va face, dar nu pentru reputația lui. Nici chiar pentru a ei.

– Și dacă vărul tău nu reușea? Dacă decideam să nu vorbesc niciodată cu el?

El schiță un zâmbet.

- Keating este foarte fermecător. Când vrea să fie. Totuși, recunosc că sunt oarecum surprins de unele lucruri pe care le-a spus. Știi că, de fapt, am acceptat să-l plătesc ca să te aducă înapoi la masa de discuții.

- Da, știu.

- Serios? El ridică o sprânceană, devenind o versiune aproape la fel de chipeșă, dar mai puțin înflăcărată, a vărului lui. Ți-a spus asta?

- Da, mi-a spus. A doua oară când ne-am văzut, cred.

- Și tot ai acceptat să te întâlnești cu mine.

- Vrei să-ți vorbesc sincer sau ai prefera pur și simplu să dau din cap sau să zâmbesc?

Pentru prima dată, o urmă de surpriză îi traversă trăsăturile.

- Preferințele mele n-au părut să te intereseze nicio dată până acum. Nu văd de ce te-ai ascunde acum.

Camille îl prefera când devenea rece și o insulta; o făcea să-i fie mai ușor să-și mențină furia și hotărârea.

- Foarte bine. L-ai oferit zece mii de lire pentru mine. A fost prima dată când te-ai dat peste cap ca să-mi intri în grații.

- Și acum o să spui că florile ar fi fost mult mai ieftine.

- Era prea târziu pentru flori. Ea aruncă o privire peste umăr și văzu că Marie se afla în spatele lor, destul de aproape încât să audă întreaga discuție. Fără îndoială că urma să o reproducă cuvânt cu cuvânt mamei lor, de îndată ce se întorceau acasă.

- De ce-ai fost atât de supărată pe mine?

Camille clipi.

- N-am fost supărată. Am fost... dezamăgită.

Sub mâna ei, brațul lui se încordă.

- Da, ei bine, aș fi preferat o femeie cu mai multă carne pe oase și mai puțin înclinată spre zboruri ale fan-teziei. Bănuiesc că ne dorim cu toții asta. În orice caz, cei mai mulți dintre noi și-o doresc.

- Da, dar dacă te-ai fi deranjat să mă cunoști, poate ți-ai fi dat seama că nu suntem compatibili sau că eram, ceea ce te-ar fi scutit de rușinea de la biserică.

- Da, da, trebuia să-ți scriu o scrisoare și să-ți trimit flori. N-am făcut asta. Nu o să-mi cer scuze sau n-o să-ți spun că vreau să-mi iau revanșa. Amândoi am fost afectați de acțiunile tale, Lady Camille. A venit vremea să îndreptăm lucrurile. Spre binele meu, al familiei tale și al tău.

„Și spre binele lui Keating.”

- Da, bănuiesc că așa este, spuse ea cu voce tare, încercând să-și ignore bătăile nebunești ale inimii.

El se opri, apoi coborî brațul și se întoarse cu fața spre ea.

- Atunci bănuiesc că nu mai este nevoie de tot curtatul ăsta fățarnic și protestesc, nu?

- Nu. Nu văd ce rost ar avea să încerci să mă convingi că ești altcineva decât ești. De fapt, tot ce îți cer este să ai de-a face cu mine cât se poate de puțin după căsătorie.

- Am nevoie de un moștenitor. Și de fidelitatea ta. Nu o să mai accept să se râdă de mine.

Inima i se zbatu din nou în piept.

- Atunci, pe lângă asta.

- De acord. El lăsă ușor capul într-o parte. Ciudat, dar dacă n-ai fi fugit acum un an, am fi avut aceeași înțelegere.

- Eram mai naivă atunci. Bănuiesc că-mi doream mai mult.

Lordul Fenton încuviință din cap.

- Mă aștept să pleci de la Tantal imediat. Nu poți să lucrezi acolo și să te pregătești pentru căsătoria cu mine. Nu o să accept asta. Și nici părinții tăi.

Afirmația o duru mai mult decât se așteptase.

- Cei de la club au fost foarte buni cu mine. Îndrăznesc să spun că, dacă nu-mi găseam de lucru acolo, următoarea mea alegere v-ar fi împiedicat pe tine și pe ai mei să mă mai acceptați vreodată înapoi. Ea trase aer în piept, luptându-se din răputeri cu neliniștea bruscă care

o cuprinse la gândul de a se muta înapoi într-un cămin ostil, apoi într-unul rece și nepăsător. O să-mi dau demisia și o să lucrez până când îmi găsesc o înlocuitoare.

Ceea ce nu se va întâmpla până în ziua nunții.

- Nu.

Ea își ridică bărbia.

- Ba da.

Marchizul dădu să deschidă gura, apoi o închise din nou.

- Fie. Dar nu o să anunțăm nimic și nu o să se miște nici un ban până nu pleci din locul ăla. Spune-i asta noului tău prieten și vedem noi cât este de înțelegător. El făcu un pas spre ea. Asta este diferența dintre mine și Sângerosul Blackwood. Eu sunt sincer și direct. Nu pretind că sunt prieten cu cineva când nu sunt.

- Și totuși, nimeni nu știe că el este vărul tău, comență ea, ignorând restul afirmației lui. Numai cineva care nu avusese niciodată un prieten ar fi crezut că putea să o îndepărteze de unul cu câteva cuvinte răutăcioase. Cam cât de sincer și de direct este acest lucru?

- Asta este o chestiune care ține de capacitatea de a te purta cum se cuvine. Dacă ar putea să facă asta, le-aș fi povestit tuturor, cu mare drag, despre legătura dintre noi.

Discuția nu ducea nicăieri și, cu cât vorbeau mai mult despre Keating, cu atât era mai probabil ca ea să spună ceva în apărarea lui, ceva ce vărul lui nu va putea să ignore. Și, preocupat cum era de aparența bunei-cuviințe, era foarte probabil ca lordul Fenton să o ia foarte personal dacă afla că ea făcuse sex cu vărul lui. Și că avea serios de gând să mai facă.

După un moment petrecut privind în jur, ca și cum încerca să spună ceva și nu reușea, Fenton se întoar-se spre casă și îi întinse din nou brațul. Cu un suspin, ea acceptă.

- Eu și părinții tăi o să ne ocupăm de pregătirile pentru nuntă, spuse el, iar tonul îi deveni din nou rece și indiferent. Și nu o să mai fugi de data asta.

- Nu, nu o să mai fug. Atât timp cât îți onorezi toate promisiunile. Față de toți cei vizați.

- Așa o să fac.

Merseră în tăcere tot restul plimbării, până când se despărțiră la intrarea pe alee.

- Tatăl tău știe cum să mă găsească, spuse el. La revedere, Lady Camille.

- Lord Fenton.

Când el dispăru pe stradă, Camille se întoarse și ridică privirea spre casă. Crescuse acolo și totuși nicăieri nu părea să fie un loc mai străin și mai puțin primitiv. Ideea de a se muta înapoi acolo - ei bine, nu va face așa ceva. Nu până în ultimul moment posibil. Nu văzuse niciodată mai mult decât fațada de la Pollard House, dar era evident că va fi stăpâna reședinței cât de curând.

- Cum ai făcut asta? șopti Marie.

Uitase că sora ei se afla prin preajmă.

- Ce să fac? întrebă ea și se întoarse spre Marie.

Părul lui Marie era cu trei sau patru nuanțe mai închis decât al ei, iar ochii erau de un albastru mai profund, mai frumos.

- Tocmai ai spus ce-ai vrut să spui. Eu aș fi murit de rușine.

- Am descoperit că unele lucruri sunt mai rele decât rușinea. Camille își dresă glasul, mai puțin sigură despre cum să se poarte cu sora ei decât fusese în privința viitorului soț. Dar pe el nu-l cunoștea. Tu și Joanna ați fost bine?

- Mama abia dacă ne-a lăsat să ieșim din casă. Era cât pe ce să nu venim la Londra pentru sezon pentru că știa că lumea o să râdă de noi. Urăsc situația asta. Cel mai rău lucru ar fi să decidă că nu pot să-mi fac debutul în societate.

- Toate ar trebui să se rezolve și să fie date uitării cât de curând, spuse Camille. Ca marchiză, o să pot să te prezint multor tineri chipeși.

- Cu toții te cunosc acum, nu-i așa? De la Tan... din locul ăla.

- Este un club de gentlemen, Marie. Nu un bordel. Obrajii surorii ei se înroșiră.

- Nu spune lucruri din astea. Doamne! N-am fost niciodată crescute să ne purtăm cum ai făcut tu. Nu înțeleg nimic. Am crezut... am crezut că eram prietene, dar și surori.

- Eram. Suntem. Nu pot să-ți explic de ce-am făcut asta, pentru că, dacă stau să mă gândesc, pare o mare prostie. Dar am învățat câteva lucruri foarte importante de atunci.

- Ei bine, chiar sper asta. Marie o luă pe alee, apoi încetini când își dădu seama că sora ei nu o urma. Intri?

- Nu, nu cred. Trebuie să mă ocup de niște treburi.

- Dar mie și Joannei ne-a fost dor de tine. Întorcându-se, apucă brațul lui Camille cu ambele mâini. Chiar ne-a fost. A fost groaznic să ascultăm lucrurile pe care *papa* și mai ales mama le-au spus după ce ai plecat.

Nu voia să știe ce lucruri spusese.

- Ce-ar fi să trec mâine pe aici și să mergem să luăm prânzul împreună? întrebă ea. Așa putem să stăm de vorbă fără ca mama să se încrunte la tot ce spunem.

- Mi-ar plăcea. Marie o sărută pe obraz. Și ne-ai putea povesti cum l-ai întâlnit pe Sângerosul Blackwood. Chiar l-a împușcat pe viconte de Balthrow?

- El așa spune.

- Este așa de chipeș! Pot să înțeleg de ce Lady Balthrow s-a îndrăgostit de el. Strângând-o de mână, Marie chicoti. Este extraordinar de periculos?

- Nu cu mine. Cel puțin, nu în felul la care se referea Marie. În alte feluri, o înjunghiasse direct în inimă, înainte ca ea să-și fi dat seama.

Dintr-odată o copleși nevoia de a-l vedea din nou. Poate că nu fusese aleasă o dată pentru nuntă, dar era ceva inevitabil. Iar apoi, el va pleca.

- Îmi pare rău, Marie, dar chiar trebuie să plec, spuse ea, cu o voce ușor tremurătoare. Sunt încă angajată în locul ăla, să știi.

- Nu pentru mult timp.

Cu un ultim sărut pe obraz, Marie urcă treptele de la intrare și dispăru în casă. Camille o privi vreme îndelungată ca să se asigure că ajunsese cu bine înăuntru, apoi se duse să oprească o birjă.

– Unde mergem, domnișoară? întrebă vizitiul știrb când Camille urcă.

– La Baswich House. Pe South Audley Street.

De îndată ce Keating își dădu seama că frumoasa Camille se îndrepta spre Baswich House, injură și îl mână pe Amble pe o stradă paralelă cu birja.

Plimbarea fusese mai scurtă decât se așteptase și, chiar dacă fusese la o jumătate de stradă depărtare de discuție, putea să spună că întâlnirea nu fusese cordială. În același timp, nu văzuse nimic care să-l facă să sară în ajutor, iar Dumnezeu știa că fusese mai mult decât pregătit pentru orice scuză ca să facă asta.

Nu, ea își ținuse capul sus, spatele drept și tot ceea ce spusese îl împiedicase pe Fenton să se dea la ea și să urle. De fapt, atât cât îl cunoștea pe vărul lui, putuse să-și dea seama că Stephen nu prea știa ce să facă cu viitoarea lui mireasă.

Fu izbit de alt gând. Poate că ea se grăbea spre casa ducelui de Greaves ca să-i spună că se răzgândise și că nu va fi viitoarea mireasă a nimănui. Un val de speranță îl cuprinse, urmat îndeaproape de îngrijorare. În definitiv, indiferent dacă se gândise sau nu, clubul Tantal angaja fete tinere și frumoase. Pentru moment, putea să rămână acolo, dar nu era un mod prin care să se susțină tot restul vieții.

Și, în timp ce ar fi fost fericit, chiar extaziat, să-i ofere o casă, invitația nu rezolva nimic. El era un paria și așa va rămâne pentru totdeauna. Chiar mai rău, cum o finanța pe Eleanor, abia dacă avea venituri suficiente ca să-și plătească slujitorii și să-și păstreze pământul. Cu Fenton și proprietățile lui substanțiale, ea putea să aibă totul.

Din dimineața aceea, lucrurile deveniseră cu atât mai complicate. Deși Eleanor nu acceptase clar să i-l prezinte lui Michael, îi sugerase că o va face. Totuși, asta depindea numai de cele zece mii de lire pe care Stephen i le promisese.

El înjură din nou. Cu toții ar fi trebuit să-l lase în pace la Havard's Glen. Nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Camille Pryce, n-ar fi sperat niciodată că își va cunoaște fiul, n-ar fi crezut niciodată că va putea să-și răscumpere cumva greșeala pe care o făcuse cu șase ani în urmă.

Amble urcă în galop drumul care ducea spre Baswich House, iar el sări din șa înainte ca murgul să se oprească.

– Ocupă-te de el, îi porunci rândașului, apoi se duse în fugă spre casă.

Hooper îi deschise ușa cu o expresie surprinsă, în timp ce el trecu valvârtej de prag.

– Am fost aici toată dimineața, spuse el cu răsufierea întretăiată, apoi se grăbi să urce scările, fără să mai aștepte vreun răspuns.

În apartamentul lui, își scoase cizmele și haina de călărie, apoi căută în dulap ceva ce ar fi purtat un domn care stătuse toată ziua în casă. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce putea să fie vorba, dar când Pidgeon apărură ca să-l ajute, măcar valetul nu leșină.

Majordomul ciocăni la ușă.

– Intră, strigă el.

– Domnule Blackwood, Lady Camille Pryce este jos și vrea să vă vorbească. Între patru ochi, domnule.

– I-ai spus că am fost aici toată ziua?

– N-a întrebat, domnule. N-am găsit o modalitate prin care să-i spun asta fără să-i trezesc suspiciuni. Pot să mă duc să-i spun dacă doriți.

– Nu fi măgar, Hooper. Și nu te prefăce că ești scandalizat. Știu în casa cui ești angajat.

– Scuzele mele, domnule Blackwood. Am invitat-o în salonul de dimineață.

– Bine. Mă duc direct acolo. Oferă-i un ceai.

– Da, domnule.

Keating își ridică bărbia, în timp ce Pidgeon îi făcu nodul de la lavalieră. Mai mult decât orice, își dorea să se avânte pe scări și să descopere ce-i scăpase câtă vreme observase discuția de mai devreme, dar nu voia să știe că o spionase.

- Hai, ai terminat?

- Dacă ați înceta să vă mai mișcați, domnule, spuse Pidgeon cu o grimasă.

- Grăbește-te!

În cele din urmă, valetul făcu un pas înapoi.

- Bănuiesc că asta o să...

- Șterge-o, îi porunci Keating, apoi deschise ușa și o luă iute pe scări.

Ușa salonului de dimineață era deschisă, iar el ajunsese deja în mijlocul camerei când își dădu seama că femeia era așezată foarte calm, sub fereastra principală, și sorbea dintr-o ceașcă de ceai aburind. Încetini pasul, se îndreptă spre scaunul din fața masei și se trânti în el.

- Este o vizită de bun augur sau de rău augur? întrebă el, încercând să ascundă faptul că răsufăla greu.

Fără să răspundă sau măcar să-l privească, Camille își puse ceaiul jos, se ridică și se duse să închidă și să încuie ușa salonului de dimineață. El se crispă. În loc să se întoarcă la scaunul ei, Camille își puse o mână pe umărul lui și i se așeză în poală. Apoi, spre surprinderea lui, își lăsă capul pe umărul lui.

Dacă Fenton o rănise, avea să moară. Prieteni vechi, verișori... nu conta. Încet, nedorind să-i dea vreun motiv să se miște, își înfășură brațele în jurul umerilor ei. Bucuria... liniștită de a sta netulburat, cu Camille în brațe, îi cutremură sufletul foarte cinic.

- Aveai dreptate în ceea ce-l privește pe Lord Fenton, spuse ea în cele din urmă, apoi își strânse degetele în jurul primului nasture de la vesta lui.

- În ce sens? Am spus o grămadă de lucruri despre el, din câte-mi amintesc.

- Nu este un monstru.

Keating închise ochii pentru o clipă.

– Țsta este un lucru bun, nu? se chinui el să spună.

– Bănuiesc. Marie ne-a însoțit în plimbarea noastră și a fost foarte impresionată că i-am spus ce cred. Evident, nu obișnuiam să fac un asemenea lucru atât de scandalos.

Ea descheie nasturele și își strecură mâna pe sub vestă, palma îi era caldă peste inima lui.

Fu cuprins de iureșul dorinței.

– Povestește-mi ce i-ai spus. Sunt neliniștit.

Ea chicoti.

– I-am spus pur și simplu că nu sunt impresionată de căldura lui și că nici n-am fost. Că, exceptând nevoia de a face un moștenitor, mă aștept să fiu lăsată să mă ocup de ale mele și să am grijă de propriul cămin, și noi doi să avem cât mai puțin de-a face unul cu celălalt.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea era ca un pumn în plex. Dar ea nu trebuia să știe. Toate erau spre binele ei, iar el avea să și-o repete până când va ajunge să creadă.

– Și n-a făcut apoplexie și n-a căzut acolo, pe loc? întrebă el ușor.

– N-a fost prea încântat, dar a acceptat. Ridicându-și puțin capul, îi sărută delicat obrazul. I-am lăsat pe el și pe părinții mei să stabilească data nunții; pur și simplu nu sunt în stare de așa ceva.

– Nu te învinovățesc.

Descheie alt nasture.

– Ai reușit să dai de urma lui Lady Balthrow? continuă ea, buzele ei pe gâtul lui aproape făcându-l să dea ochii peste cap.

Keating putea practic să-i audă gândurile. Dacă nu o găsea pe Eleanor, dacă nu-i mai rămânea nici o speranță de a-l vedea vreodată pe Michael, mai avea nevoie de cele zece mii de lire? Se va gândi să-i distrugă complet viața așa cum și-o distrusese pe a lui? Și spre rușinea lui, era tentant. Atât de al naibii de tentant.

– Mă aștepta aici când m-am întors de dimineață, spuse el, și cuvintele parcă i se opriră în gât.

Ea ridică iute capul și făcu ochii mari.

– Poftim? Te-ai întâlnit cu ea?

El încuviință din cap.

– Ce-a spus? Michael este cu ea? Ai putut să-ți vezi fiul? Ai...

Keating îi acoperi gura cu o mână.

– Nu pot să-ți răspund dacă turui întruna, spuse el, înlocuindu-și palma cu buzele, impresionat că părea să-și facă atâtea griji pentru fiul lui și problemele lui când avea atâtea la rândul ei.

Ea se îndepărtă de el și se ridică, netezindu-și fustele.

– Povestește-mi!

– Eleanor părea îngrijorată că mă aflu la Londra ca să... revin la vechiul meu stil de viață... ceea ce se pare că și fac.

– Ba nu. Asta este diferit. Ea făcu un semn spre spațiul dintre ei doi. Între noi e ceva diferit.

– Pentru că eu te iu... Pentru că țin mai mult la tine decât am ținut la ea? Altfel, văd o asemănare foarte mare, draga mea.

Doamne, aproape că-i spusese. Aproape că recunoscuse că o iubea. De parcă declarația lui ar fi făcut altceva decât să înrăutățească și mai mult o situație de nesuportat pentru amândoi. Trase tremurător aer în piept. Calm. Trebuia doar să fie calm.

– Oricum, continuă el după o clipă, a spus că Michael nu este cu ea, dar m-a lăsat să cred că mi-ar permite să-l văd dacă pot să-i dovedesc că sunt în stare să-i susțin în continuare pe amândoi.

– Sper că i-ai spus despre banii pe care o să-i primești.

– I-am spus. Atunci mi-a zis că m-ar putea lăsa să-mi văd fiul.

O lacrimă i se prelinse pe obraz și, când o văzu, Keating se simți ca și cum cineva îi făcuse o gaură în inimă. Dacă asta era dragostea, își dorea să nu o fi descoperit niciodată. Sentimentul acela afurisit dura ca naiba, iar el nu reușea să identifice nici un folos în a-l simți.

- Sunt atât de fericită pentru tine, spuse ea și se șterse la ochi.

- Serios.

- Da! Bineînțeles că sunt. Meriți să-l vezi pe Michael.

- Nu știu ce să zic, dar mulțumesc că spui asta.

Camille se uită la el preț de câteva momente ucigătoare. Apoi se scutură evident.

- Ar trebui să plec. Voiam doar să știi că eu și Fenton am ajuns la o înțelegere.

Keating se întinse să o ia de mână și o trase la loc în poală. Indiferent cât de mult încercase să-și păstreze sângele-rece, existau momente în care pur și simplu nu merita efortul. Ea îl consuma și, dacă nu o avea, era foarte sigur că avea să moară cu mult înainte de căsătoria ei cu alt bărbat.

Îi readuse mâna pe nasturii de la vesta pe jumătate deschisă.

- Deci ai terminat-o cu indecența? murmură el, apoi își coborî capul ca să o sărute pe gâtul dezvăluit privirii.

Ea scoase un oftat tremurător.

- Nu încă, nu cred. Degetele ei delicate descheiară al treilea nasture, apoi pe al patrulea. Dar lucrez la prânz, așa că să nu-mi strici părul.

Keating chicoti.

- O să mă străduiesc.

Cu un sărut pătimaș, în care limbile li se întâlniră, el se mută astfel încât să-l încalece, apoi îi ridică fustele. Volanele se așezară în jurul lor, ascunzând faptul că singurul lucru care îl mai ținea departe de ea era materialul întins al pantalonilor.

- Oh, Doamne, spuse ea cu un tremur și își mișcă șoldurile.

Ea va fi sfârșitul lui, era sigur de asta.

- Ridică-te un pic, îi porunci el, întinzându-se între ei ca să își descheie pantalonii și să-i dea jos, apoi își strecură un deget în căldura ei umedă. Pari atât de sfioasă deasupra fustelor, comentă Keating, apoi o prinse de șolduri și o trase în membrul lui tare și încordat.

Camille închise ochii în vreme ce el o pătrunse.

- Hm, murmură ea, cu mâinile pe umerii lui. Încet, ea se ridică, apoi se coborî din nou. Nu mă simt deloc sfioasă, spuse ea răgușit și deschise din nou ochii.

- Nici eu. Ține-te.

Și astfel o penetra, ridicându-i și coborându-i soldurile peste el, până când ea intră în ritmul tare și rapid. Cu răsufierea întretăiată, ea îi zâmbi ispititor, în vreme ce sarea încântată pe membrul lui, iar el își ridica soldurile ca să o întâlnească.

- Îmi place asta.

Keating o prinse de ceafă, amintindu-și că nu trebuia să-i distrugă coafura și îi trase fața în jos ca să o sărute din nou. O nevoie intensă îl străpunse, făcând țândări stăpânirea lui de sine, și așa zdrențuită. Când ea atinse orgasmul, el își dădu drumul și își găsi propria eliberare adânc în interiorul ei.

Aplecându-se, Camille își odihni obrazul pe umărul lui. Vreme îndelungată rămaseră așa, respirând greu, cu membrul lui încă înăuntrul ei. El putea să audă trosnetele slabe ale focului din șemineu, roțile trăsurii care huruiau afară, sunetul îndepărtat al vocilor care sporovăiau, vânzându-și marfa, și cum cineva proclama cu voce tare că știa să recunoască un pursânge atunci când îl vedea. Dacă timpul s-ar fi putut opri, pentru un moment care trebuia savurat, pe acela l-ar fi ales.

În cele din urmă, Camille se îndreptă din nou și coborî privirea spre el.

- Este un mod foarte la îndemână să faci asta, spuse ea și zâmbi larg.

- Este, deși prefer să te văd goală. Și să am un pic mai mult timp la dispoziție.

O umbră îi întunecă privirea. El știa exact ce anume o provocase; mai mult timp era ceva ce pur și simplu nu aveau. Fiecare moment era cu unul mai puțin din câte mai avea de împărtășit cu ea.

– Când o să te plătească Fenton? întrebă ea brusc, apoi se ridică din nou în picioare și își netezi fustele.

– A doua zi după nuntă.

Și el se ridică, își legă pantalonii și își încheie la loc nasturii de la vestă.

Ea se încruntă.

– Ar trebui să-i primești acum, câtă vreme Lady Balthrow mai este la Londra. Poate că, la urma urmei, Michael este cu ea.

Și el se gândise la același lucru, dar nu își dorea să încheie... povestea lor, indiferent despre ce fusese vorba, înainte să fie nevoit să o facă.

– Am convenit că după nuntă. Îmi închipui că o să fie cât de curând.

El îi luă mâinile într-ale lui și se aplecă să o sărute. Buzele ei calde și delicate se contopiră cu ale lui, răpindu-i răsufierea, gândurile și sufletul. Ea era ceea ce ar fi putut să aibă, dacă ar fi dus o viață mai bună. Nu duse-se, iar cel mai bun lucru pe care putea să-l facă acum era să guste puțin, apoi să se uite cum pleacă.

În cele din urmă, îi dădu drumul, și ea o porni spre ușă. Totuși, cu mâna pe zăvor, își întoarse din nou privirea spre el.

– Gata, asta este?

Ar fi fost, dacă ar mai fi avut vreo urmă de rațiune. Dacă ar fi învățat ceva cu șase ani în urmă, ar fi încuviințat din cap, și-ar fi luat rămas-bun și ar fi rămas închis în casă până a doua zi după nuntă.

– Depinde, spuse el încercând din răspuț să schițeze un zâmbet. Mă gândeam să încerc un picnic marți. Ați vrea tu și Sophia să ne însoțiți pe mine și pe Greaves?

Camille chiar păru ușurată, de parcă nu-și dăduse seama că el înrăutățea lucrurile.

– Cred că ar fi minunat.

Keating se înșela, dar dacă urma să-și petreacă restul vieții fără ea, își dorea mai mult – doar puțin mai mult – să-și amintească de ea.

capitolul 19

Timp de două zile nu se întâmplă nimic neobișnuit, deși Camille trebuia să admită că numărul mai mic de insulte și priviri chiorâșe se poate să se fi datorat faptului că nu-i mai păsa atât de mult încât să le observe. Dar știe că ceva nu era în regulă în clipa în care o zări pe Juliet Langtree strecurându-se prin mulțimea de bărbați în Sala Demetra.

Juliet era chipul clubului Tantal în fiecare seară. Cineva chiar scrisese un cântec despre femeia majordom, cu chip de înger, care păzea ușa spre fericire sau așa ceva. Ea nu-și părăsea postul de la ușa principală. Nu dacă nu se petrecea ceva ieșit din comun. Iar în momentul acela, privirea femeii era ațintită spre... ea.

De fapt, lui Camille nu-i plăcea să lucreze seara. Membrii clubului avuseseră timp să bea, ceea ce-i făcea pe toți să pară mai puțin... rafinați. În ultima perioadă, detaliul o deranja mult mai puțin și, date fiind nenumăratele amintiri din Mayfair, bănuia că va fi nevoită să tolereze acele priviri pentru tot restul vieții. Chiar dacă devenea marchiză, chiar dacă vor lua cina la ei acasă și îi vor face complimente pentru bijuteriile ei fine.

Dar pe moment se uită la Juliet.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu voce scăzută, când femeia majordom se opri în fața ei.

– Lord Montshire și Lord Fenton sunt aici, murmură Juliet.

Se făcu lividă și se prinse de podium ca să nu se clatine.

– Dar ei nu sunt membri.

Iar lui Fenton, cel puțin, îi fusese interzis accesul în clădire.

– Au făcut rost de o invitație de la Lord Cleaves. Lady Haybury a spus să te întreb pe tine înainte să le permit să intre.

Cu câteva luni înainte, ar fi leșinat deja. Sau, mai degrabă, și-ar fi suflecat fustele și ar fi plecat valvârtej din încăpere, ar fi încuiat ușa și s-ar fi ascuns sub pat.

– Lasă-i să intre.

– Ești sigură? șopti Juliet și își arcui o sprânceană. Am la îndemână nenumărate scuze bine repetate.

– Este evident că sunt pregătiți să se holbeze lumea la ei și să fie subiect de bârfă, răspunse Camille. Iar eu sunt obișnuită cu toate astea. Lasă-i să intre și să simtă un pic din disconfortul meu.

Cu o încuviințare oarecum nesigură din cap, Juliet se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre foaier. Din colțul opus al încăperii, Camille surprinse privirea nedumerită și îngrijorată a Sophiei și schiță spre ea o jumătate de zâmbet.

Era șansa ei, presupunea, să le arate atât tatălui, cât și logodnicului ei că învățase să stea pe propriile picioare. Că își ținea capul sus și se întorcea în partea cuviincioasă din Mayfair pentru că era alegerea ei. Nu pentru că nu avea de ales.

Iar ei ar fi trebuit să-i mulțumească și lui Lady Balthrow, pentru că, dacă nu ar fi fost ea și nevoia lui Keating de a o întreține, Camille ar fi fost cu mult mai puțin dispusă în acele zile să revină în lumea bunei-cuviințe. Descoperea că tocmai asta presupunea curajul. Îi deschisese lumea cu mult mai mult decât se așteptase.

Câteva momente mai târziu, cei doi bărbați, tatăl și cel care îi era aproape soț, intrară agale în Sala Demetra. Fenton, cel puțin, părea că își dorește să-și bage capul în haină, ca o țestoasă. În același timp, privirea îi hoinărea peste tot, studiind pentru prima dată opulența clubului Tantal.

– Bună seara, spuse ea, mulțumită că vocea îi răsună calm. Pot să vă instalez la o masă?

Maxilarul tatălui ei se încordă. El fusese dintotdeauna mai tolerant decât mama ei, atunci când venea vorba de înflăcărarea fiicei, dar purta aceeași parte de vină, ca toți ceilalți, în povestea izgonirii ei de acasă.

- Da, mulțumim, spuse el în cele din urmă.

- În mod normal, mă tem că v-am fi rugat să așteptați într-una dintre sălile de jocuri, spuse ea, apoi se întoarse să-i conducă prin încăpere, încercând să ignore ochii curioși ai zecilor de bărbați care se uitau în direcția ei, pentru că suntem foarte aglomerați luni noaptea. Dar păstrăm o masă rezervată pentru oaspeții speciali.

Se opri lângă masa frumos aranjată de sub fereastra care dădea spre grădină, apoi le făcu semn să se așeze.

- Meniurile dumneavoastră sunt aici sau, dacă este ceva ce preferați în mod deosebit, bucătarii noștri sunt fenomenali. Una dintre chelnerițele noastre o să vină în câteva clipe. Să aveți o seară minunată.

- Camille, mormăi tatăl ei, cu privirea ațintită spre lista de vinuri de pe masă, faci asta în fiecare seară?

- Sâmbăta și în fiecare zi de marți sunt liberă, iar de obicei, lucrez dimineața. Am... lucrat mai puțin în ultima vreme, așa că, atunci când cineva are nevoie de o seară liberă, eu îi țin locul.

- Dar cine sunt celelalte femei? *Locuiești* cu ele?

- Suntem toate surori aici, milord. Pentru cele mai multe dintre noi, asta a fost o ultimă șansă înainte de a cădea pradă disperării. Alți trei gentlemen intrară în salon, iar ea făcu un pas în spate. Acum, dacă îmi permiți, trebuie să mă ocup de îndatoririle mele.

Sophia o prinse de braț și traversară împreună sala de mese.

- Știai că o să vină aici? șopti ea.

- Habar n-aveam. Și nu sunt sigură de ce au venit. Dacă vor să mă facă să plec de rușine, nu o să...

- Știi că nu poți să fii marchiză și să lucrezi aici. Nu dacă nu ești Lady Haybury și nu ai propriul club.

- Știu asta. Dar nu părăsesc un pat și un venit până n-am unde altundeva să mă duc.

- Ai putea să te duci acasă.

Spre surprinderea ei, simți că i se umplu ochii de lacrimi. Își frecă ușor fruntea, se ciupi de podul nasului până când senzația dispăru.

– Aici este casa mea.

– Oh, termină, Cammy! O să mă faci să plâng. Sophia o luă de braț. Sunt fericită pentru tine. Nu multe dintre noi ajung aici pentru ca apoi să li se ofere mai mult.

Da, se presupunea că trebuia să fie recunoscătoare pentru a doua șansă. Când Keating îi dăduse prima dată vestea, gândul că toate privirile și cârcotelile aveau să înceteze i se păru un vis halucinant. Totuși, în mijlocul tuturor dorințelor ei ca lucrurile să redevină așa cum erau înainte, ea descoperise ceva într-o direcție complet nouă și neașteptată.

Însă Keating avea nevoie de ceva mai mult decât putea ea să-i ofere. Da, părinții ei erau bogați, dar ea fusese dezmoștenită din clipa în care plecase de la propria nuntă. Iar singurul mod prin care putea să-l ajute era să se întoarcă la Fenton. Serios, era un sacrificiu foarte mic. La urma urmei, ea va avea tot ce își dorea. Cu o unică, sfâșietoare excepție.

– Ce crezi că pun la cale? întrebă Sophia.

Camille se scutură, iar visatul cu ochii deschiși la ceva imposibil se transformă într-un mare nimic.

– Cred că stabilesc o dată pentru nuntă. Și vor ca eu să știu asta... deși nu sunt sigură de ce cred că aș fi surprinsă. Am fost de acord, la urma urmei.

– Și cum rămâne cu Keating?

Ajungând la podium, Camille căută prin însemnările din registrul zilnic.

– Nu vreau să vorbesc despre el. Nu aici.

– Desigur. Dar cred că o să fac rost de o sticlă de whisky pentru mai târziu.

Camille se chinui să schițeze un zâmbet.

– O idee foarte bună.

– Da, știu.

Timp de două ore, încercă să evite masa de la fereastră care dădea spre grădină, fără să lase impresia că o făcea. Ce diferență față de prima oară când fusese aleasă data pentru nunta cu Fenton. În urmă cu un an, fusese atât de entuziasmată, încât abia reușise să stea locului,

desenând florile și panglicile pe care și le dorea pentru biserică, închipuindu-și cât de romantic ar fi când Stephen Pollard va apărea la ușa ei ca să i se prezinte.

Acum nu-i mai păsa decât ca Keating să-și primească banii... caz în care, cu cât evenimentul avea loc mai devreme, cu atât era mai bine. Pe de altă parte, de îndată ce se mărita, nu avea să-l mai vadă. Poate că era vărul lui Fenton, dar Camille avea sentimentul că nu prea participa la sărbătorile în familie. Sau că, în orice caz, nu va mai participa, după cele întâmplate.

– Vreau să vorbesc ceva cu tine, îi spuse tatăl ei din spate.

Ea se întoarse și îi văzu pe el și pe Fenton. „Oh, Doamne.” Fu cuprinsă de un fior. Cu o încuviințare din cap, ea îi conduse prin foaierul aglomerat și ieșiră pe aleea principală.

– Am doar câteva clipe.

– Foarte bine. Nunta o să aibă loc peste o săptămână, sâmbătă, pe optsprezece. Asta ar trebui să scurteze și nerăbdarea, dar și să-ți dea prea puțin timp ca să nu te răzgândești.

– Nu o să mă răzgândesc.

– Chiar și așa. Am cerut o aprobare specială de la Canterbury. Ne ocupăm să rezervăm o bisericuță din Knightsbridge și o să hotărâm și lista de invitați. Numai după aceea, o să stabilim și aspectele financiare. Tatăl ei aruncă o privire spre Fenton. Dorești să adaugi ceva?

– Nu, milord. Numai că mă bucur căm reușit să ajungem la înțelegerea asta. Pentru binele tuturor.

Și dramul de speranță pe care îl mai avusese legat de romantism se făcu țandări.

– Prea bine, spuse ea cu voce tare. O s-o anunț pe Lady Haybury că demisionez începând cu șaptesprezece.

– Ar trebui să pleci acum. N-are rost. Marchizul se încruntă. Toată lumea te vede aici.

– Voi v-ați făcut aranjamentele, acestea sunt ale mele. Acum trebuie să mă întorc la postul meu. Scuzați-mă!

Ea se întoarse în grabă pentru ca ei să nu vadă lacrimile care o podidiseră. Va fi a doua oară când ziua nunții ei va fi cea mai tristă din viață. Doar că, de data asta, avea cu mult mai multe de pierdut.

– Explică-mi ceva, spuse ducele de Greaves, în timp ce se așează în trăsura lui mare și somptuoasă.

– Iar? Ce anume?

Keating nu prea avea chef de întrebări, dar, din moment ce Greaves lipsea de la o ședință de la Camera Lorzilor ca să mănânce sendvișuri pe iarbă, bănuia că îi era dator prietenului său cu discuția aceea.

– Camille Pryce.

– Nu.

Greaves își arcui o sprânceană.

– Încă n-am pus întrebarea.

– Nu discut despre ea. Alege alt subiect.

– O să le luăm pe ea și pe prietena ei, cum o chema-o, de la Tantal. Ai de gând să o ignori sau pur și simplu să nu vorbești despre ea?

– Sophia, adăugă Keating. „La naiba.” Bănuia că întrebările vor apărea, mai devreme sau mai târziu. Era mai bine să-și gândească răspunsurile acum, ca să le aibă în minte prima dată când va fi prea beat ca să vină cu o idee originală. Atunci ce vrei să-ți explic?

– I-ai dat-o lui Fenton, da?

– I-am returnat-o lui Fenton.

– În schimbul unor bani.

– O sumă foarte mare de bani.

Adam îl studie cu atenție.

– Și ea este dispusă să se ducă.

– Tu n-ai fi, dacă ți-ai fi petrecut ultimul an sau așa ceva pe deplin ruinat? Ea este o lady. Și, chiar dacă și-a făcut prieteni la clubul ei, mă îndoiesc foarte tare că o să aleagă să-și petreacă restul vieții înconjurată de crai și derbedei.

– Adică de tine.

Cu o încruntare, Keating se întoarse să privească strada pe care treceau.

– Îți sugerez să încetezi să mai încerci să mă descoși înainte să te iau la bătaie pentru asta. Își încrucișă brațele la piept. Și observ că nu contrazici analiza mea despre situația ei.

– Eu încă îmi construiesc propria analiză.

– Atunci păstrează-o pentru tine.

– Pe optsprezece. Asta înseamnă peste patru zile.

– Da. Am și eu calendar.

Greaves oftă cu năduf.

– Asta ar trebui să fie plăcut, mormăi el suficient de tare încât să-l audă Keating.

Keating ar fi trebuit să încerce să fie mai plăcut și să explice că, desigur, *voia* să o păstreze pe Camille în viața lui, tânjea după prezența și atingerea ei, dar că, rațional vorbind, îi va fi pur și simplu mai bine altundeva. De la bun început, ea spusese foarte clar ce anume o făcea fericită... prietenii, prânzurile, seratele și plimbările prin locuri unde nimeni nu se uita chiorâș la ea.

Desigur, el avea propriul motiv pentru care *voia* să o vadă măritată cu Fenton, iar întrebarea despre lucrurile la care era dispus să renunțe pentru un băiat fără chip și o greșeală pe care o făcuse cu șase ani în urmă îl ținuse treaz toată săptămâna care trecuse. Pentru el, era o miasmă fără rezultat pozitiv... așa că tot ce putea să facă era să aranjeze lucrurile pentru ca ea să fie fericită.

– Încă o întrebare.

Scuturându-se, se uită la prietenul lui.

– Doamne, Dumnezeu!

– Eu știu că ea a acceptat să se mărite cu Fenton sau nu știu?

– Anunțul a apărut în ziarul de dimineață, dacă-ți amintești. Așa că poți prea bine să știi și tu, oricum. Fără doar și poate, Sophia știe, și astfel, o să aveți amândoi ocazia să bârfiți.

De data asta, Greaves păru ofensat.

- Eu nu bârfesc. Și sigur nu cu o chelneriță dintr-un club de gentlemen.

- Atunci șezi acolo și fii drăguț. Dacă pot, vreau să discut un minut sau două cu Camille.

Pentru că, dacă nu reușise să o facă până atunci, azi trebuia să-și ia rămas-bun de la ea. Ca să o revadă după aceea, să știe ce va urma sau, chiar mai rău, ce se întâmplase... însemna să aibă mai multă reținere sau stăpânire de sine decât putea să adune.

Preț de câteva clipe, merseră în tăcere.

- Atunci o ultimă întrebare.

- La naiba, Greaves, ce vrei de la mine? explodă Keating, apoi se întoarse cu fața și se uită urât la prietenul lui.

Ducele îl privi calm.

- Nu contează. Tocmai mi-ai răspuns. Bătu ușor cu bastonul în speteaza de la scaunul vizitiului. Aici este în regulă, Saunders.

Trăsura se opri brusc. Greaves se ridică și deschise portiera, apoi coborî.

- Ce faci? întrebă Keating. Am nevoie de un însoți...

- Cealaltă fată poate să vă fie doamnă de companie, îl întrerupse Adam. Eu trebuie să mă ocup de ceva.

- Așa că o să mergi pe jos... de aici, i-o întoarse Keating, uitându-se la strada aglomerată din Mayfair.

Greaves își flutură bastonul.

- Cred că o să mă descurc. Dă-i drumul, Saunders!

Bastonul de mahon ascundea o floretă ascuțită, iar Adam Baswich știa exact cum să o folosească. Rămase la marginea străzii pentru o clipă, în vreme ce trăsura și Keating Blackwood furios și frustrat se îndreptară în direcția clubului Tantal.

De îndată ce trăsura coti, Adam o luă pe o stradă laterală ca să închirieze o birjă. În mod normal, ar fi preferat să-și tocească pingecele decât să călătorească într-una dintre drăciile acelea cu arcuri proaste și urât mirositoare, dar graba era evident esențială.

Se așteptase ca Lady Camille să se împotrivească puțin mai mult înainte de a doua încercare de a se căsători cu Fenton, exact așa cum crezuse că Keating îi va pune un băț sau două în roate vărului lui. Evident, doi martiri care ținteau în aceeași direcție puteau cu ușurință să cucerească și să distrugă orice mijloace posibile la fericire pe care le aveau înaintea lor.

În fața unui șir mic de magazine și birouri din Knightsbridge, coborî din birjă.

– Așteaptă-mă aici, îi spuse vizitiului.

– N-o să...

– Chiar aici, repetă Adam și-i strecură bărbatului o monedă de aur.

Omul își închise gura și își atinse borul pălăriei.

– Aha, milord. Chiar aici.

– Adică „Excelența Voastră“, mormăi Adam, dar își păstră vocea suficient de scăzută încât vizitiul să nu-l audă. Anonimatul era al naibii de enervant. Totuși, era și necesar.

Se opri în fața uneia dintre ușile înguste, o deschise și păși într-un birou cu lumină difuză.

– Harrow? strigă el, apoi își scoase pălăria albastră de castor și își puse mânușile în ea.

– Excelență? Sunt aici, în spate. Un bărbat înalt și slab, cu ochelari, și un spate ușor încovoiat apăru în ușa din spate, apoi dispăru din nou. Nu te așteptam azi.

Adam îl urmă în camera și mai mică, din spatele primei încăperi. Teancuri de cărți și hârtii umpleau rafturile care se întindeau până în tavan și pe cele două mese de lucru înghesuite acolo, abia mai lăsând spațiu pentru un singur scaun și trei lămpi pâlpâitoare.

– Timpul este un factor mai important decât mi-am dat seama, spuse el și își aruncă pălăria pe unul dintre teancurile mai mici de cărți. Ai aflat ceva?

– Voi, nobilii, sunteți oameni cu buzele ferecate, Excelență, răspunse Harrow, scotocind într-un teanc de documente și scoțând o hârtie de acolo.

– Da, știu. Iar eu te plătesc pentru comentariul tău profund sau pentru rezultate?

– Pentru ambele, sper. Harrow ridică hârtia mai aproape de una dintre lămpi mijindu-și ochii prin ochelari. Am o întâlnire joi. Prima dată când individul ăsta, Evans, a acceptat să se vadă cu mine. Dar o să te coste.

– Plătește. Și adaugă la nota mea. Se întinse și luă hârtia ca să se uite singur. Informațiile adunate acolo treziră în el o emoție pe care, în general, căutase să o evite în ultimele zile. Furie. Ești sigur că tot ce scrie aici e corect?

– Oamenii mei nu sunt angajați ca să născocească lucruri.

– Atunci o să mă ocup eu de asta. Adam împături hârtia, apoi o îndesă în buzunar. Am nevoie de un răspuns până vineri. Mai târziu n-o să-mi mai fie de nici un folos.

– O să-l am până atunci, Excelența Ta.

– Ai face bine să fie așa.

Patru zile ca să prevină un dezastru. O sarcină dificilă în sine, dar cum era vorba de un crai care credea că merita toată suferința pe care o provocase, își dorea să folosească mai curând cuvântul „minune”. Era nevoie de o minune ca să rezolve situația și, pe deasupra, de foarte mult noroc.

Adam oftă. Așa că era mai bine să se apuce de treabă. Și să spere că nu se va trezi rănit și afectat pentru eforturile lui.

– Nu-mi dau seama de ce nu-ți permit să inviți pe nimeni din partea ta la nuntă, spuse Sophia cu amărăciune în timp ce îi întindea lui Keating platoul cu biscuiți.

El luă patru biscuiți cu scorțișoară.

– Pentru niște oameni care încearcă să reintre în grațiile înaltei societăți, mi se pare că grăbesc toată povestea îngrijorător de tare.

– Oricum, pe voi doi vă invit, spuse Camille, apoi luă unul dintre biscuiți de la Keating și mușcă din el. Și pe Lord și Lady Haybury și pe oricine altcineva am eu chef.

Keating se uită la ea.

– O să-l inviți și pe Greaves, nu-i așa? Este foarte puțin probabil ca familia ta să-i închidă unui duce ușa de la biserică.

– Cu siguranță.

Keating trase adânc aer în piept.

– Voiam să-ți spun că eu o să plec la Shropshire sâmbătă. Am lipsit prea multă vreme și nu mai sunt bine-venit aici de mulți ani.

Ea ar fi vrut să-l contrazică, să-i spună că-și dorea să-l vadă la nuntă ca să nu uite că lucrul pentru care acceptase să se mărite merita efortul. Că ceea ce vor câștiga amândoi poate reușea să echilibreze balanța pentru ceea ce simțea că pierde. Desigur, nici unul din ei nu pomenise vreodată ceva despre „până la adânci bătrâneți”, așa că poate ea visa cu ochii deschiși și se amăgea singură. Dar nu prea credea că era cazul.

Totuși, dacă lăsa gândul nerostit, poate că va fi mult mai puțin dureros. Numai că nu avea nimic cu care să-l compare.

– Și cum rămâne cu banii? întrebă ea cu voce tare.

– I-am lăsat instrucțiuni avocatului meu să depună totul în contul lui Eleanor. Își coborî privirea spre gura ei când ea mușcă din biscuit cu poftă. Așa că, dacă nu te superi, aș vrea să-ți urez toate cele bune azi.

Sophia se ridică brusc.

– Oh, priviți! O rață, spuse ea și se repezi spre podul vechi din lemn.

– Am speriat-o de a fugit așa? întrebă Keating și îi mai întinse un biscuit.

– Cred că a fost modul ei subtil prin care ne-a acordat un moment de intimitate. Camille se chinui să schițeze un zâmbet. Relativ vorbind.

– Dacă-mi dădeam seama că este așa de dispusă să ne lase singuri, încercam să te dezbrac cu totul și să mă dau la tine cu săptămâni în urmă. La naiba cu toată subtilitatea!

Aproape ca răspuns la afirmația lui, patru tinere doamne care se plimbau trecură pe potecă, toate holbându-se la ei. Camille abia se abținu să nu scoată limba la ele. Cel mai probabil ar fi leșinat și, pe deasupra, se putea prea bine să le primească la cină luna următoare.

El îi lovi ușor vârful arătătorului cu al lui.

– Am să-ți fac o propunere.

Chipul ei trebuia să arate la fel de speriat pe cât se simțea, căci el se ridică brusc și se încruntă. Pentru o secundă, înainte să-și dea seama că el intenționase să spună cu totul altceva, ea simți... bucurie.

– O propunere, repetă ea în mod ciudat.

– Nu leșina, Cammy.

– Oh, foarte amuzant. Nu eu rostesc cuvinte ca „propunere”, domnule.

O urmă de zâmbet duios îi luminează chipul.

– Îmi cer scuze. Voiam doar să spun că, în următoarele cinci minute să ne spunem tot ce dorim, tot ce ne vine în mine. Și apoi, după cele cinci minute, să nu mai discutăm niciodată despre asta.

Ochii lui căprui îi întâlneau pe ai ei, provocând-o să accepte.

– Știi că n-o să iasă nimic bun din asta.

– Știu. Dar asta este ultima noastră ocazie.

Oh, era cea mai proastă idee din istoria ideilor. Și, în același timp, dorința de a-i spune exact ce simțea pentru el o atrase atât de mult, la fel de mult ca bărbatul din fața ei. Și-o repetase zile de-a rândul. Să-i spună, să-l audă poate pe el răspunzându-i la sentiment, să știe că în lume, cineva... el... o iubea...

Ea închise ochii o clipă.

– Nu.

Când îi deschise din nou, privirea lui era încă ațintită asupra ei, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

– De ce nu? întrebă el cu voce scăzută și monotonă.

– Pentru că o să doară. Și pentru că o să folosești astea cinci minute ca să te chinuiești, așa cum o să fac și eu. Și pentru că am observat că aproape te-ai lăsat de băut

și nu vreau să fiu responsabilă că te apuci din nou și începi să bați oamenii care se uită chiorâș la tine. Pentru că sunt fericită – foarte fericită – că te-am cunoscut și nu vreau să regret asta.

După ceva timp, gura lui se arcui.

– Și nici măcar n-ai avut nevoie de cinci minute, până la urmă.

Camille pufni.

– Te urăsc.

Zâmbetul lui se îndulci.

– Și eu te urăsc. Își dresă glasul, apoi îi întinse un pahar de vin de Madeira. Dar vreau să-ți spun un lucru. Dacă Fenton te face nefericită, dacă-ți provoacă probleme sau îngrijorare, promite-mi că o să-mi scrii.

– Și ce o să faci? Keating, este vărul tău, iar eu... am o poveste. Nu ți-aș face asta.

– Nu l-aș împușca, dacă de asta îți faci griji, spuse el cu încordare în glas. Dar aș putea să-mi fac grijile foarte, dar foarte bine înțelese.

Ea își trecu ușor degetul peste încheietura lui, incapabilă să nu-l atingă.

– Ești un gen foarte special de cavaler în armură strălucitoare, să știi.

Și într-o altă zi, într-o altă viață, ar fi putut să fie cavalerul ei în armură strălucitoare. Dacă mai avea nevoie de dovezi ca să se convingă că dorințele erau pentru fete și că pur și simplu nu deveneau realitate, tot ce trebuia să facă era să se uite în ochii bărbatului pe care îl iubea... cu patru zile înainte de a păși în fața altarului ca să se mărite cu altcineva.

capitolul 20

De îndată ce Keating le văzu pe Camille și pe Sophia intrând în siguranță în clubul Tantal, dădu drumul trăsurii să plece. Dacă în trecut preferase cluburile pline cu fum și budoarele întunecate, acum aerul proaspăt

și o plimbare pe jos păreau mult mai potrivite ca să-și limpezească gândurile.

Dintr-un motiv oarecare, mintea lui refuza să renunțe la ideea că îi scăpase ceva, că putea să facă... ceva ca să își îndrepte coșmarul personal pe o cale mai bună. O voia pe Camille pentru el.

Își dorea și să fi fost un om mai bun decât era, își dorea să nu-și fi petrecut niciodată timpul prin paturi care legal aparțineau altor bărbați și își dorea să nu o fi întâlnit niciodată pe Eleanor Howard. Dacă ar fi știut... dar nici asta nu era suficient, căci Camille îi fusese practic promisă lui Fenton încă de la naștere.

Propriile probleme nu făceau decât ca imposibilul să fie *mai* imposibil. Și să urle spre Ceruri și să strige că nu era drept... Ei bine, venind din partea lui, pesemne toți îngerii deja râdeau de el.

Când ridică privirea, se trezi pe Bolton Street și, de fapt, chiar în față la Pollard House. Hm. Era interesant. Vorbise serios când îi spusese lui Camille că, dacă avea să nu fie fericită în compania lui Stephen, marchizul trebuia să se aștepte la o vizită din partea vărului lui.

Era mai bine ca lucrurile să fie clare din acest punct de vedere. Își îndreptă umerii, apoi Keating străbătu alea de acces și lovi inelul din alamă în ușă. Bătrânul robust care deschise ușa ocupa postul acela de când putea Keating să-și amintească și făcu un semn din cap.

– Anders. Vărul meu este acasă?

Majordomul se dădu la o parte.

– Domnule Blackwood. Dacă doriți să așteptați în salonul de dimineață, o să mă interesez.

Se uită atent prin încăpere, așa cum făcuse cu câteva săptămâni în urmă. Ferestrele înalte cu draperii în nuanțe de cafeniu și auriu, ușor decolorate, care se potriveau cu materialul țesut cu fir de aur al tapițeriei, alegerea de bun-gust a câinilor și a pisicilor din ceramică de Staffordshire de pe polița șemineului și de pe rafturi, lebăda din fontă de pe vatră. Pentru o clipă, se simți din

nou ca la 12 ani și se încruntă înainte să se așeze pe un fotoliu

Poate că Pollard House nu era la fel de opulentă pe cât era casa în care crescuse Camille, dar va avea o slujnică, rochii noi și un loc în care bărbații nu aveau să o ciupească de fund doar pentru că erau de părere că puteau să o facă fără să fie pedepsiți. Și nu se îndoia că ea va face ca locul să fie confortabil, plin de viață. Desigur, el nu va mai pune niciodată piciorul în foaier, dar se gândi că nu despre asta era vorba. Nu avea să permită să fie vorba despre asta.

Ușa se deschise.

– Ce s-a întâmplat, Keating? întrebă Fenton, care încă își trăgea pe el o haină albastră. Sunt foarte ocupat în clipa asta.

– Da, te însori peste patru zile. M-am gândit doar să vorbim puțin.

Stephen se uită la el, apoi se întoarce spre coridor.

– Anders, un ceainic, te rog.

– Milord.

Keating rămase așezat și se uită cum vărul lui închide ușa salonului și se duce să se uite pe fereastră. Ce vedea Camille când se uita la marchizul de Fenton? Stephen era destul de înalt și călărea aproape zilnic, ceea ce îl menținea în formă. Trei riduri i se intersectau pe frunte, semn că se încrunta prea mult, iar Keating se îndoia că un lucru precum ridurile de râs vor tulbura vreodată chipul marchizului.

– Aștept, spuse Fenton întrerupând tăcerea. Dacă este vorba despre banii tăi, ți-am spus când o să-i primești.

– Știu. A doua zi după nuntă. Keating încercă să nu mârâie când rosti cuvântul. Încerc să descifrez calitatea norocului.

Vărul lui se întoarce spre el.

– Poftim? Mi-ai întrerupt ziua ca să discuți despre noroc? Ești un parior. Descifrează-l singur.

– Exact asta este problema. Nu pot. Adică, iată-te aici, un nemernic rece și înfumurat, căruia nu i-a păsat

niciodată de nimic altceva decât de propriul confort, și tu...

– Iartă-mă, dar tu îmi spui *mie* că sunt egoist? După ce-ai fugit din Londra acum șase ani? M-ai făcut de rușine pe mine, ți-ai făcut de rușine numele de familie și i-ai făcut de rușine pe toți cei care se numesc nobili. Ca să nu mai pomenesc despre faptul că ai omorât un om.

Keating se ridică.

– Da, hai să nu menționăm asta! Eu nu merit să am noroc; sunt perfect conștient de asta. Întrebarea mea este despre tine. Cum de meriți pe cineva precum Camille Pryce?

– Merit? Ce cuvânt interesant! Bănuiesc că tu consideri că este vreun fel de recompensă de care nu sunt demn. Eu văd lucrurile altfel.

– Cum?

– Este de ajuns să spun că am mai cunoscut doar o singură persoană cu o reputație mai proastă și o tendință mai mare spre autodistrugere. Așa că nu, nu o merit. Merit o soție care are o urmă de simț al datoriei și de bună-cuviință și care să nu-mi fi târât numele prin noroi în ultimul an.

– Atunci de ce te însori cu ea acum?

– Pentru că ea a fugit. Și pentru că, atunci când o să intre din nou în biserică și o să se mărite cu mine, eu o să câștig. Și ea o să piardă. Și pentru că toți cei care au spus că soția mea preferă să lucreze într-un bordel, în loc să fie marchiză de Fenton o să piardă. Am făcut o înțelegere. Și insist – și Fenton lovi cu palma în măsută – să fie onorată.

Hmm. Era cea mai mare dovadă de pasiune pe care o văzuse Keating la vărul lui. Vreodată. Dar, încă o dată, nu era legată de Camille. Ci, mai degrabă, de el însuși. De victoria lui, de înțelegerea pe care o voia respectată.

– Știi, spuse el, încercând să-și păstreze vocea neutră, dacă te-ai gândi măcar o secundă la *motivul* pentru care ea nu s-a măritat cu tine, ai putea să înțelegi de ce n-ar trebui să te însori cu ea acum.

- Eu *chiar* mă însor cu ea acum și, cu siguranță, n-o să stau să ascult sfaturi de la tine. Fenton făcu un pas spre el. Și dacă ai dezvoltat un fel de afecțiune pentru logodnica mea, oprește-te!

- Să mă opresc? repetă Keating, folosind fiecare urmă de voință ca să nu se năpustească asupra vărului său.

- M-ai auzit. Ea îmi aparține și nu o să stau să mă împuști doar pentru că ai impresia că ar fi mai fericită în altă parte.

Ce păcat că îi promisesese deja lui Camille că nu o să-i facă nimic lui Fenton!

- Îți sugerez să te gândești că, cu cât o să fie mai fericită Camille, cu atât o să fie mai frumoasă viața ta. Să te porți frumos cu ea, vere, sau *chiar* o să vin să te caut.

Se răsuci pe călcâie și trecu pe lângă lacheul care aducea tava cu ceai.

- Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de ea, rosti Fenton neîncrezător. Tu? Nu e deloc genul tău, Keating. Dacă nu cumva zvonurile despre activitățile ei din club sunt adevărate.

Keating se întoarse spre marchiz.

- Camille Pryce este o tânără lady extraordinară care merită ceva cu mult mai bun decât tine. Și cu mult, mult mai bun decât mine. Să fii corect cu ea, Stephen.

- Și tu să stai departe de noi doi.

Se așteptase la o asemenea reacție. Și, din moment ce nu putea să sufere ideea ca ea să se mărite cu altcineva, să se afle prin preajma cuplului proaspăt căsătorit ar fi fost mai rău decât să rămână în purgatoriu.

- Plec sâmbătă dimineață.

- Bine. La revedere, Keating.

Cu o încuviințare încordată din cap, Keating se întoarse din nou și plecă din casă. Pentru ultima dată în viața lui. Și apoi se duse să se îmbete.

- Camille, o clipă, te rog.

Sophia o lovi ușor pe braț când se întoarseră și văzură că proprietara clubului se apropia de ele.

- Ne vedem peste puțin.

Lady Haybury arăta uluitor, ca de obicei, în ținuta ei neagră și îndrăzneată. În jurul lor forfotiră restul de doamne care se duseră să-și ocupe posturile pentru tura de dimineață, dar Camille așteaptă.

- Diane. Voiam să-ți mulțumesc că mi-ai permis să mai rămân câteva zile.

Marchiza flutură din mână dându-i de înțeles că nu era o problemă.

- Ești un punct forte pentru club; nu-mi mulțumi că mă ajut pe mine. Se opri în fața lui Camille. Voiam să știi că o să fii întotdeauna bine-venită aici.

- Chiar ca marchiză fugară? întrebă Camille și se chinui să zâmbească.

- Oh, mai ales atunci. Simplul scandal ne-ar umple până la refuz de clienți. Ochii verzi și strălucitori o studiară o clipă. Eu nu sunt sora ta, și Dumnezeu știe că nu sunt suficient de în vârstă ca să-ți fiu mamă. Dar îți sunt aproape și, în general, oamenilor le este frică să mă supere. Iar soțul meu este extraordinar de șiret. Oftă. Bănuiesc că ceea ce încerc să spun este că, dacă ai nevoie de ceva, de orice, nu trebuie decât să-mi spui.

- Atunci bănuiesc că n-ai putea să-mi alegi un alt soț, nu?

- Poftim?

Camille se scutură.

- Glumesc doar. Numai că o nuntă aranjată n-are nimic de-a face cu o uniune bazată pe iubire. Mi-aș dori să-mi fi dat seama de asta cu ani în urmă.

Atunci, n-ar mai fi fugit, iar în clipa în care l-ar fi întâlnit pe Keating, ar fi renunțat de multă vreme la asemenea visuri copilărești.

- Ți-am spus că prima mea căsnicie a fost aranjată, spuse Diane pe neașteptate. Soțul meu n-a fost un bărbat crud, dar sigur i-a păsat mai mult de comoditatea lui decât de mine. Este cel mai groaznic sentiment din lume, dimineața în care te trezești și-ți dai seama că... asta este singurul lucru pe care o să-l ai.

Camille înghiți în sec.

- Dacă mă scuzi, nu vreau să întârzii.

- Desigur.

Oh, nu își dorise să audă asta. Era suficient de greu să se convingă să meargă până la capăt cu nunta. Dacă nu era Keating... Ea se scutură. Gata cu momentele de „dacă numai” și „poate” pentru ea. Mai avea două zile în care să se bucure de compania prietenilor și să încerce să uite că sumbra zi de sâmbătă se apropia tot mai mult.

Când intră în Sala Demetra, chiar mai multe priviri ca de obicei se îndreptară în direcția ei. Anunțul despre nuntă apăruse în ziar cu două zile înainte, așa că interesul nu o uimi. Își petrecuse douăzeci de minute să citească și să recitească nota scurtă și concisă. Chiar scrisă cu litere de un negru dezolant nu părea real. Nu încă. Se îndoia că va părea real până în clipa în care va spune „da”.

Când se uită din nou înainte, încetini pasul. Sophia stătea în picioare la pupitru în locul ei, dar silueta înaltă și zveltă care discuta cu domnișoara White fu cea care îi atrase atenția. Ducele de Greaves avea aceeași expresie ca de obicei, calmă, neclintită, dar ceva în ochii lui cenușii și strălucitori o făcu să-i tresalte inima.

- Bună dimineata, Excelență, spuse ea, apoi se opri lângă prietena ei, incapabilă să nu se uite pe după duce doar ca să vadă dacă se putea ca un anume prieten al lui să fie prezent.

- Camille, răspunse el și încuviință din cap. Mă tem că l-am pierdut pe Keating. Nu se întâmplă să știi unde aş putea să-l găsesc, nu-i așa?

Înfrigurarea din sufletul ei se transformă în gheață.

- Nu, nu știu. Când... când l-ai văzut ultima oară?

- Marți după-amiază. Cu puțin înainte de picnicul vostru.

- Când Keating a spus că ne-ai abandonat.

O ușoară încruntare îi tulbură chipul.

- Nu v-am abandonat. Trebuia să mă ocup de ceva. De ceva foarte important, după cum s-a dovedit. Dar

trebuie să-l găsesc înainte să pot să... Se opri. Ți-a spus cumva ceva?

- Ne-a adus aici, apoi a plecat, răspunse ea. A zis că se întoarce la Shropshire sâmbătă. Camille se uită încrunțată la expresia îngrijorată de pe chipul Sophiei, apoi își întoarse atenția spre impunătorul duce. Chiar nu l-ai mai văzut de două zile? Se poate pur și simplu să fi plecat deja acasă la Havard's Glen?

- Foarte puțin probabil. În primul rând, valetul lui este încă aici. În al doilea... Nu, n-ar fi plecat încă.

Ducele înjură în barbă.

- Ai căutat și prin celelalte cluburi? sugeră încet Sophia. Keating are reputația că bea, pariază și... altele asemenea.

Lui Camille nu îi plăcea deloc ce auzea. Își găsisese pur și simplu altă fată care să-i țină companie și uitase deja de ea? Totuși, chiar când gândul i se ivi în minte, ea îl lăsa deoparte. Poate Keating, cel din urmă cu șase ani, ar fi avut deja mai multe femei de când îl văzuse ea ultima dată, dar el nu mai era acel bărbat... indiferent dacă el voia sau nu să recunoască.

Greaves scutura din cap.

- Am fost în vreo douăsprezece cluburi. Nimeni nu l-a văzut. Și nu este genul de om pe care lumea să nu-l observe. Șovăi. Sunt mai multe locuri pe care obișnuia să le frecventeze, dar nu pot să-mi închipui că s-a întors în vreunul dintre ele. Se uită la Camille. Sau poate că da, spuse el după o clipă. Scuzați-mă, doamnelor!

Camille îl atinse pe braț, iar el se opri.

- Dacă afli ceva, Excelența Ta, te rog să-mi dai de veste, șopti ea cu voce tremurătoare.

- Nu-ți fie teamă, Camille, răspunse el și îi bătuse ușor mâna în stilul clasic pentru Greaves. Dacă a învățat ceva, asta este cum să trăiască în condiții nefavorabile.

- Dar are dușmani.

Ducele încuviință din cap.

- Asta sigur are. Îți dau de veste când îl găsesc.

- Mulțumesc.

Cu o ultimă privire aruncată spre Sophia, ducele se scuză și părăsi din nou clubul. Neliniștită, Camille își lipi un zâmbet pe buze și începu să își așeze oaspeții de dimineață la mese.

Ceea ce voia să facă era să iasă în fugă pe ușa principală, să ia o birjă și să plece să-l caute pe Keating. Nu avea nici o îndoială că el putea să se apere dacă era atacat, dar era ceva ce funcționa doar cu dușmanii din exterior, tangibili.

Ea alesese să se mărite cu Fenton. Era acțiunea pe care alegea să o facă pentru că astfel îl va ajuta pe Keating. Într-o anumită măsură, pentru ea lucrurile vor decurge mai ușor; ea va fi cea care să meargă înainte cu un scop, în vreme ce Keating era obligat să stea pe margine și să se uite.

- Camille, încetează să te mai uiți în gol, șopti Sophia. Îi sperii pe bărbați.

Camille se scutură.

- Scuze. Sunt îngrijorată.

- Știu.

- Vreau să mă duc să caut, dar habar n-am de unde să încep. Se apropie mai mult de prietena ei. Două zile, Sophia. Lipsește de două zile.

- Poate chiar s-a dus acasă în Shropshire. Mă îndoiesc că ar duce lipsa valetului lui câteva zile.

Avea sens. Nu-i plăcea ideea, căci însemna că acea ultimă privire la care spera, acel ultim sărut se întâmplaseră deja. Nu fusese pregătită pentru ca totul să se termine.

- Ei bine, dacă nu primesc nici o veste de la Excelența Sa în după-amiaza asta, o să-i fac o vizită. Trebuie să știu.

Pentru că, dacă nu știa unde era Keating, cu atât mai puțin dacă nu știa de era bine sau rău, abia dacă mai putea să respire. Dacă i se întâmpla ceva... Ei bine, nu va mai exista nici un motiv pentru care să se mărite cu Fenton, nu-i așa? Nu va mai exista nici un motiv pentru nimic.

Adam Baswich începea să se simtă deosebit de murdar. Cum începuse cu cele mai selecte cluburi – White, Tantal, Boodles, Society –, căuta de ore întregi. Acum ajunsese la stabilimentele frecventate de drojdia societății și epuiza într-un ritm îngrijorător locurile unde să-l mai caute. Pentru numele lui Dumnezeu, fusese la Jezebel cu o oră în urmă. Locurile în care îi mai rămăsese să caute acum aproape că nu păreau să existe la lumina zilei.

Se strecură pe o alee plină de gunoaie, bețivi inconștienți și alte câteva lucruri pe care nu voia să le cerceteze prea atent, apoi ajunse la ușa pe jumătate putrezită din capăt. Cineva scrijelise cuvintele „The Devals’s Club” în lemn, nefiind impresionat nici de scris, nici de ortografie.

De îndată ce deschise ușa, fu izbit de mirosul de urină și bere acră și fu nevoit să își înăbușe nevoia de a vomita. Lumânarea dinăuntru pocnea și fumea, seul ieftin adăugându-se la duhoarea de nedescris.

De îndată ce ochii i se obișnuiră mai mult cu lumina difuză, reuși să deslușească un bar lung, din lemn brut în colțul îndepărtat al încăperii, un schelet stând în spatele lui.

– Doamne, murmură în șoaptă, în vreme ce scheletul se sprijini cu coatele de tejghea și îl privi lung.

– Care-i treaba? întrebă scheletul cu o gură din care-i lipseau jumătate de dinți.

– Caut pe cineva, răspunse Adam, începând să-și dea seama de diferența dintre cineva care bea ca să-și mențină vie reputația și unul care bea... aici.

– Fata e ocupată sus. Așteaptă zece minute și poți s-o iei. Doi șilingi.

„Oh, Doamne sfinte.”

– Nu o fată. Un bărbat.

Scheletul își miji un ochi.

– Trei șilingi. Louis! Adu-ți scula aici. Cineva o vrea. Un scaun scârțâi pe dușumea în spatele lui Adam.

- Nu, se răsti el, gândindu-se că era una dintre puținele ocazii în care se simțea cu adevărat incomod într-un loc. Cineva care se poate să fi venit aici să bea. Înalt, cu păr castaniu-închis, dinți frumoși, căruia îi place să lovească chestii.

O mână se apăsă pe umărul lui. Întorcându-se brusc, Adam își înfipse pumnul direct în pieptul individului... iar Keating se împletici înapoi și ateriză în fund.

- La naiba, spuse el cu voce tare, ghemuindu-se ca să-și privească în ochi prietenul. Ce dracu' cauți tu aici?

Keating se chinui să stea în capul oaselor pe dușumea.

- Nu știu, mormăi el. Unde sunt?

- O să-ți spun mai târziu. Hai!

Apucându-l de braț, Adam îl trase pe Blackwood în picioare.

- Nu. Keating se retrase. Rămân aici. O să trăiesc aici.

- Oh. Foarte bine, atunci.

Adam își încleștă pumnul, își trase înapoi brațul și îl lovi pe Keating în falcă. Tare. Prietenul lui gemu, apoi se prăbuși.

Prinzându-l pe Keating în cădere, Adam îl ridică peste umăr, îl apucă de un braț și de un picior ca să echilibreze greutatea considerabilă.

- Mulțumirile mele, îi spuse scheletului și plecă din club. Afară, îl duse pe Keating până la trăsură și îi dădu drumul înăuntru, pe podea.

- Acasă, Millet, își informă vizitiul nepăsător, apoi urcă și el.

- De îndată, Excelența Voastră.

Keating deschise un ochi. Sau, cel puțin, credea că îl deschise; exteriorul pleoapei era la fel de negru ca interiorul. Apoi lama de cuțit îi secără țeasta și sălășlui acolo, vibrantă. Ah! Deci clar era treaz.

Cu un geamăt, se ridică într-un cot. În vreme ce vederea singurului lui ochi deschis se limpezi, își dădu seama că se afla în dormitorul pe care îl folosisese la Baswich House. Când anume se întâmplase așa ceva?

Măcar cineva nu doar că trăsesese draperiile, dar aruncase și pături peste cuverturile și așa foarte grele. Pidgeon, cel mai probabil. De-a lungul anilor, valetul învățase cum să-și limiteze cât mai mult prezența în preajma stăpânului său când Keating își... revenea după o seară – sau mai multe – de excese.

Un pahar de apă se afla pe noptieră. Cel mai probabil i se va face rău, dar își simțea gura și gâtul de parcă fuseseră îndesate cu bumbac acru. Cu o încruntare, luă o singură înghițitură și se ridică încet în capul oaselor, așteptând să vadă care va fi efectul.

Ușa se zgudui și se deschise. În iureșul de lumină care năvăli de dincolo de ea, își închise din nou ochii.

– Închide-o, spuse el răgușit.

Ușa se închise din nou.

– Am niște ceai cu o cantitate absurdă de zahăr în el, se auzi vocea lui Greaves. Pidgeon tot insistă că ajută, dar am îndoielile mele.

– Chiar ajută. Uneori. O amintire neclară îi apărură în minte. M-ai lovit.

– Da, ei bine, ai spus că aveai de gând să locuiești la clubul Deval cu „a”. Nu puteam să-ți permit să locuiești într-un loc unde este tolerată o asemenea ortografie dezastruoasă.

– Cum de m-ai găsit?

– Am făcut o grămadă de căutări prin unele locuri pe care le știam și prin altele pe care nu-mi doream să le mai văd niciodată. Ești suficient de coerent încât să răspunzi la o întrebare?

Keating întredeschise un ochi atât cât să apuce cana cu ceai fierbinte și să pună câteva cuburi de zahăr.

– Depinde de întrebare.

– Ce, mai exact, sperai că o să reușești? Trimiți o fată în fața altarului, îți iei cei treizeci de arginți și, după aceea, te afunzi în mocirlă?

– Aici avem trei întrebări.

Cel puțin referința la cei treizeci de arginți părea foarte potrivită. Indiferent ce acceptase Camille, el se simțea

ca un trădător. Pentru că știa, în adâncul sufletului, că se va descurca, dar că nu va fi fericită. Nu că el ar fi putut să o facă fericită, dar cu siguranță nici blestematul de Fenton.

- Atunci, răspunde la prima.

Pentru o clipă, nu putu să-și amintească exact care fusese prima întrebare.

- Mă gândeam să devin indisponibil până după ceremonia de sâmbătă de la biserică.

- Ah. Deci aproape ai reușit.

„Aproape?”

- Ce zi este?

- Vineri. După-amiaza târziu.

- La naiba, Adam! Trebuia să mă lași acolo.

- Hmm. Mișcându-se încet în întunericul aproape total, ducele ajunsese în dreptul patului și îi întinse o bucată de hârtie. Aș fi făcut-o, doar că a apărut chestia asta.

- Ce este?

- Cum nu putem să aprindem o lampă, o să-ți spun eu. Am pus pe cineva să cerceteze niște lucruri. Mai exact, am descoperit mișcările pe care le-a făcut Lady Balthrow în ultimii șase ani.

Keating se încruntă.

- Poftim? A fost la Madrid. Ți-am spus asta.

- Așa ți-au spus ea și avocatul tău. Apropo, eu l-aș concedia. Am decis să fiu suspicios și să verific chiar eu lucrurile. Drăguța ta chiar și-a petrecut un an la Madrid. Înainte de asta, a închiriat case în Viena, Paris, Roma, Florența și Veneția. Ducele aruncă o privire peste hârtie. Pare să-i fi plăcut Italia.

- Ce are asta de-a face cu orice?

Nu avea nici un sens, dar chiar dacă ar fi călătorit mai mult decât îi povestise, nu înțelegea de ce îi păsa lui Greaves. Sau de ce i se parea important.

- Pot să-ți dau și numele bărbaților care i-au ținut companie. Acum șase ani, a fost un conte prusac, urmat imediat de un tip cunoscut doar drept Jean-Pierre, care a dus-o la Lord Emereaux, apoi la un trubadur spaniol,

indiferent cât mi s-ar fi părut mie de greu de crezut. Apoi sursa mea nu a putut să-și mai dea seama dacă Conte d'Adinolfi a fost înainte, în timpul sau după *Marchese de Migliore*. A...

– Îmi dai dureri de cap, mormăi Keating. Și tot nu văd care este scopul de a-mi înșira toate fostele adrese sau foștii iubiți.

– Îți las lista. Termină-ți ceaiul! Și gândește-te la asta! La jumătatea drumului spre ușă, ducele se opri. Nu există nimeni mai orb decât cel care crede că nu merită să vadă.

După ce Greaves plecă din cameră, Keating se ridică pe o parte a patului și își termină ceaiul. Descoperi că pe tava de ceai erau mai multe bucăți de pâine prăjită și le mănca încet, în vreme ce mai bău o ceașcă de ceai.

Înainte să se întoarcă la Londra, avusese mai multe dimineți – sau, mai degrabă, după-amiezi – asemănătoare, dar chiar și așa nu reușea să-și amintească ultima dată când îl duruse capul atât de tare. Dar, oricum, era evident că băuse mai bine de două zile. În general, trebuia să-și revină doar de pe urma unei seri.

În cele din urmă, se ridică și se duse să-și găsească o lavalieră. O strânse tare în jurul frunții, ridică lista lui Greaves și deschise cu atenție una dintre draperii până când fu în stare să deslușească scrisul.

Era limpede că Eleanor trăise de pe urma lui cu mult mai bine decât ar fi vrut ea – sau avocatul lui – să știe el. Pentru că nu doar că locuise în orașele menționate de Greaves, dar locuise pe străzi bine poziționate și în case de renume.

În plus, părea să aibă câte un nou amant la fiecare câteva luni, începând din momentul în care fugise din Londra. Dar, oricum, lui Eleanor nu-i plăcuse niciodată să fie lăsată să se descurce singură.

În timp ce nu-i păsa prea mult dacă o dusesse bine, îi trimisese bani ca să își permită dădace, tutori și haine

pentru băiat. Nu atâția încât să fie în stare să participe la fiecare serată de pe continent în ultimii șase ani.

Keating se încruntă. Apoi deschise larg draperia și reciti cu atenție lista cu detalii, cu mai multă atenție.

Și apoi, înjurând, își încălță cizmele și coborî scările valvârtej ca să ceară ca Amble să fie înșeuat. Eleanor Howard avea câteva întrebări la care trebuia să răspundă. Înainte să fie prea târziu.

capitolul 21

Camille își plimbă cartofii prin farfurie, întrebându-se dacă mâncarea avea să fie atât de lipsită de gust de acum încolo sau dacă apetitul ei era doar afectat de emoții.

– Ai să te bucuri să afli că Lord și Lady Clarkson o să participe mâine la ceremonie, spuse mama ei. Apetitul lui Lady Montshire nu părea să fie deloc afectat de nunta iminentă a fiicei ei. La fel și scumpa ta prietenă, Amelia.

– Scumpa mea prietenă care m-a împrôșcat cu insulte cu fiecare ocazie în ultimul an? ripostă Camille. O încântare!

– Gata cu astea, interveni Lord Montshire. Ar trebui să fii recunoscătoare. Măcar, abține-te să mai fii imperinentă și să jignești.

Și când te gândeai că acceptase să ia cina cu familia! Indiferent ce crezuse și își închipuise despre revenirea la vechea relație cu părinții și surorile ei, totul trebuia să aștepte până după nuntă. Ceea ce însemna că nu va mai fi niciodată așa cum fusese odinioară.

– Eu sunt doar fericită că o să te măriți în sfârșit cu Lord Fenton, ciripi Joanna. Nici nu-mi pot închipui că ar putea cineva să se însoare cu mine știind că fetele din familia Pryce fug de propriile responsabilități.

– Eu pot doar să sper că o să găsești un bărbat care să te adore și pe care să-l adori, la rândul tău, îi spuse

Camille surorii mai mici. Atunci nu o să mai ai nici un motiv pentru care să-ți dorești să fugi.

Joanna își dresese glasul:

– Am auzit un zvon despre prietenul tău, spuse ea și zâmbi larg.

– Ce prieten? Dacă Joanna avea de gând să bârfească despre Sophia sau Lady Haybury, sau de oricine altcineva din clubul Tantal, Camille intenționa să o oprească. Numaidecât.

– Sângerosul Blackwood. Am auzit că Lady Balthrow a sosit la Londra imediat după ce a ajuns și el și că au reluat lucrurile de unde rămăseseră când el i-a ucis soțul.

– Asta este o minciună!

– Camille, îi atrase atenția mama ei. Liniștește-te! Și, Joanna, nu discutăm despre persoane inacceptabile la masă. Știi asta.

Cu siguranță, Keating nu va mai fi niciodată bine-venit în Pryce House. Desigur, nu conta, din moment ce ea nu va mai locui acolo. Va fi mereu bine-venit la ea acasă, indiferent dacă vărul lui își dorea să-l revadă sau nu, dar se îndoia că Keating va veni vreodată în vizită.

Măcar era în viață; biletul primit mai devreme de la Greaves nu spusese multe, ci doar că îl găsise pe Keating și că încerca să-l trezească. O deranja faptul că se apucase din nou de băut, dar cum și ea își dorea să fi avut o sticlă, bănuia că putea să înțeleagă că fusese tentat. Spera doar ca el să nu se întoarcă la vechile obiceiuri; merita să fie fericit și să se ierte pentru o greșeală pe care o făcuse cu șase ani în urmă.

De fapt, voia să-i scrie și să-i spună exact asta. Cu siguranță, lui i se va părea acceptabil să corespundeze. Și chiar dacă nu putea să-l vadă sau să-i audă vocea, să-i citească gândurile și sentimentele... va fi oricum ceva.

– Măcar rochia ta de mireasă îți mai vine, continuă mama ei, de parcă tot ce era neplăcut dispărea prin simplul fapt de a spune că dispărea. Și așa ne-ai costat destul de mult.

Camille se încruntă.

- De ce, îi mituiești pe oameni ca să vină la ceremonie?

- Aiurea. Toată lumea vrea să vină.

- Am auzit că la clubul White s-a pariat dacă o să fugi din nou sau nu, șopti Marie. Un bărbat a pariat o sută de lire că nu o să mai fii în biserică la sfârșitul ceremoniei.

- Te aud, Marie, se răsti tatăl lor. Gata!

- Despre cine e vorba? întrebă pe nerăsuflăte Camille.

- Lordul Bram Johns, din câte am auzit. Se spune că nu pierde niciodată un pariu.

Camille nu știa ce era real din toată povestea și cât erau înfloriturile lui Marie, dar, într-un fel ciudat, vestea îi dădu o oarecare speranță. Măcar cineva se gândea că ea putea să scape de plictiseala absolută din restul vieții ei. Dacă numai Lord Bram Johns ar fi spus și ce se presupunea că trebuia să facă după ce fugea...

- Voiam doar să spun că am pierdut prieteni și reputație, spuse mama cu o voce pițigăiată și cu obraji roșii.

Părea ciudat. Mama ei se pricepea mai bine la indignare fățarnică. Să bâjbâie și să fie stânjenită de... de ce? Bani? O zestre, poate?

- Sau schimbat condițiile pentru zestrea mea? întrebă ea cu voce tare. Din câte îmi amintesc, anul trecut erau două mii de lire.

- Pe care oricum i le-am plătit lordului Fenton. La urma urmei, un membru din familia Pryce a fugit de la nuntă.

- Și de data asta?

- Nu este treaba ta, Camille. Numai să nu ne mai faci din nou de rușine.

Ceva începu să prindă contur în mintea ei. Totuși, era evident că nu putea să pună sau să răspundă la întrebări la cină. Îi aruncă pe furiș priviri Joannei. Dacă cineva putea să fie păcălită sau atrasă într-o discuție pe un subiect despre care restul familiei părea că voia să păstreze tăcerea, sora ei mai mică era persoana potrivită.

Nici nu voia să se gândească ce putea descoperi. Asta avea s-o conducă spre multe alte gânduri și speranțe

zădărnicate. Dar insista să afle exact care erau aranjamentele care fuseseră făcute cu Lord Fenton. Nu mai era o fată naivă, neștiutoare pentru care să te târguiești.

Reuși să mănânce suficient la cină încât să evite mai multe critici, apoi se duse, alături de restul familiei, în salonul de la etaj. Nimeni nu părea să vrea să discute despre ceva, lucru pe care ea îl înțelegea, dar care îngreuna cu atât mai mult aflarea vreuneia dintre informațiile pe care și le dorea.

În cele din urmă, se ridică în picioare.

– Joanna, am un colier ascuns în dormitor și pe care vreau neapărat să ți-l dau ție.

– De ce este ascuns? întrebă Joanna, iar mama lor se încruntă.

– Pentru că este foarte important pentru mine. Mă gândeam să-l iau cu mine... după nuntă. Adică, așa mă gândeam la început. Dar acum, mi-ar plăcea să ți-l dau ție.

De îndată ce plecă din salon și se îndreptă spre fostul ei dormitor, trebui numai să numere până la cinci până când Joanna se avântă valvârtej pe coridor după ea.

– Cum arată? întrebă sora ei de 17 ani și o apucă de braț. Este cu perle? Îmi doresc foarte tare un colier cu perle.

– Este o surpriză.

Ușa de la dormitorul ei era încuiată, dar cheia era în broasca de sub clanță. Ea șovăi înainte să o deschidă; aproape că nu mai intrase acolo de secole și, evident, nimeni altcineva nu-și mai petrecea timpul acolo. De fapt, în afară de rochia de mireasă, nu mai văzu nimic altceva de-al ei care să apară prin restul casei.

În cameră era întuneric, în afară de razele palide ale razelor de lună care cădeau pe podeaua din lemn. Trăgând aer în piept, Camille luă o lumânare de pe coridor, înainte să se aventureze în încăperea care fusese locul unde visase cu ochii deschiși, unde citise aventuri nebunești și schițase portrete ale unui Lord Fenton

pe care nu-l cunoscuse niciodată. Unul care nici măcar nu exista.

– Este mult praf aici, observă Joanna și își înăbuși un strănut.

– Cineva trebuie să mai deschidă fereastra și să șteargă praful. Și, pentru numele lui Dumnezeu, cineva chiar ar putea să folosească fotoliile pentru citit și masa de scris.

Joanna strâmbă din nas.

– Nu-mi place să citesc. Este plictisitor.

În vreme ce sora ei se plimbă prin dormitor, Camille scoase cheia, închise ușor ușa, apoi o încuie din nou... de data asta, pe dinăuntru. Apoi puse în buzunar cheia din alamă.

– Ce zestre i-au promis mama și *papa* lui Fenton? întrebă ea.

– Știi că se presupune că nu pot să-ți spun. Unde este colierul?

– Teoretic, este zestre *mea*, Joanna. Vreau să știu cât valorez. Sau, mai degrabă, cât valora mâna ei cu un inel pe deget. Altceva nu mai părea să conteze prea mult pentru nimeni. Ei bine, nimeni în afară de Keating, singurul care avea să fie îndepărtat din viața ei.

Joanna se întoarse cu fața spre ea. Strâmbând din nas, se uită dincolo de Camille, spre ușa închisă.

– Nu există nici un colier, nu-i așa?

– O să afli numai dacă-mi răspunzi la întrebare.

– Ești rea.

– Învăț să fiu. Prefera să creadă că asta însemna să-și ia destinul în propriile mâine, dar nu-i păsa mai deloc ce părere mai avea oricine altcineva. Nu îi mai păsa.

– Zestre, Joanna.

– Oh, bine. Doi murgi pentru trăsură și douăsprezece mii de lire. Trebuiau să fie douăsprezece mii pentru că Lord Fenton îi promisese deja zece mii Sângerosului Blackwood. Știi că Blackwood te-a păcălit ca să te măriți cu Fenton.

– Nu m-a păcălit, i-o întoarse Camille, ascultând-o doar pe jumătate. Știu toată povestea.

Banii pentru Keating nu veneau de la Fenton. Ci de la părinții ei. Pentru o fracțiune de secundă, își încordă genunchii ca să reziste impulsului de a fugi din casă și de a-l căuta pe Keating. S-ar fi aruncat în brațele lui și nu i-ar mai fi dat niciodată drumul. Fenton nu avea banii. Nu trebuia să se mărite cu el.

Totuși, în clipa imediat următoare, își dădu seama că informația nu schimba cu nimic situația. Părinții ei aveau să-i dea banii lui Fenton, de îndată ce se căsătoreau. Fenton îi va da banii lui Keating, de îndată ce ea să mărita cu el. De fapt, singurul lucru care se schimba era ideea că Fenton hotărâse dintr-odată că mai voia să se însoare cu ea. Era mult mai probabil că îi abordase pe părinții ei ca să-i întrebe la câți bani erau dispuși să renunțe pentru ca scandalul să fie anihilat.

– Nu o să le spui nimic mamei și lui *papa*, nu-i așa? întrebă Joanna întrerupând tăcerea. Pentru că o să știe că eu ți-am spus.

– Nu, nu o să le spun nimic. N-are nici un rost.

– Bine. Joanna se mai plimbă o dată prin încăpere. Unde este colierul?

Cu un oftat, Camille se duse la masa de scris și deschise unul dintre cele trei sertare. Scoase o cutie de creioane și o deschise.

– Poftim!

– Oh! exclamă Joanna, iar chipul îi fu cuprins ușor de o expresie încântată. Este...

– Este făcut din scoici. Din râul din Montshire. Obişnuiam să mă prefac că este făcut din fildeș și perle. L-am făcut când aveam șapte ani.

– Și de ce vrei să-l am eu?

– Îmi amintește de visurile mele.

– Oh, spuse din nou Joanna. Dacă este atât de valoros, mă gândesc că ar trebui să-l păstrezi.

I-l întinse înapoi.

Cel mai probabil, era singurul lucru care îi mai rămăsese din visurile ei de copilă.

- Mulțumesc, o să-l păstrez.

Camille îl puse cu grijă înapoi în cutia de creioane și strânse cutia din lemn la subsuoară.

De îndată ce reveniră la parter, putu practic să audă cum se scurgeau secunde pe orologiul mare din foaier. Când nu mai suportă, se ridică.

- Ar trebui să mă duc. La urma urmei, o să am o zi aglomerată mâine.

Tatăl ei se ridică.

- Nu o să mai trecem din nou prin asta.

- Să trecem prin ce?

- Să te răzgândești în clipa în care rămâi singură. Tot ce-ți trebuie pentru mâine este aici. O să-ți petreci noaptea cu noi, în dormitorul lui Marie. Cu Marie.

Dintr-odată, casa păru să se strângă în jurul ei.

- Nu. Sunt așteptată la clubul Tantal. Nu mi-am luat încă rămas-bun.

- Trimite-le un bilețel. Ba mai bine încă, o să-i trimit eu un bilet lui Lord Haybury. Ne-ai făcut o dată de rușine, Camille. Nu sunt atât de prost încât să permit să se mai întâmple o dată.

Dar dacă rămânea, nu putea să se ducă să-l caute pe Keating. Nu putea să-l mai vadă o ultimă dată sau să-i simtă mâinile calde pe piele.

- Nu!

- Cu cât te împotrivești mai mult, cu atât sunt mai convins că vrei să faci ceva ca să eviți să te măriți. Din nou. Dacă insiști, o să te încui în pivniță. Acum, du-te la culcare! Ai cămașa de noapte pregătită.

- Și rochia de mireasă pentru mâine, interveni mama ei, cu o expresie încordată și foarte, foarte hotărâtă pe chip.

Camille își îngustă ochii, dorindu-și încă o dată să aibă temperamentul lui Keating. Atunci ar fi putut să-i dea una tatălui ei și să încerce să scape. Dar el o avertizase; dacă se certa cu tatăl ei, va fi închisă undeva

și nu va mai avea nici măcar șansa de a trimite vorba ca să fie descoperită.

– Foarte bine, spuse ea răspicat. Dar n-am să uit asta. Urcă repede scările până la etaj, cu Marie în urma ei.

– Nu este așa de rău, să știi, spuse sora ei de îndată ce se închise ușa de la dormitor. Pe vremuri, dormeam împreună tot timpul.

– Îți dai seama c-ai fost însărcinată să fii câinele meu de pază.

– Motiv pentru care trebuie să-mi promiți că nu o să faci nici o prostie.

În vreme ce sora ei se schimbă în cămașa de noapte, Camille luă o carte de pe raft și se așeză lângă focul din șemineu. Din nou, *Mândrie și prejudecată*. Nu prea se mai potrivea cu starea ei de spirit, toate eroinele domnișoarei Austen păreau să-și găsească soții din iubire, care păreau să le iubească la rândul lor. Propria poveste nu avea nici pe departe un final atât de fericit.

– Trebuie să te culci, spuse Marie când sări în pat și își trase cuverturile până sub gât. Se presupune că miresele nu trebuie să aibă cearcăne urâte sub ochi.

– Nu prea cred să conteze, observă Camille. Pune-te tu la culcare. Mie încă nu mi-e somn.

– Prietenele tale... o să-și facă griji pentru tine?

– Sophia o să-și facă griji. Și Emily. Dacă *papa* nu le trimite veste, este foarte posibil să se trezească la ușă cu vreo șase fete năbădăioase.

Marie chicoti.

– Mama o să facă apoplexie.

– Ce mi-aș dori ca unele dintre ele să vină mâine la nuntă!

– Doar nu le-ai invitat!

– Ba da. Camille ridică din umeri. Totuși, o să știe cât de puțin dorite sunt acolo. Mă îndoiesc că o să apară. Însă ar fi minunat, din moment ce... nu știu când aş putea să le revăd.

O lacrimă amenință să curgă, și ea o reprimă. Lacrimile nu aveau cum să o ajute. Și nu voia ca Marie

să rămână trează, încercând să facă ceva atât de absurd cum ar fi să o consoleze.

– Am auzit că în clubul vostru se organizează și serate pentru doamne. Poate Fenton chiar o să-ți permită să participi și tu la una.

Camille se abținu să puncteze că doamnele nu voiau să fie asistate de alte doamne și că doar bărbații lucrau în cele două nopți în cauză pe lună. Nu conta.

– Poate, spuse ea cu voce tare.

Fără să se deranjeze să citească, ea continuă să întoarcă paginile în tăcere, în vreme ce ascultă răsuflarea liniștită a surorii ei. În cele din urmă, puse cu grijă cartea deoparte și se ridică. Toată casa se cufundase în tăcere, chiar dacă era devreme. Dacă voia să-l vadă pe Keating, acum era momentul.

Încet, se îndreptă spre ușa de la dormitorul surorii ei. Își dăduse cuvântul de onoare, așa că avea să se întoarcă. Dar în ceea ce o privea, ce făcea pentru restul nopții era treaba ei.

– Știam eu! Marie se ridică imediat.

Camille tresări.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, apoi își puse o mână pe inimă. M-ai speriat de moarte.

– O să fugi din nou. Și o să fie vina mea, pentru că eu sunt aici cu tine.

– Vorbește mai încet, îi porunci Camille și se apropie de pat. Nu fug nicăieri. Trebuie să-i trimit domnului Blackwood un mesaj.

– Atunci scrie-i un bilețel. Smythe o să-l trimită la prima oră mâine-dimineață.

Panica puse stăpânire pe ea pentru a doua oară în seara aceea.

– O să fie prea târziu. Pleacă la Shropshire înainte de nuntă.

– Atunci trimite-i-l la Shropshire. Sunt sigur că *papa* o să fie corect cu tine.

– Marie, du-te la culcare! O să mă întorc înainte să se trezească cineva. Promit!

Cu o încruntare, Marie se ridică și se duse spre dulap.

– Nu pot să fac asta. Dacă ieși ca să te vezi cu Sângerosul Blackwood pentru Dumnezeu știe ce, trebuie să vin cu tine.

– Poftim? Nicidecum. Îți dau cuvântul meu de onoare că mă întorc...

Marie își trase o rochie albastră peste cămașa de noapte. Își prinse părul lung și blond într-un coc și îl aranjă cu agrafe, apoi se întoarse din nou spre Camille.

– Deci? Hai să mergem! Și grăbește-te! Nu vreau să am cearcăne, chiar dacă ție nu-ți pasă.

Deci nu doar că devenise un fel de femeie destrăbălată și compromisă, dar acum își băga și sora în necazuri. Asta dacă nu decidea să rămână acolo unde era. Camille se încruntă. Chiar dacă nu va putea... să fie din nou cu Keating, măcar putea să-l mai vadă o ultimă dată. Și părea mai important decât orice altceva putea să-și închipuie.

– Ia-ți ceva pe tine, șopti ea. Este frig afară.

– Și tu.

Luând șalul negru de la sora ei, și-l puse pe umeri. Apoi, cu un deget pe buze, ea deschise ușa de la dormitor și coborî pe furiș scările. Ușa de la intrare era încuiată, dar dacă se grăbeau, putea să se întoarcă la timp și să încuie ușa din nou, înainte ca slujitorii să observe și să le închidă pe afară.

Ajunse afară, o luă de mână pe Marie și se grăbiră să o ia pe stradă și să ajungă la intersecția cea mai apropiată. Încă era suficient de devreme pentru ca oameni și trăsură să cutreiere străzile, și avură nevoie doar de un moment ca să oprească o birjă.

– N-am mai fost niciodată într-o birjă, spuse Marie în șoaptă, după ce Camille dădu adresa de la Baswich House și închise portiera. Este foarte... murdară.

– Nu trebuia să vii.

- Ba da. Numai să ții minte că, dacă faci ceva nebu-nesc, o să mă distrugi și pe mine. Fruntea surorii ei se încruntă. Nu o să faci asta, nu-i așa?

- Bineînțeles că nu. N-am vrut niciodată să fac rău nimănui. Mi-am dorit doar să fiu îndrăgostită.

- Dar te măriți cu Fenton acum. Îl iubești? Nu prea pare.

- Nu, nu-l iubesc pe Fenton.

Marie se uită la ea. Apoi ochii ei albaștri se făcură mari.

- Sângerosul Blackwood? Oh, Doamne! Își duse mâ-na la gură, ca și cum ar fi încercat să evite cuvintele - și gândul. Dar... este un criminal. Și este periculos.

- Nu, nu este. Adică este, dar nu mai este. Și nu-i spune așa. Numele lui este Keating.

- Deci *chiar* fugi. Nu poți să faci asta! Trebuie să te opresc.

- Nu fug nicăieri. Numai că trebuie să-i povestesc des-pre bani. Despre zestre.

- De ce? Ce importanță are?

- Nici una. Doar... Vărul lui l-a mințit. Trebuie să știe. Este important.

Fusese folosit atât de Fenton, cât și de părinții ei. Și, chiar dacă rezultatul nu se schimba cu nimic, îi promi-sese să fie mereu sinceră cu el. Chiar dacă erau une-le lucruri - poate un lucru - pe care nu i le va putea spune, nu îl va minți niciodată. Și nu va permite nimă-nui să o facă.

Ușa de la Baswich House se deschise în clipa în care ea atinse mânerul din alamă, cu cap de leu. Măcar du-cele rămânea treaz până la ore mai puțin civilizate decât familia ei. Numai că nu mai simțea că familia Pryce era familia ei. Familia ei locuia la clubul Tantal.

- Bună seara, Lady Camille, spuse majordomul.

- Bună seara. Domnul Blackwood este?

- Nu este, milady. Doriți să-i lăsați un mesaj?

„La naiba.” Speranța care se aprinse în inima ei se făcu țândări. La urma urmei, nu mai avea să-l revadă

vreodată. Deja nu mai avea decât amintirea ochilor căprui-deschis, a părului întunecat, vâlvoi, a gurii lui pe gura ei.

- Eu...

Brusc ușa se deschise larg și înaltul duce de Greaves, cu părul lui negru, făcu un pas în față.

- Intră, spuse el, luând-o de mână și trăgând-o peste prag.

- Eu nu... adică, voiam doar să...

- Tu trebuie să fii una dintre surori, o întrerupse el, când o văzu pe Marie.

- Aceasta este Lady Marie Pryce, Excelența Ta, interveni Camille, în vreme ce sora ei cu ochi mari făcu o reverență. Se asigură că nu-mi iau zborul.

- Ah! Keating a trebuit să se ocupe de ceva. Nu știu când se întoarce. Ducele își întoarse capul spre ea. Știi că pleacă mâine.

- Da. Și mulțumesc că m-ai anunțat că l-ai găsit. Eram foarte îngrijorată.

El îi lăsă mâna și se sprijini cu spatele de peretele din foaier. La un semn nevăzut, majordomul dispăru, lăsându-i singuri.

- Deci te măriți mâine. Din moment ce ai o escortă, eu, cel puțin, presupun că este decizia pe care ai luat-o tu.

- Da. Am luat-o. O să vii. Sper.

- Da. Sunt convins că nu o să fiu bine-venit, dar... el m-a rugat să fiu de față.

„El.” Deci Keating voia ca un om în care avea încredere să-i confirme că dusesse totul până la capăt. Luptându-se înlăcrimată cu ideea, Camille ridică din umeri.

- Bănuiesc că șansele mele de a încheia ceremonia sunt slabe. Cred că s-au făcut și pariuri.

- Camille, șuieră sora ei, îmbujorându-se.

- Cred că Excelența Sa a auzit deja despre pariuri, Marie.

- Într-adevăr. Privirea lui metalică fu atinsă de o urmă trecătoare de amuzament. Dar șansele tale nu sunt

slabe. Ci egale. Dacă nu cumva decizi să refuzi din nou mâine. Ochii cenușii o studiară. De ce te afli aici?

Pentru că voia să îl mai vadă pe Keating pentru ultima dată.

– Am descoperit ceva la cină și voiam să-i zic, rosti ea cu voce tare.

– Este ceva ce aş putea să-i transmit?

Era cel mai probabil o idee proastă, din moment ce putea să apară un zvon cum că marchizul de Fenton nu avea propriul venit și că era obligat să se bazeze pe avansuri de la cei care aveau să-i devină socri tocmai ca să-și plătească datoriile. Dar, oricum, ei chiar nu-i păsa de zvonuri.

– Cele zece mii de lire pe care Fenton i le-a promis lui Keating ca să mă mărit cu el. Părinții mei le plătesc, ca parte din zestre.

– Oh, Doamne, spuse sora ei cu o grimasă.
El miji ochii.

– Ca să vezi, nu e interesant?

– Nu are nici o importanță, dar părea ceva ce cred că ar fi vrut să știe. Adică ar trebui să știe despre asta.

Încet și spre surprinderea ei, ducele de Greaves zâmbi.

– Da, ar trebui. O să-i spun.

De data asta, ea se încruntă.

– Se întâmplă ceva?

– În clipa asta? Nu sunt sigur. Dar ar trebui să plecați, înainte să iscam alte noi zvonuri.

– Da. Desigur. Atunci ne vedem mâine.

– Nu o să lipsesc.

Keating nu fusese niciodată recunoscător pentru o durere de cap... până în noaptea aceea. Îi ajută de minune să rămână supărat, frustrat și hotărât, adică exact cum trebuia după ce își petrecuse trei ore ca să găsească o femeie care avea motive întemeiate să nu-și dorească să fie găsită.

- Ți-am spus deja, nu știu unde stă, spuse Lady Graslin, dând să iasă din salon. Iar tu trebuie să pleci.

Făcând un pas în față ca să o oprească, Keating se îndreptă de spate. Știa că arăta intimidant și avea de gând să se folosească de acea trăsătură a lui. Nu avea chef de eschivări.

- Te mai las un minut și mă apuc să caut prin fiecare cameră din casa ta, Vivienne. Nu și-a luat o casă în Londra și nu stă nici la Lady Voss. Asta înseamnă că ori este aici, ori tu știi unde pot să o găsesc.

- Vorbește mai încet, șuieră vicontesa. Am invitați la cină la etaj. Ți-am permis din politețe să intri în casă. Dar o să-l chem pe majordom să te scoată afară dacă nu pleci acum.

- Patruzeci de secunde, spuse Keating, fără să se miște.

- Oricum, nu știu de ce crezi că-ș avea ceva de-a face cu Eleanor după un asemenea scandal. Din câte știu, ea este pe undeva prin Europa.

- Treizeci de secunde.

Cu chipul palid, Vivienne mai făcu un pas înapoi.

- Numărătoarea ta prostescă nu o să ajute la nimic, Blackwood. Nu știu unde este. Dacă știam, ți-aș fi spus.

- Atunci mai ai douăzeci de secunde ca să faci asta.

- Fii rezonabil, Blackwood! Nu mai poți să te porți ca un animal. Nimeni nu o să mai tolereze asta.

Keating oftă zgomotos.

- Pot să-i simt parfumul, Vivienne.

- Habar n-am despre ce...

- Atunci n-are rost să mai aștept, mormăi el și trecu în grabă pe lângă ea, ieșind în coridor.

- Nu! Nu poți să faci asta! Ea îl urmă și îl apucă de mânecă. Miller!

Majordomul apăru din foaier.

- Milady?

- Scoate-l imediat pe omul ăsta afară din casa mea!

Miller îl apucă de Keating de ceafă. Atâția oameni încercaseră să-l doboare de-a lungul anilor încât reacționă aproape fără vreun gând conștient. Întorcându-se,

Keating își înfipse numaidecât pumnul în nasul major-domului. Cu o bubuitură, bărbatul se prăbuși.

– Dă-mi drumul sau tu urmezi, spuse el și aruncă o privire încruntată spre Lady Graslin.

Cu o tresărire, ea se retrase împleticit, apoi, cu fustele fluturânde, se grăbi să urce scările.

– Graslin! Robert! Bărbate! O să fim omorâți!

Fiecare instinct pe care îl deținea urla că Eleanor se afla acolo, pe undeva prin apropiere. Și avea de gând să primească un răspuns de la ea în seara aceea. Orice altceva era pur și simplu inacceptabil.

În general, partea din spate a primului etaj adăpostea camerele oaspeților; era mai puțin comod de ajuns de acolo la scările principale și în sufragerie decât de la camerele celor care stăteau acolo permanent. Se aventură după Lady Graslin, trecu pe lângă soțul ei stupid și slab de înger, Robert, și o luă pe coridor.

În trecere, deschise larg fiecare ușă și privi înăuntru. Un salon, o bibliotecă, sala de biliard, apoi unul, două, trei dormitoare goale. Era evident că nu erau folosite de nimeni, căci așternuturile fuseseră luate de pe paturi și șemineurile fuseseră curățate. Totuși, a patra ușă era încuiată.

– Eleanor, urlă el și se împinse în ușa solidă din stejar.

Un scâncet slab răsună dinăuntru. Era tot ce avu nevoie.

Se retrase un pas în spate, apoi se împinse în ușă și o deschise. Tocul se făcu țandări, o deja inutilă cheie de pe interior zdrăngăni pe podea. Când se avântă înăuntru, surprinse o urmă de rochie verde care dispăru într-o garderobă conexă.

Keating înaintă apăsător, ajunse la ușă chiar când Eleanor ieși brusc, cu un pistol în mână. Fără să încetinească, el apucă arma de la ea și o trimise înapoi în garderoba din spatele ei.

– Ce vrei? spuse ea tremurând, întruchiparea perfectă a unei femei tulburate și neajutorate.

- Taci din gură! Am să te întreb ceva.

- I-ai face rău mamei fiului tău? Ce fel de monstru ești?

- Cine este Arnulf Herrmann? întrebă el. Reichgraf Eberstark.

Ea clipi.

- Poftim?

- Cine este?

- Cine este... Eberstark? Este cineva pe care l-am cunoscut când am fugit din Londra. Un prieten.

- Un prieten care te-a consolatat după ce-a murit soțul tău.

- Da. Vrei să spui, după ce mi-ai omorât soțul.

- Mi se pare interesant nu doar că ai locuit în castelul lui vreme de unsprezece luni, dar ai participat și la un mare bal la opt luni după ce ai fugit din Londra. Ai dansat cu regele Friedrich.

- Au fost foarte buni cu mine în Prusia.

- Sunt mai impresionat de farmecul tău deosebit, văzând c-ai fost în stare să convingi un rege să danseze cu tine, în timp ce ți se apropia sorocul să naști... și să aduci pe lume bastardul unui bărbat care ți-a ucis soțul.

- Nimeni nu știa al cui copil era, i-o întoarce ea și aruncă o privire spre camera din spatele lui.

El auzi un suspin înăbușit, apoi murmure surprinse.

- În mod evident, gazdele tale nu știau deloc de copil, comentă el.

- Eu... Ea se opri din nou și se făcu lividă. Nu știu la ce te referi, domnule Blackwood. Pleacă numaidecât!

- Vreau să aud un lucru de la tine, Eleanor. Și o să-mi răspunzi. Am o listă cu toate casele în care ai locuit în ultimii șase ani și cu fiecare bărbat cu care ai fost vreodată văzută în public, așa că ai mare grijă ce răspunzi.

- Nu aici, Keating, șuieră ea și se retrase din nou spre garderobă.

Oh, deci acum era stânjenită. Se întoarce cu spatele la ea ca să se uite urât la zeci de aristocrați care acum se înghesuiau în încăperea din spatele lor.

- Plecați!

- Asta este casa mea, Blackwood, afirmă Lord Graslin. Nu o să-ți permit să...

Keating îi dădu una. Vicontele ateriză în fund cu o bufnitură.

- N-am să te mai avertizez încă o dată. Afară!

- Afară din... casă sau din cameră? întrebă o tânără cu gâtul lung.

„Doamne sfinte!”

- Din cameră.

- Te anunț că o să chem poliția! mormăi Graslin, împleticindu-se spre ușă înaintea soției lui.

Mai avea la dispoziție câteva minute. Mai mult decât suficient. Se avântă din nou în față, iar Keating o găsi pe Eleanor în patru labe, căutând ceva într-o grămadă de cutii pentru pălării.

- Dacă îți cauți pistolul, ai ratat ocazia să-l folosești.

- Cum ai putut? urlă ea și se ridică din nou în picioare. Ai distrus totul!

- Eu am distrus totul? repetă el, cu maxilarul încleștat. Timp de șase ani, m-ai făcut să cred că am un fiu. Timp de șase ani te-am plătit ca să decorezi jumătate din paturile din Europa. Timp de șase ani, am crezut... el se opri.

Timp de șase ani crezuse că Dumnezeu alesese o pedeapsă pentru el care avea să dureze pentru tot restul vieții lui. Ceva de care nu avea să mai scape niciodată, de la care să nu-și mai poată întoarce privirea, pe care să nu o uite niciodată, dar absolut niciodată. Și totul fusese o minciună.

- Meritai să plătești, îi răspunse ea răstit. Tu l-ai omorât pe Edward.

- Da, așa este. Să știi că m-am gândit la asta. Cum de s-a întors așa de devreme acasă în noaptea aceea? întrebă el cu grijă. Ea inventase o poveste, și el crezuse fiecare cuvânt. Fusese un prost. Dar acum că vedea lacunele, întreaga construcție părea să fie gata să se dărâme. După ce practic m-ai legat de pat ca să rămân?

Expresia neliniștită de pe chipul ei se relaxă un pic, de parcă eliberase aerul pe care îl ținuse în piept.

– Și ce-ai de gând să faci acum? întrebă ea pe un ton mult mai calm. Să mă omori? Cu toți martorii ăștia? Nu o să fii niciodată în stare să susții că a fost în legitimă apărare.

Pentru o clipă, se uită lung la ea, uluit. În cele mai groaznice coșmaruri, în cele mai nedormite nopți pe care le petrecuse în ultimii șase ani, fusese un monstru. Un bărbat care greșise atât de crunt, încât nu merita decât suferință și nu câștigase altceva decât iluzia unei vieți bune pe care nu putea să o mai aibă niciodată. Un Tantal, având pentru totdeauna grijă de un fiu și de un viitor intangibili, aflați dincolo de orizont.

– Nu trebuia să-l inventezi pe Michael, spuse el în cele din urmă, pe un ton încordat și cu sufletul sfărâmat în mii de bucățele. Aș fi plătit ca să te întrețin pentru tot restul vieții mele.

– Nu atât de bine pe cât mi-aș fi dorit. Și voiam o asigurare că nu o să te răzgândești pur și simplu. Ea chiar se uită supărată la el. Și acum ce?

– Și acum ce? repetă el. Dacă mai eram bărbatul pe care l-ai dus în patul tău acum șase ani, cel mai probabil aș fi acționat foarte violent, foarte urât și foarte... final.

Expresia ei deveni din nou neliniștită.

– Și dacă nu mai ești bărbatul acela?

Pentru câteva fracțiuni de secundă, privirile li se întâlniră. Apoi el se răsuci pe călcâie și plecă.

Se întrebă dacă Eleanor își dăduse seama că mai era întreagă și în viață mulțumită unei persoane. O femeie care hotărâse să fie prietena lui, în ciuda faptului că avea toate motivele să-l evite. O femeie care fusese atât de aproape de a fi a lui, încât abia dacă mai putea să respire când se gândea la ea.

Și se întreba ce putea să se întâmple atunci când Camille avea să afle că el nu avea un fiu. Dacă nu ar fi fost reputația lui proastă și aceea mult mai bună pe care ar fi câștigat-o ea prin căsătoria cu Fenton, atunci nunta

ei ar fi fost un eveniment foarte diferit decât cel pe care îl plănuiseră ei.

capitolul 22

– Unde naiba ai fost?

Keating se uită peste umăr la Adam, apoi se duse să îl perie pe Amble.

– Aveam chef de o plimbare, spuse el și își păstră vocea scăzută ca să nu-i trezească pe rânđașii care dormeau în camera din spate. A fost o seară lungă.

– Nu mai este seară. Era cât pe ce să trimit pe cineva să verifice pe Bow Street ca nu cumva să fi fost arestat.

– Dacă-mi doream o nevastă care să mă cicălească, găseam pe cineva mai frumos ca tine, comentă Keating, apreciindu-i îngrijorarea, chiar dacă nu avea chef de discuții.

– Nu există cineva mai frumos ca mine. Bănuiesc că ai găsit-o pe Eleanor, nu?

– Da. Keating închise ochii o clipă. Capul meu are cel puțin cinci tone și sunt... sunt obosit, Adam. Vorbim mai târziu, înainte să plec.

– Înțeleg. Doar că am ceva informații, dar nu sunt sigur cât de importante ar putea să fie. Așa că aș vrea să știu ceva, dacă binevoiești să-mi spui. Ai un fiu?

– Nu. Nu am. A fost doar un șiretlic prin care să obțină mai mulți bani și cooperarea mea neîncetată. Respiră adânc. Pentru o clipă, se simțise eliberat de toate. Liber să o ia de la capăt. Dar cu cât se gândea mai mult la evenimente, cu atât mai multă povară se așeza din nou pe umerii lui. Moartea lordului Balthrow, indiferent dacă Eleanor își aruncase soțul în gura lupului sau nu, continua să fie din vina lui. Băutura, pariurile și curvele cu care își omorâse timpul de la 17 până la 21 de ani erau tot vina lui, la fel ca încăierările în care se implicase adesea de atunci.

– Este deșteaptă; am să recunosc asta. A murit?

Faptul că Adam fusese nevoit să pună o asemenea întrebare vorbea cu vârf și îndesat despre ce fel de bărbat continua să fie Keating. Sau despre cum credea toată lumea că era. Cele două păreau să fie aproape același lucru.

- Nu. Crima nu se potrivea cu interesele mele.

- Să îi mulțumim necuratului pentru asta.

Keating aruncă peria în cutie și se duse să ia o găleată de ovăz pentru Amble.

- Ce naiba mai contează, Adam? Situația nu s-a schimbat cu nimic, în afara faptului că am zece mii de lire pentru mine. Poate o să fiu în stare să acopăr găurile din acoperișul de la Havard's Glen.

- „În schimb, i-au impus să trăiască în rușine,/ Cu o crimă afurisită lipită de numele lui./ Așa că, ai grijă cum te porți, bagă-ți mințile în cap/ Sau o să i te alături lui Blackwood în flăcările gheenei“, cită Greaves. Nu așa se termină poemul? Și felul cum sfârșești și tu, bănuiesc.

- Oricât aș fi de obosit, spuse Keating, cu maxilarul încleștat când se întoarse cu totul spre duce, îmi doresc foarte tare să lovesc în ceva. Așa că mulțumesc.

Pentru o fracțiune de secundă, Greaves chiar păru surprins.

- Nu vreau să mă bat, Keating, spuse el și făcu un pas în spate.

- Tu m-ai lovit mai devreme, este corect așa. Pe lângă faptul că ești un nemernic fățarnic care pretinde că nu a făcut niciodată ceva abject în viața lui... ceea ce amândoi știm că este o minciună.

- La naiba, Keating, încetează!

- Nu.

Greaves ridică mâinile, cu palmele în sus.

- Cele zece mii de lire ale tale nu vin de la Fenton. Sunt parte din noua înțelegere pe care a făcut-o cu Montshire ca să se însoare cu ea.

Keating se opri din mers.

- Poftim?

– Este clar că vărul tău abia dacă are două monede în buzunar. A făcut o înțelegere cu Montshire: dacă reușea să o facă pe Camille să revină în fața altarului și în grațiile familiei, aveau să-i ofere o recompensă în bani de peste zece mii de lire. Și o pereche de cai pentru trăsură.

Greaves își coborî din nou încet mâinile.

– Murgi?

– Da.

– Și cum naiba ai descoperit tu asta?

– Camille a venit acum câteva ore să te caute. Cu sora ei; este clar că familia ei nu o s-o scape din ochi până la nuntă. Își scoase ceasul de buzunar și îl deschise. Adică până peste cinci ore.

Ea. Camille. Ea fusese acolo, și el fusese plecat să o vâneze pe Eleanor. Ar fi putut să o mai vadă o dată, dar Eleanor distrusese și asta. Trase aer în piept.

– Nu schimbă cu nimic situația. Are nevoie de Fenton pentru reputația lui; nu pentru banii lui.

Greaves se uită o clipă la el.

– Oh, bine, acum *eu* vreau să te lovesc pe tine. Scuturând din cap, se întoarse cu spatele și se îndreptă spre ușa grajdului. Mă spăl pe mâini de amândoi, spuse el peste umăr. N-am mai văzut în viața mea doi oameni atât de preocupați de fericirea celuilalt, încât să nu vadă ce se află sub nasul vostru. Noapte bună.

Ducele nu înțelegea. Nu își dădea seama că lui Camille îi va fi cu mult mai bine să ducă o viață cuviincioasă. Chiar dacă Fenton era un mincinos, un bufon și un sloi de gheață, ea se va descurca. Desigur, trebuia să învețe să-și țină în frâu buna dispoziție și să fie prudentă față de toată lumea și de părerile lor, dar va avea un acoperiș deasupra capului și propriul cămin.

Era un cămin cu o înfățișare mai degrabă ponosită, cu draperii și mobilă vechi de decenii, iar noile rochii în care el își închipuise că avea să o vadă vor fi mai curând din bumbac decât din mătase somptuoasă, dar partea bună era că Fenton nu va dansa niciodată

cu ea și o va trimite zilnic la plimbări prin parc alături de camerista ei.

Nu își va mai revedea vreodată prietenele – noua ei familie ciudată – de la clubul Tantal pentru că era ceva care ar insulta sensibilitățile și masca de ipocrizie sub care se ascundea soțul ei, dar va putea să se bucure de ceai și de biscuiți cu fetele care o insultaseră cu fiecare ocazie anul trecut, cele care o goniseră de la ele de acasă când ea era disperată și speriată.

El, pe de altă parte, va avea un acoperiș nou, promisiunea solemnă făcută ei și sieși să nu mai bea niciodată în exces sau să nu se mai implice în încăierări inutile cu oamenii și zece mii de lire. Și nu va mai fi nevoit să trimită nimănui fiecare ban pe care îl câștiga de pe urma pământului lui.

Keating se așează pe una dintre băncile de lemn din grajd. Poate că durerea din țeastă îl înșela, dar optimismul începu totuși să i se strecoare în suflet. În inimă. Putea să-i facă așa ceva vărului lui? Avea ea să-i facă asta a doua oară lui Fenton? L-ar alege pe... el? Un scandalagiu, un bețiv și un criminal?

Gândul îl făcu să se simtă amețit și ușor zăpăcit. Putea să o aibă? Demn de ea sau nu, bănuia că totul se reducea la un singur lucru esențial: avea el curajul să o ceară de soție și să facă față răspunsului ei?

Își scoase ceasul de buzunar vechi și uzat. Patru și douăzeci dimineața.

Se ridică din nou, apoi îl mai lovi ușor pe Amble și ieși valvârtej din grajdurile de la Baswich House. Spera ca Adam să nu se fi culcat, căci aveau câteva lucruri de discutat.

Și avea nevoie să o vadă indiferent dacă reușea să rescrie finalul aceluia poem blestemat o dată pentru totdeauna.

Lady Montshire o ciupi de obraji pe Camille. Tare.

– Au! Încetează, se împotrivi Camille, apoi se retrase și își puse mâinile reci pe față.

- Ai nevoie de niște culoare în obraji.

- Atunci folosește pudră. Nu are nici un rost să mă mutilezi.

Mama ei se încruntă.

- Nu ești mutilată. Și, având în vedere că e singurul moment în care ai părut vie în dimineața asta, n-am de gând să-mi cer iertare.

- Nu, de ce ți-ai cere iertare? Fiica ta se mărită cu un bărbat pe care nu-l place și care nu o place, pentru o sumă foarte mare de bani. Și, în schimb, tu poți să le spui prietenelor tale înfumurate că mi-am revenit în fire.

- Sper doar ca Lord Fenton să își dea seama cât de puțin îți controlezi gura, i-o întoarse tăios Lady Montshire. Dacă ai fi trecut prin asta prima dată, așa cum ai promis, poate voi doi ați fi învățat până acum să fiți prieteni. Acum trebuie să începi cu suspiciune, ceea ce este numai vina ta. Dar o să vă căsătoriți azi.

- Mi-am dat cuvântul.

Ceea ce nu înțelegea mama ei era că promisiunea de care se ținea nu era făcută familiei sau măcar celui cu care era aproape măritată. Era făcută unui bărbat pe care cel mai probabil nu avea să-l mai vadă niciodată. Un bărbat pe care îl iubea, pe care nu îl va uita niciodată și a cărui fericire conta mai mult pentru ea decât propria fericire. Și pentru lucrul acela, familia Pryce trebuia să fie foarte, foarte recunoscătoare.

În cele din urmă, mama ei se opri din lovit și ciupit și făcu un pas înapoi.

- Chiar ești foarte frumoasă, spuse ea.

- Arăt mai bine în culori mai închise, se împotrivi Camille când se privi în oglindă. Cu pielea deschisă la culoare și părul blond, se simțea mult prea palidă și expusă în rochia albă de mireasă.

Și, pe lângă faptul că, de data asta, nu era o mireasă cu ochi mari virginali, să se vadă din nou în rochia aceea retrezi în sufletul ei iureșul de amintiri neplăcute, disperarea și panica de a fi prinsă într-o căsnicie

cu un necunoscut, un bărbat care avea de bunăvoie o atitudine rece față de ea.

– Trebuie să plecăm la biserică, spuse Lady Montshire și se întoarse spre cele două fiice mai mici. Rămâneți aici. Mă întorc numaidecât.

Nimeni nu părea să creadă că avea să dea bir cu fugiții. Măcar compania surorilor ei o împiedica să desfacă prea mult în patru firul lucrurilor care ar fi putut să fie și al celor care ar fi trebuit să fie și care îi răpiseră somnul în ultima săptămână.

– Ce crezi? întrebă Joanna, rotindu-se încet, astfel încât rochia bleu să i se învârtă în jurul picioarelor. Am purtat-o pe cea verde ultima dată, dar toată lumea m-a văzut în ea.

– Arăți bine, îi confirmă Marie și îi mai aruncă pe furis o privire lui Camille. O tot făcuse de la ieșirea lor secretă de noaptea trecută, dar Camille nu era sigură ce credea că vede.

– Veniți jos, fetelor! se auzi vocea mamei lor. Trăsura așteaptă!

Camille trase aer în piept. O făcea pentru Keating, își reaminti ea pentru a mia oară. Ea era singura modalitate prin care el își va primi banii de care avea nevoie. Și era singura cale ca el să ajungă să-și vadă fiul.

Din fericire, drumul până la biserică dură numai douăzeci de minute, pentru că nimeni nu părea să vrea să facă altceva decât să stea și să se holbeze la ea, de parcă toți se așteptau să vadă cum se preface în pasăre și zboară pe geamul trăsurii. Măcar Marie își dădu seama că, dacă ar fi vrut să fugă, ar fi făcut-o cu o seară în urmă. Asta însemna ceva, bănuia ea.

Odată ajunse la biserică, ea și surorile ei fură îngheșuite în cămăruța din spate. Ușa se deschise o dată ca să o lase pe mama ei să intre, și nu fu surprinsă să vadă că tatăl ei stătea chiar afară, cu brațele încrucișate la piept. O păzea... sau, mai degrabă, o păzea de ea însăși.

La ora asta, Keating trebuia să fi plecat deja. Putea să și-l închipuie pe armăsarul lui de un cafeniu frumos,

Amble, călărind alături de trăsură închiriată în care se aflau valetul și bagajele lui. Se întrebă dacă venise până la biserică sau dacă făcuse un efort ca să o evite.

Dintr-odată, auzi o discuție șoptită chiar de partea cealaltă a ușii. Nu putea să discearnă nici un cuvânt, dar cineva nu era fericit. Cu o încruntare, mama ei se strecură din nou pe ușă afară.

Marie se apropie și se așază lângă Camille.

– Dacă îl iubești pe domnul Blackwood, cum poți să te măriți cu Lord Fenton? șopti ea. Eu aș muri de mâhnire.

– Oamenii nu mor de mâhnire. Și bănuiesc că a mă mărita cu Lord Fenton pentru banii pe care îi primește Keating este un motiv mai bun decât să mă mărit cu el pentru că a hotărât cineva acum douăzeci și doi de ani că trebuie să o fac.

Ușa se deschise din nou.

– „Prietenele” tale sunt aici, îi spuse tăios mama ei, cu sprâncenele teribil de încruntate. Femeiuștile alea ușoare și muierile alea de la cârciumă, toate stau țațoș în strana din spate. I-au spus tatălui tău că o să se dezbrace în pielea goală dacă face gălăgie și au promis să se poarte frumos numai dacă le lăsăm în pace.

Camille rânji.

– Bravo lor! Mă bucur că sunt aici.

– Distrug ceremonia asta. Se presupune că evenimentul ăsta marchează revenirea ta la buna-cuviință. Acum scursurile societății au venit aici ca să facă probleme.

– Scursurile societății mi-au oferit un acoperiș deasupra capului și mi-au permis să evit câteva lucruri foarte neplăcute. Rămân.

Mama ei o privi încruntată.

– Sunt foarte bucuroasă că o să încetezi să mai fii responsabilitatea mea peste zece minute. Pentru că știu că eu nu te-am crescut ca să fii atât de sfidătoare. Numai că-i urez succes lordului Fenton.

Replica păru să semnaleze sfârșitul discuției, iar în următoarele zece minute rămaseră în liniște, exceptând

ticăitul ascuțit al ceasului mic din colț. Părea să fie ecoul inimii ei; ferm, neafectat de evenimente, concentrându-se pur și simplu la bătaie, nu la respirație.

Tatăl ei își strecură încet capul în încăpere.

– Este timpul.

În sfârșit, inima ei tremură de nervozitate. Era timpul să se mărite. Timpul pentru ca visurile ei să ia sfârșit. Timpul să-și îndrepte umerii și să facă ce trebuia să facă.

Lady Montshire și Joanna plecară, aparent ca să își ocupe locurile în rândul din față din biserică. Apoi Marie plecă și îi aruncă o ultimă privire care exprima mai multă compasiune decât s-ar fi așteptat. Apoi tatăl ei îi oferă brațul.

Trase cu greu aer în piept, își strânse degetele pe mâneca lui și păși în biserică.

Acesta fusese momentul, cu treisprezece luni în urmă, în care își luase zborul. Ridică privirea și văzu cum Fenton se holba la ea, de parcă era îngrijorat că, dacă clipea, ea va dispărea. Nu de data asta. De data asta, măcar avea un motiv să se afle acolo.

În vreme ce parcă o sută de perechi o priveau, ea înaintă până când tatăl ei o predă lui Fenton, și preotul începu să turuie despre sfințenia căsătoriei. Își dorea să fi terminat deja ce avea de spus.

În cele din urmă, preotul îl întrebă pe Fenton dacă o accepta ca soție. El nici măcar nu se uită la ea, ci își păstră atenția îndreptată spre preotul care oficia ceremonia.

– Da, spuse el.

Apoi veni rândul ei. Evident, trebuia să-l iubească, onoreze și să-l asculte pe marchiz. Se întrebă dacă se va mulțumi cu unul dintre cele trei lucruri, chiar când dădu să deschidă gura.

Ușile din spate ale bisericii se deschiseră brusc. Ea tresări, se întoarse... și încremeni.

Keating Blackwood mărșăluia spre altar, cu privirea ațintită spre ea. Numai spre ea. Inima i se eliberă din chingi și începu să bată nebunește. Ce avea de gând?

Printre șoapte de „Sângerosul Blackwood” și speculații rostite cu voce tare despre prezența lui, ea își zări prietenele în strana din spate. Sophia, Pansy, Sylvie, Lord și Lady Haybury, ducele de Greaves... și cu toții zâmbeau.

El se opri chiar în fața ei.

– Camille, spuse el pe o voce scăzută care o făcu să se înfioare ușor.

– Keating, răspunse ea. Ce fa...

– Trebuie să-ți pun o întrebare, o întrerupse el. Sunt un crai, știi. Un netrebnic. Cel mai rău dintre oamenii de pe fața pământului.

Ea scutură din cap.

– Nu, nu eș...

– Oamenii m-au mințit, m-au folosit și eu m-am mințit pe mine însumi. Totuși, tu nu m-ai mințit niciodată.

El îngenunche brusc.

Pentru o clipă, inima ei se opri pur și simplu. Timpul se opri. Avea 12 ani, își închipuia prințul dărâmând zidurile castelului și purtând-o într-o lume de săruturi și bomboane de ciocolată. În sfârșit, bărbatul avea un chip și o privea hotărât.

– Camille, te iubesc din tot sufletul meu putred. Te divinizez. Prind putere și curaj doar privindu-te. Nu-mi doresc niciodată, dar niciodată să fiu fără tine. El șovăi, tremurul din vocea lui atingând-o undeva adânc în suflet. Camille, vrei să te căsătorești cu mine?

– Ia stai o clipă, Blackwood! mormăi Lord Fenton și făcu un pas în față. Nu poți să o ceri de soție! Sunt pe cale să mă însor cu ea! Avem o înțelegere!

– Taci din gură, Stephen, i-o întoarse Keating, fără să îi arunce măcar o privire vărului lui.

Oh, voia să se mărite cu el. Atât de tare! Abia având încredere că putea să-și păstreze echilibrul, darămite fi-re, ea își puse o mână pe umărul lui și se aplecă.

– Dar cum rămâne cu banii? Și cu Michael?

Ochii căprui-deschis îi întâlniră privirea.

- Nu există nici un Michael, murmură el. Ea m-a mințit. Cât despre bani, nu prea este o alegere grea în situația dată. El se întinse și îi luă mâna rămasă liberă într-a lui. Dar este decizia ta. Vrei să-ți petreci restul vieții cu un bărbat ca mine?

Camille scutură din cap.

- Nu. Nu vreau să-mi petrec restul zilelor cu un bărbat ca tine.

- Vezi? interveni Fenton. Pleacă, Keating. Acum.

Keating clipi.

- Eu...

- Șșșt! Nu vreau un bărbat ca tine. Te vreau pe tine. Vreau să mă mărit cu tine. Te iubesc.

El se ridică, apoi își strecură mâna pe cocul ei frumos aranjat și îi înclină capul pentru un sărut răvășitor și plin de ardoare. Undeva, în apropiere, o auzi pe mama ei țipând, dar abia dacă o luă în seamă. Keating o luă în brațe și o trase cu hotărâre spre el.

- Te iubesc, șopti el din nou și își apăsă buzele mai delicat pe ale ei.

- Te iubesc, șopti și ea și îl prinse de revere ca el să nu poată fugi.

- Atunci vino cu mine! Am o trăsură care așteaptă să ne ducă la Gretna Green.

Camille rânji.

- Oh, da.

El o apucă ferm de mână și, împreună, fugiră pe ușa din spate a bisericii, în vreme ce haosul se dezlănțui în jurul lor. Trăsura care îi aștepta purta blazonul ducelui de Greaves, ceea ce explica de ce prietenele ei nu-și făcuseră deloc griji pentru ea.

În vreme ce el o ajută să urce și i se alătură în trăsură, printre ușile deschise ale bisericii îl zări pe Fenton stând lângă preot, cu gura larg deschisă. Ea râse.

Keating o ținu de mână când trăsura porni repede spre nord.

- Mi-am permis să-ți iau cea mai mare parte din haine și lucruri de la Tantal în dimineața asta, spuse el, fără să-și întoarcă vreo clipă privirea de la ea. Sophia mi-a spus să-ți dau asta. El se aplecă în față și încet, delicat o sărută din nou. Poate nu chiar în felul ăsta, dar am reinterpretat.

- Încă nu-mi vine să cred că este adevărat, spuse ea. Visez.

- Nu visezi. Expresia de pe chipul lui deveni serioasă. Acum chiar că o să fii absolut ruinată. Gata cu petrecerile, cu dansurile, cu plimbările neobservate prin parcurile din Londra!

- Bănuiesc că Havard's Glen are alei.

- Are niște alei foarte frumoase. Și un iaz. Și căprioare.

El își trecu degetele peste chipul ei, parcă pentru a-i memora trăsăturile.

- Și are și orchestre?

- Are, spuse el zâmbind. De fapt, îți jur că, dacă nu e o orchestră în următoarele trei săptămâni, o să angajez muzicieni și o să dansez cu tine prin casă. Doar noi doi.

Perspectiva suna mai bine ca o petrecere.

- Mulțumesc că m-ai salvat, spuse ea.

Copila din ea avusese dreptate; visurile deveneau realitate. Tocmai începuse să trăiască un vis. O singură lacrimă fierbinte i se prelinse pe obraz.

El i-o șterse și sărută locul pe unde alunecase.

- Eu îți mulțumesc pentru că m-ai salvat, răspunse el. Prietena mea. Iubita mea. Dragostea mea.